Prolog

El nu obosea niciodată; nici nu-i pierdea urma.

Cel puţin, după ce-l zărise pentru prima oară, acum o oră, în bar, când i se ridicase mâneca, scoţând la iveală un complicat tatuaj negru. Spirale şi înfloriturі de tuş şi ţesuturi cicatrizate, alcătuind cuvintele familiare: Sodalitas Gladii Decimi – Ordinul A Zecea Lamă.

Aşa că ea o luă la fugă.

Inspiră adânc şi privi înainte, sărind peste mormane de gunoaie şi bălţoace cu precizia unui acrobat, propulsată de groaza ei. Spre ce stradă ar putea să dea aleea aceasta? Oare o exista prin apropiere vreun loc public – chiar şi o benzinărie deschisă nonstop – în care să fie în siguranţă?

În cele din urmă, mirosul de aer liber, umed, îi semnală că avea în faţa ei o cale de ieşire: o poartă cu sârmă ghimpată deasupra bloca aleea la celălalt capăt.

Se pregăti să sară, cu urechile ţiuindu-i de apropierea triumfului şi a libertăţii.

Deodată, simţi o arsură în gamba stângă, sfredelindu-i muşchiul.

Se agăţă de poartă, cu piciorul balansându-se inutil sub ea. Încercă să se ridice în mâini, însă un zbârnâit aproape surd îi anunţă un al doilea atac. Într-o clipă, se prăbuşi.

— Te-am prins, mă tem, rosti o voce enervant de calmă.

Se strădui cu disperare să se târască pe pământ, mai departe de el… numai că nu avea unde.

— Nu… te rog, scânci, lipindu-se cu spatele de un zid. Nu sunt ceea ce crezi. Nu sunt rea…

— Sunt convins că nu crezi că eşti.

Auzi zgomotul unei lame, fină şi micuţă, ca de pumnal, smulsă din teacă.

— Eu niciodată… nu i-aş face vreun rău nimănui. Te rog!

El îi tăie beregata.

— Id tibifacio, Deus – Pentru tine o fac, Doamne-, şopti, ducându-şi mâna stângă în dreptul inimii, cu degetul mare pe centrul pieptului, îndreptat în sus.

Un uşor suspin scăpă de pe buzele fetei muribunde; un fir subţire de sânge i se scurse pe gât. Urme minuscule lăsate de un asasin expert. El îşi înclină capul.

— Din credinţă faţă de Ordinul A Zecea Lamă. Pater noster, rex gentius.

Îi potrivi capul fetei, astfel încât să pară că stă mai comod, şi-i închise ochii. Pe urmă, şterse mica lamă din argint cu o batistă, se aşeză turceşte şi aşteptă.

Când ea se va trezi, o va omorî încă o dată.

Unu

Imediat cum deschise ochii, în acea dimineaţă, Chloe se hotărî să meargă la Turnul Coit, în loc de liceul Parker S. Shannon, obişnuita ei destinaţie din zilele de marţi.

Avea să împlinească şaisprezece ani peste mai puţin de douăzeci şi patru de ore, fără să aibă în perspectivă vreo petrecere: Paul îşi petrecea zilele de miercuri acasă la tatăl lui, în Oakland, şi – mult mai rău de-atât – mama ei spusese ceva de genul „poate să mergem la un restaurant drăguţ”. În definitiv, ce însemna un restaurant „drăguţ”? Un loc în care se servesc peşte fugu şi foie-gras? Unde lista cu vinuri e mai voluminoasă decât manualul ei de Cultura americană? Nu, mulţumesc.

Dacă ar afla mama despre expediţia la Turnul Coit, Chloe ar fi pedepsită să rămână acasă, eliminându-se astfel orice posibilitate de cină în oraş. Şi atunci, Chloe ar fi avut dreptul să se simtă nefericită în ziua în care împlinea şaisprezece ani, acasă, singură, pedepsită. Ideea era ciudat de ispititoare.

Aşa că o sună pe Amy.

— Hei, n-ai vrea să mergem azi la turn, în loc de fizică?

— Absolut.

Nici urmă de ezitare, nicio întârziere a răspunsului… de fapt, nici pic de nesiguranţă. Cu toată atitudinea ei de rebelă post-punk, cea mai bună prietenă a lui Chloe era 0 persoană matinală. Cum altfel s-ar fi descurcat cu lecturile ei poetice la ora două dimineaţa?

— Ne vedem la zece acolo. Aduc eu gogoşi, dacă aduci tu trosneala.

Prin „trosneală”, Amy înţelegea tipicele cafele de jumătate de litru de la Cafe Eland, preparate cu apă cafeinizată.

— S-a făcut.

— Vrei să-l sun eu pe Paul?

Era ceva ciudat. Amy nu se oferea niciodată să facă un lucru de bunăvoie, cu atât mai puţin să contribuie la planificările de grup.

— Noo, lasă-mă să-l corup eu.

— Treaba ta. Pa.

Se smulse din pat, înfăşurându-se cu cuvertura. La fel ca aproape toate lucrurile din cameră, provenea de la Ikea. Gusturile mamei ei se îndreptau spre portocaliu, lurcoaz, statuete abstracte kokopelli şi blocuri de gresie: nimic din toate acestea nimerit pentru un amărât de ranch de clasă medie din San Francisco. Şi, din moment ce salariul ei la magazinul Pateena Vintage Clothing era ameţitoarea sumă de 5,50 dolari pe oră, Chloe dispunea de un buget cam limitat în materie de design. Lespezile colorate şi mobilierul scandinav cu denumiri imposibil de pronunţat trebuiau s-o mulţumească, deocamdată. Orice era mai bun decât stilul New Southwest.

Se opri în faţa şifonierului, îmbrăcată cu o pereche de boxeri scurţi şi un tricou fără mâneci. Chiar dacă nu avea încă ciclu, lui Chloe începea să i se contureze talia, ca şi cum burta îi fusese strânsă şi împinsă în sus către sâni şi în jos către fund. Sexy sau nu, tot nu prea conta în realitate: mama ei o pedepsea să stea închisă în casă fie şi dacă menţiona vreun alt băiat în afara lui Paul.

Se trânti în faţa computerului cu un enorm căscat şi începu să fâţâie mouse-ul. Paul cam putea să fie găsit nonstop în faţa calculatorului, doar să nu fi dormit, sau să fi murit. Bingo: numele lui îi apăru cu litere îngroşate pe lista prietenilor.

Chloe: Mă duc azi cu Ame la Turnul Coit. Vrei să vii?

Paul: (ezitare prelungită)

Chloe:?

Paul: Nu vrei să mă atragi în asta din cauză că n-o să fiu aici de ziua ta, este?

Chloe::)

Paul: *oftat* ok îi spun lui Wiggins că merg într-o expediţie pentru National Honor Society, sau… văd eu.

Chloe: ILU, PAUL!!!

Paul: Mdamda. Pa-pa.

Claire zâmbi cu gura până la urechi. Poate că, până la urmă,

n-o să fie chiar naşpa de ziua ei.

Privi afară pe fereastră: mhî, ceaţă. Într-un oraş al ceţii, Inner Sunset era cea mai ceţoasă zonă din San Francisco. Amy o adora, fiindcă părea fantomatică şi misterioasă şi-i amintea de Anglia (cu toate că ea nu fusese niciodată acolo). În schimb, pe Chloe o deprimau umiditatea şi dimineţile mohorâte, la fel ca şi serile, şi după-amiezile, şi-i plăcea să evadeze spre zone mai înalte şi mai însorite – de genul Turnului Coit – cu orice ocazie.

***

Se hotărî să fie prudentă şi să se îmbrace ca pentru şcoală, în blugi, tricou şi o geacă de blugi de la Pateena, model autentic din anii optzeci. Avea chiar şi un vers dintr-un cântec al formaţiei Styx, caligrafiat atent cu stiloul pe una dintre mâneci. Îşi goli geanta de cărţile de la şcoală, pe care şi le ascunse sub pat. După care coborî, împleticindu-se, scara, străduindu-se să-şi imite obişnuita înfăţişare de Chloe-obosita-şi-morocănoasa-de-fiecare-dimineaţă.

— Ai coborât cam devreme, o întâmpină mama ei, bănuitoare.

Deloc dispusă pentru o ceartă în acea dimineaţă, Chloe îşi stăpâni oftatul. Tot ce făcea ea ieşit din comun, încă de când împlinise doisprezece ani, era întâmpinat cu suspiciuni. Prima dată când se tunsese scurt – plătind cu banii ei, mulţumesc foarte mult – mama ei voise să ştie dacă nu era cumva lesbiană.

— Mă întâlnesc mai întâi cu Amy, la cafenea, îi răspunse Chloe, cu toată politeţea de care se simţea în stare, scoţându-şi o portocală din frigider.

— Nu vreau să par de modă veche, dar…

— O să-mi împiedice creşterea?

— Cafeaua e un drog inhibitor, decretă doamna King, punându-şi mâinile în şolduri.

Cu pantalonii ei Donna Karan trei-sferturi, cu bluza din mătase cu lână, decoltată adânc în V, şi cu tunsoarea pixie, mama lui Chloe nu arăta ca o mamă. Arăta ca o persoană ieşită dintr-o reclamă pentru Chardonnay.

— Eu cred că glumeşti, nu se putu abţine să riposteze Chloe.

— E şi un articol în Week, insistă mama ei, îngus- tându-şi ochii cenuşii şi strângându-şi buzele savant conturate. Cafeaua duce la fumat, care duce la cocaină şi la cristal-metamfetamine.

— Cristal-meth, mamă. Cristal-meth se zice, o corectă Chloe, sărutând-o în fugă pe obraz şi trecând pe lângă ea spre uşă.

— Eu îţi spun să nu fumezi, exact cum se tot atrage atenţia peste tot!

— Mesaj recepţionat! strigă Chloe peste umăr, fă- cându-i semn cu mâna fără să se mai întoarcă.

Merse pe Irving Street, după care continuă spre nord, către latura sudică a parcului Golden Gate, oprindu-se la Cafe Eland, pentru cele două cafele promise. Paul nu era amator de aşa ceva; pentru el luă o Diet Coke. Amy era deja în staţia autobuzului, fluturând în mână o pungă cu gogoşi, raniţa ei militară şi un telefon mobil.

— Ştii, adevăraţii punkişti nu…

Chloe îşi duse mâna la ureche şi o scutură puţin, imitând vorbitul la telefonul mobil.

— Să mă pupi, ripostă Amy, lăsându-şi jos geanta şi aruncându-şi telefonul în ea, cu o prefăcută nepăsare.

Azi era îmbrăcată cu o fustă scurtă ecosez, gen kilt, o bluză cu guler rulat, ciorapi plasă şi ochelari ochi-de-pisică; efectul general era pe undeva între bibliotecară rebelă şi tocilară-punkistă.

Statură amândouă în tăcere în autobuz, sorbind din cafele şi bucurându-se că găsiseră locuri. Chiar dacă Amy era o persoană matinală, Chloe avea nevoie de cel puţin o oră până să devină într-adevăr sociabilă. Cea mai bună prietenă a ei învăţase acest lucru cu ani în urmă şi oângăduia cu toată politeţea.

Nu prea aveai ce să vezi prin ferestrele autobuzului: nimic altceva, decât o nouă dimineaţă timpurie, în alb, negru şi cenuşiu, din San Francisco, plină de persoane cu feţe ursuze ducându-se la muncă, şi de vagabonzi căutându-şi colţişoarele de stradă. Imaginea reflectată a lui Chloe în geamul prăfuit era aproape monocromă, cu excepţia ochilor de un căprui-deschis. Căpătară sclipiri aproape portocalii la lumină, când ajunse autobuzul pe Kearny Street, şi soarele începu să pătrundă înăuntru.

Chloe începu să se simtă mai bine: acesta era San Francisco cel din ilustrate şi din visuri, un oraş al oceanului, şi al cerului liber, şi al soarelui. Aşa, era cu adevărat superb.

Paul ajunsese deja acolo şi stătea pe treptele turnului, citind o carte cu benzi desenate.

— La mulţi ani cu anticipaţie, Chloe, zise el, ridicân- du-se şi sărutând-o uşor pe obraz, într-un gest surprinzător de matur şi de sensibil.

Apoi, îi întinse o pungă maro.

Chloe zâmbi, curioasă, şi o desfăcu: o sticlă din plastic de vodcă Popov stătea cuibărită înăuntru.

— Păi, m-am gândit că, dacă tot facem pe chiulangiii, măcar s-o facem până la capăt, zise, zâmbind, şi ochii i se prefăcură în două fante subţiri.

În părul lui scurt, negru şi excesiv geluit, se vedeau urmele căştilor.

— Mersi, Paul, răspunse ea, după care arătă în sus. Mergem?

— Dac-ar fi să alegeţi una dintre privelişti, ca s-o aveţi sub ochi pentru tot restul vieţii, zise Chloe, care ar fi aceea?

Amy şi Paul se priviră unul pe celălalt, aproape intrigaţi. Stătuseră toţi trei acolo vreo oră, fără să facă mare lucru, timp în care cei doi buni prieteni ai lui Chloe schimbaseră între ei ocheade şi chicoteli. Treaba înaintase chiar repede.

Jumătate dintre ferestrele Turnului Coit ofereau privelişti spectaculoase ale unui San Francisco scăldat în soare; celelalte nouă dădeau spre un abis alb-cenuşiu, amorf.

— Aş aştepta până dispare soarele, şi pe urmă aş alege, răspunse Amy, pragmatică, la fel ca totdeauna.

Îşi clătină în mână paharul cu cafea, amestecându-i conţinutul, vrând parcă să-şi sublinieze spusele. Chloe ofta: ar fi trebuit să se aştepte la un astfel de răspuns.

Paul începu să se plimbe de la o fereastră la alta, dispus să-i facă pe plac.

— Păi, podul de colo e frumos, cu toată ceaţa, şi norii, apusul, şi răsăritul…

— Plic-ti-cos, îi tăie vorba Amy.

— Piramida Transamerica e prea ascuţită şi ciudată…

— Şi în formă falică.

Cred că aş alege portul, se hotărî Paul.

Privind peste umărul lui, Chloe văzu micile bărci cu vele multicolore, trecând încoace şi încolo în bătaia vântului, visătoare, înceţoşate insule în depărtare. Zâmbi. Era o alegere foarte caracteristică pentru Paul.

— Categoric, nu Colina Rusă, interveni Amy, încercând să recapete controlul asupra conversaţiei. Lăbărţată şi îmbâcsită

cu î mare.

— Ai făcut alegerea taman la ţanc, Paul…

Sub ochii lor, nori joşi se rostogoliră dinspre coline, înnegurând toate cele nouă ferestre şi acoperind priveliştea într-o pâclă albicioasă, totală. Ceea ce ar fi trebuit să fie o frumoasă zi senină cu nori albi, pufoşi, acum, că nu mai erau în Inner Sunset, lăsase foarte repede locul aceleiaşi atmosfere stupide, enervante.

Nu era tocmai ce aşteptase Chloe de la ziua ei de chiul de la şcoală, cu ocazia celei de-a şaisprezecea aniversări.

Cinstiţi să fim, ea mereu aştepta de la viaţă mai mult decât ar fi fost probabil să-i ofere: un cazul de faţă, o experienţă de genul cei-mai-frumoşi-ani-din-viaţă, o însorită şi aurie combinaţie de Stand by Me cu Ferris Bueller.

— Aşa, gagico, zise Amy, schimbând subiectul. Care-i treaba cu tine şi cu tovarăşul Iliciovici?

Oftând, Chloe se lăsă să alunece în jos, cu spatele de perete, luând o ultimă înghiţitură din paharul ei. La fel ca şi a lui Amy, cafeaua fusese stropită cu cadoul lui Paul pentru ziua ei de naştere. Paul îşi băuse deja doza de Diet Coke, iar acum sorbea vodca direct din uimitor de eleganta sticlă de plastic. Chloe aruncă o privire visătoare spre cupolele în formă de ceapă, roşii cu negru, de pe etichetă.

— E… atât… de… sexy…

— Şi atât de nepotrivit pentru tine, îi atrase atenţia Amy.

— Alek este un tânăr rus cu privirea oţelită şi faţa dăltuită, declamă Paul, cu un accent îngroşat, ca-n filmele despre războiul rece. Posibil, cu contract de modeling. Sursele noastre afirmă că agentul Keira Hendelson este aproape să-i dezvăluie… acoperirea.

— Dă-o-n mă-sa, izbucni Chloe, azvârlindu-şi paharul gol în perete şi închipuindu-şi că striveşte cu el chipul blond al micuţei şefe a consiliului elevilor.

— E posibil să fiţi rude, preciză Amy. Iar asta poate să reprezinte o problemă. Ar putea să-ţi fie văr, sau nepot, sau ceva legat de părinţii tăi biologici.

— Fosta Uniune Sovietică e mare. Genetic vorbind, cred că n-avem probleme. Chestia e să ajung să ies cu el intr-adevăr.

— Ai putea doar să, nu ştiu, să te duci la el şi, cum să zic, să vorbeşti cu el, sau cam aşa ceva, îi propuse Paul.

— Dar el e mereu înconjurat de Blonda şi de Banda celor Patru, îi aminti Chloe.

— N-ai nimic de pierdut.

Mda, sigur. De parcă el ar fi invitat vreodată o fată să iasă împreună.

Amy îşi sorbi ultimele picături de cafea şi râgâi.

— Of, fir-ar, trebuie să fac pipi.

Paul se înroşi. Mereu devenea agitat când fie Amy, fie Chloe, vorbea faţă de el despre orice legat de problemele fiziologice… aşa că, de obicei, Chloe evita astfel de subiecte când era el prin preajmă.

Astăzi, însă, se simţea… în fine, ciudat. Neastâmpărată, nerăbdătoare. Ca să nu mai pomenim despre uşoara iritare pe care o resimţea atât faţă de el, cât şi de Amy. Întâlnirea aceasta era vorba să fie legată de ziua ei de naştere. Până acum, fusese naşpa.

— Mare păcat că nu poţi să faci din picioare, ca Paul, zise, urmărindu-l cu coada ochiului cum se înroşeşte. Cu asta ai sări pârleazul!

Ei, oare ce-i venise să spună asta?

Se ridică. Rezemându-se de peretele din piatră, Chloe privi în jos. Tot ce putea să vadă era o învolburată imensitate albă şi, departe, în stânga ei, unul dintre pilonii roşii, ruginiţi, ai podului Golden Gate.

Ce s-ar întâmpla dacă aş lăsa să cadă o monedă de-aici? Se întrebă Chloe. Oare ar face un tunel prin ceaţă? Ar fi super. Un tunel lung de şaizeci de metri şi cu diametrul de un centimetru.

Se căţără pe o fereastră şi se scotoci prin buzunarul blugilor, căutând ceva mărunţiş, fără să se mai sinchisească să se ţină cu cealaltă mână de perete, pentru echilibru.

Turnul păru să se încline deodată înainte.

— Ce… începu ea să exclame.

Chloe încercă să-şi recapete echilibrul, lăsându-se înapoi spre cadrul ferestrei, bâjbâind cu mâna după perete, însă ceaţa îi făcuse palma umedă şi alunecoasă. Se aplecă înainte şi piciorul stâng îi alunecă de sub ea.

— Chloe!

Îşi azvârli braţele în spate, străduindu-se cu disperare să-şi restabilească echilibrul. Pentru o fracţiune de secundă, simţi degetele calde ale lui Paul peste ale ei. Îi privi faţa: un zâmbet

de uşurare apărea pe ea, îmbujorandu-i uşor pometii înalţi. Dar momentul acela trecu. Amy ţipă strident şi Chloe simţi că nimic n-o mai susţine, degetele alunecându-i din strânsoarea lui Paul. Cădea – cădea – pe fereastră, cădea din turn.

Aşa ceva nu se-ntâmplă în realitate, se gândi. Nu aşa trebuie să sfârşesc.

Auzi ţipetele, deja estompate, ale prietenilor ei, tot mai slabe, mai îndepărtate, tot mai îndepărtate. Ceva tot trebuia s-o salveze, nu?

Capul îi fu cel din urmă care se izbi de sol.

Durerea era insuportabilă, zdrobitoare şi îi producea greată: vârfurile ascuţite a sute de ace, străpungând-o, în timp ce trupul se strivea de pământ.

Totul se întunecă, şi Chloe îşi aşteptă moartea.

Doi

Fu înconjurată de întuneric.

Zgomote ciudate, lipăit de paşi şi, uneori, ţipete, răsunând şi stingându-se în chip straniu, ca şi cum s-ar fi aflat într-o vastă cavernă, ciuruită de tuneluri şi grote. Undeva în faţă, şi mult dedesubtul ei, de parcă ar fi stat pe marginea unei prăpăstii, era un halou nedesluşit de lumină ceţoasă, care se unduia dezagreabil. Dădu să se retragă, să se îndepărteze de el. Dar apoi ceva mârâi în spatele ei şi-o îmbrânci violent.

Chloe se prăbuşi spre pata de lumină, în vid.

Asta a fost. Asta era moartea.

— Chloe? Chloe?

Ciudat. Vocea lui Dumnezeu suna cam enervant. Oarecum plângăcioasă.

— O, Doamne, ea…

— Sună la 911!

— Dar nici gând să fi putut supravieţui după o asemenea cădere…

— Dă-te la o parte din drum!

Chloe simţi că se învârteşte, că toată greutatea îi este reintrodusă la loc în piele.

— Dobitoc şi tâmpit!

Asta era Amy. Asta, categoric, era Amy.

— Ar trebui s-o sunăm pe maică-sa…

— Şi ce să-i spunem? Că fata ei e… că fata ei a murit?

— Nu vorbi aşa! Nu e adevărat!

Chloe deschise ochii.

— O, Doamne! Chloe…?

Paul şi Amy erau aplecaţi asupra ei. Lacrimi şi dâre de machiaj negru brăzdau obrajii lui Amy, iar ochii ei de un albastru-deschis o priveau cu groază.

— Eşti vi-vie? o întrebă Paul, alb la faţă de stupefacţie. Imposibil să fi scăpat…

Îşi strecură o mână pe după gâtul ei, pipăindu-i ceafa şi craniul. Când şi-o retrase, avea un pic de sânge pe degete.

Doar… nu se poate… o, Doamne, e… o… minune, rosti tărăgănat Amy.

— Poţi să te mişti? o întrebă încet Paul.

Chloe se ridică în şezut. Fu cel mai greu lucru pe care şi-l amintea să-l fi făcut vreodată, ca şi cum ar fi încercat să se împingă prin tone de ţărână. Capul şi-l simţea parcă plutind, şi pentru o clipă văzu totul în dublu exemplar: patru omuleţi turtiţi din turtă dulce, prietenii ei. Tuşi, după care începu să vomite. Încercă să se aplece într-o parte, dar nu putea să-şi controleze trupul.

După ce se linişti puţin, Chloe observă că Paul şi Amy erau cu mâinile pe ea, ţinând-o de umeri. Abia dacă putea să le simtă atingerile; sensibilitatea i se strecură înapoi, cu încetul, în organism.

— Trebuia să fi fost moartă acum, repetă Paul. Nicio şansă să scapi cu viaţă dintr-o căzătură ca asta.

Fu şocată de spusele lui: păreau logice. Şi, cu toate acestea, iat-o acolo, vie. Uite-aşa. Oare de ce nu era deloc surprinsă?

— Ajutaţi-mă să mă ridic, zise Chloe, încercând să nu ia în seamă privirile derutate şi înspăimântate ale prietenilor ei.

O ajutară amândoi să se aplece în faţă, apoi să se ridice, lent, pe picioarele tremurătoare. Îşi îndoi degetele de la picioare, apoi şi genunchii. Îi mai funcţionau. De-abia.

— Mama mă-sii, exclamă Paul, fiindcă nu-i venea în minte altceva mai bun de spus.

— Ar fi cazul să te ducem la spital, propuse Amy.

— Nu, răspunse Chloe, mai repezită decât ar fi vrut.

— Eşti nebună? o luă la rost Paul. Doar pentru simplul fapt că

n-ai murit, nu înseamnă că n-ai avea vreo comoţie, sau mai ştiu eu ce... Nu se poate să cazi de la şaizeci de metri şi să pleci aşa, fără să fi păţit ceva.

Lui Chloe nu-i plăcea felul în care o priveau prietenii ei. Ce, n-ar fi trebuit să se arate copleşiţi de bucurie? Entuziasmaţi de faptul că nu murise? În loc de asta, o priveau de parcă ar fi fost o fantomă.

— Mda. Mergem. Fără comentarii, zise Amy, ridicandu-şi într-un gest de încăpăţânare bărbia ascuţită.

Ea şi Paul o ajutară pe Chloe să se pună pe picioare, tinând-o fiecare de câte un umăr. Demonul şi îngerul meu, se gândi ea, cu ironie. Sau, mă rog, tocilarul şi cea care vrea să se înstrăineze de mine. Îi zvâcneau tâmplele, şi nu-şi dorea altceva mai mult decât o aspirină.

Şi să rămână singură o vreme, ca să se poată gândi.

Reuşi să obţină timp pentru gândire în camera de urgenţe, cu toate că nu era tocmai singură. După ce Amy facuse un întreg tămbălău isterizat cu privire la prietena ei şi la accidentul pe care-l suferise, asistenta de gardă acceptase să arunce o privire asupra fetei aparent sănătoase şi-i trimisese pe toţi trei în sala de aşteptare, la rand după mai mulţi oameni ai străzii cu vătămări vizibile: mâini rupte, feţe julite, răni care supurau.

Paul luă asupra sa responsabilitatea completării formularelor cu date personale, dar, după o oră în care se tot jucase mental de-a Ghiceşte Simptomele, Chloe se dadu, până la urmă, bătută.

— Ştiţi ce, n-ar fi mai bine s-o ştergem de-aici? şuieră spre ceilalţi. Mă simt perfect.

— Vezi să nu, replică Paul, întinzându-se după un Vogue de-acum trei luni.

— Nu atinge aşa ceva, se repezi Amy, plesnindu-l peste mână. Are microbi.

Apoi se întoarse spre Chloe.

— Tu ai căzut de la mii de kilometri înălţime drept în cap, Chlo.

Mai trecu o jumătate de oră. Urmăriră ştirile perindându-se, fără sonor şi fără să înţeleagă ceva din ele, pe televizorul de deasupra: reportaje despre Irak, despre Wall Street şi despre cadavrul cine ştie cărei fete, descoperit pe o alee.

În fine, pe la ora patru, personalul spitalului fu dispus s-o examineze şi pe fata fără vătămări vizibile. Asistenta de gardă

ridică o mână atunci când Amy şi Paul încercară să meargă cu ea.

— Numai membrii familiei, decretă ea.

Amy se întoarse spre Chloe, strâmbând din nasul ei pistruiat şi zâmbind. Era o figură „simpatică” despre care Chloe ştia că Amy o exersase ore întregi în faţa oglinzii, însă pur şi simplu nu se potrivea cu nasul princiar al prietenei sale.

— O să fii bine, îi zise Amy. Ţi-o garantez.

Ştiu. Sunt bine.

— Mersi. Pentru tot, răspunse Chloe, adresându-i un zâmbet strâmb, după care trecu dincolo prin uşile metalice mari, batante.

— Dacă voi şi prietenii voştri aţi minţit cu privire la „accidentul” vostru, o auzi pe asistentă spunându-le lui Amy şi lui Paul, părinţii ei or să fie datori o grămadă faţă de compania lor de asigurări…

De îndată ce uşa se închise după ea, Chloe începu să cerceteze holul în căutarea ieşirii.

Si-ar fi dorit să aibă la ea bani pentru un taxi, însă fu nevoită ia autobuzul, în loc de asta. Cum se văzu în casă, Chloe se repezi în baie, îşi smulse hainele de pe ea şi deschise robinetul. După o baie prelungită, reîncepu în fine sa se simtă normal, ca şi cum tot ce i-ar fi trebuit ar fi fost câteva minute de relaxare, de una singură. Ca să-mi revin după o cădere de la şaizeci de metri înălţime.

Când ieşi din cadă, se înfăşură cu prosopul şi se privi în oglindă. Avea o mică vânătaie la tâmplă şi puţin sânge închegat pe pielea capului, pe care i se păru distractiv sa-l culeagă cu unghiile. Atât.

Chloe ieşi din baie şi se duse să se aşeze în faţa computerului, acolo unde-şi începuse ziua doar cu câteva ore mai devreme. Deschise pagina de Google, după care statu puţin, degetele ei în mod normal super-rapide ezitand deasupra tastaturii. Cum poţi să cauţi „şansele de a supravieţui unei căderi de la o înălţime nebunească pe pavaj”? Câteva minute de navigare îi aduseră descoperirea interesantă, dar inutilă, a faptului că defenestraţie înseamnă „actul de a împinge pe cineva pe fereastră” şi că aproape nimeni, cu excepţia lui Jackie Chan, nu prea supravieţuise unei căderi de la mai mult de cincisprezece metri.

Chloe se întinse pe pat şi începu să contemple tavanul Era o realitate cu neputinţă de evitat: ea n-ar fi trebuit să supravieţuiască unei prăbuşiri din Turnul Coit. Nu cumva îşi trăia acum Viaţa de Apoi, în care era introdusă încetul cu încetul, cu ajutorul persoanelor şi locurilor familiare?

Alungă repede acest gând, totuşi, în timp ce-şi mai culegea ceva sânge închegat din păr. În rai ar fi fost mai curat, îşi zise, ca argument decisiv. Şi totuşi, era incontestabil că se petrecuse cea straniu. Ea n-ar fi trebuit să mai rămână în viaţă.

Era, într-adevăr, o minune.

Tot gândindu-se astfel, în lumina soarelui după-amie- zii, Chloe aţipi.

Visă.

Zăcea într-un loc confortabil, care era moale, dar nu se mişca la fel ca o saltea atunci când îşi modifica poziţia. Era foarte cald, dar nu în chip neplăcut: simţea razele soarelui pe piele, dezmierdând-o şi atrăgând-o la loc spre somn. Ceva îi linse obrazul, repede şi aspru: Hai sus!

Chloe se ridică din nisip şi-şi scutură hainele. Punându-şi mâna pavăză deasupra ochilor, privi spre orizont. Nu se afla pe o plajă: era un deşert, pustiu şi vast... dar familiar şi deloc înspăimântător. Dunele erau aurii, iar cerul de un albastru-închis şi gol, prevestind o noapte friguroasă după ce, în sfârşit, soarele urma să apună, peste încă o jumătate de zi. Mergeau spre miazănoapte, în avalul unui râu.

Sub mâna ei simţi leul care o trezise: îi împungea degetele cu botul. Pretutindeni în jurul ei erau leoaice, lipsite de coamă, adevărata mândrie. Patru la număr. Ea statea în picioare, stângace; când, în cele din urmă, se puseră în mişcare, masivele feline se văzură nevoite să-şi încetinească pasul normal, astfel încât Chloe să se poată ţină după ele. Puternicii lor omoplaţi se înălţau şi coborau într-un ritm molatic, dar energic.

Un vultur se rotea pe cer, sperând să se ospăteze cu orice-ar fi lăsat în urma lor.

Când se trezi, Chloe era lihnită de foame.

În primul moment de trezie, după ce deschise ochii, înainte de a-şi aminti despre cum căzuse, sau cum fusese adusă acasă, Chloe se gândi la ce-ar putea să găsească în frigider. Restul îi reveni în minte în timp ce se ridica din pat. Se simţea înţepenită, dar până şi vânătaia de pe frunte era deja pe cale de dispariţie.

Fu mirată când văzu ceasul cuptorului cu microunde indicând ora şase: dormise mai mult de patru ore. Nu mi se pare c-aş fi dormit atât. Deschise frigiderul şi-i examină conţinutul, acesta fiind alcătuit în majoritate ingrediente pentru cine ştie ce cină complicată pentru experţi în arta culinară o fi plănuit mama ei. Scoase vreo două iaurturi, un castron cu salată de macaroane şi o cutie mai veche cu Lo mein. Dacă o cădere de la şaizeci de metri înălţime n-o omorâse, probabil că nici asta n-o va omorî.

Chloe se aşeză la masă şi începu să mănânce, încă nu pe deplin trează, încă nu pe deplin capabilă să gândească, doar savurând contactul dintre mâncare şi propriul stomac care se umplea.

Uşa se dădu de perete şi doamna King năvăli înăuntru. Deschise gura să spună ceva şi abia apoi remarcă rămăşiţele festinului de pe masă.

— Azi am căzut din Turnul Coit, zise Chloe, pe negândite.

Nu avusese de gând să-şi anunţe mama imediat. Voise să cugete mai întâi, să-şi plănuiască abordarea… însă nu reuşise să găsească nimic potrivit. După toate aparenţele, subconştientul ei găsise.

— Ştiu, răspunse mama, pe un ton scăzut, supărat. Tocmai vin de la spital, unde ar fi trebuit să mă aştepţi. Dar, nu, tu te-ai hotărât să nu stai acolo, exact după cum se pare că te-ai hotărât şi să nu te duci azi la şcoală.

Mama şi fiica se priviră în ochi, fără să mai spună altceva pe moment.

— Ce te-a mai apucat? urlă în cele din urmă mama lui Chloe. E cumva săptămâna în care te-ai decis să-ţi declanşezi dintr-odată rebeliunea adolescentină?

— Mamă! strigă şi Chloe. Am căzut din Turnul Coit. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— În afară de faptul că te-ai comportat ca o idioată iresponsabilă?

Totuşi, privirea doamnei King zbură spre uşoarele urme ale accidentului de pe chipul fiicei sale, spre poziţia incomodă în care stătea, spre sângele înnegrit de pe pielea capului acesteia.

— Eşti bine? o întrebă, până la urmă.

Chloe ridică din umeri.

— De-asta am şi plecat, bolborosi ea. Nu era nimic în neregulă. Dar ei n-au vrut să mă asculte.

— Mă bucur că Amy şi Paul au avut suficientă minte incat să nu te ia în seamă şi să te ducă la spital, suspină Doamna King. Cu toate că-mi vine să-i omor pentru că te-au încurajat să-ţi iei „ziua liberă”.

— Paul o să fie plecat de ziua mea, se apără Chloe, simtindu-se ca o puştoaică tâmpită care-şi plânge singura de milă. Şi eu am vrut să mi-o sărbătoresc împreună cu prietenii mei.

Mama ei deschise gura ca să comenteze ceva, dar o incluse la loc.

— Puteai să mori, spuse apoi. Tăcu pentru o clipă. Mare minune că n-a fost aşa.

— Ştiu.

Urmă o nouă tăcere. Chloe îşi fixă cu privirea farfuria golita, iar mama rămase cu ochii pe ea. Apoi, doamna King îşi potrivi ochelarii cu rame negre. Chloe aproape ca putea să-i vadă gândurile învârtindu-se în cercurile logicii avocăţeşti: Ea trebuia să fie moartă. Şi nu este. Ar trebui să fiu recunoscătoare. Dar eu sunt supărată pe ea. Ea nu este moartă. În concluzie, trebuie să fie pedepsită.

— Vom mai discuta noi pe tema asta. Despre comportamentul tău şi despre pedeapsă.

— Evident, zise Chloe, cu o ironie accentuată, dintr-odată enervată. Mamă, aş fi putut să mor.

— Şi? N-ai murit. Fii recunoscătoare… Am luat ceva fripturi. O să le fac intr-o oră, după ce mă ocup de câteva acte.

— N-ai auzit ce-am spus? Aş fi putut… ar fi trebuit să mor!

Încă o dată, mama deschise gura să spună ceva, dar nu scoase un sunet. Îşi trecu degetele prin breton, înde- părtându-l de pe ochi. Avea un păr des şi blond, cât se poate de diferit, ca textură şi culoare, de părul lui Chloe.

Chloe se întoarse şi urcă, tropăind, în camera ei.

Poate că ea era cea sărită de pe fix.

Era unica explicaţie care putea să-i treacă prin minte lui Chloe faţă de o reacţie atât de blazată. Să fi fost şocul de vină? Sau chiar nici nu-i păsa? Chloe se gândi cu amărăciune cât de uşor s-ar fi putut descotorosi mama ei de ea. Ar fi fost liberă să dea petreceri, să se ducă la vernisajele galeriilor de artă, poate chiar să-şi găsească un iubit atrăgător. De genul celor care se feresc de complicaţii ca fiicele. Cu atât mai mult cele adoptate.

Se gândi la tatăl ei, de care abia îşi mai amintea, plecat pe

când ea avea patru ani. Lui i-ar fi păsat. El ar fi dus-o în goană înapoi la spital, oricât de mult ar fi protestat ea.

Chloe se aşează pe pat şi-şi deschise cu grijă sertarul din mijloc al biroului. Era singura piesă veche de mobilier din încăpere, clasică, masivă, şi din lemn de stejar.

Perfectă ca ascunzătoare pentru unicul ei veritabil secret fata de propria mamă.

Un şoricel cenuşiu se aşează pe labele din spate şi o privi cu speranţă în ochi.

Chiţ!

Chloe zâmbi şi-şi puse palma lângă el, lăsându-l să se caţere şi să fugă pe ea. Mama ei interzisese categoric existenţa oricărui animal de companie cu blană; probabil din cauza alergiilor de care suferea. Dar mai demult, în timp ce mama ei trecea printr-o fază a exterminării agresive, convinsă că locuinţa mişuna de dăunători proveniti de la mai puţin curaţii lor vecini de alături, Chloe se întorsese într-o zi de la şcoală şi găsise puiul de soarece prins într-o capcană. Cu ajutorul lui Amy şi al lui Paul, îşi instalase un beculeţ în sertarul biroului. Acum, Mus-mus avea şi un picurător pentru apă, un distribuitor de hrană şi o rotiţă pentru exerciţii. Era mica ei lume despre care mama nu ştia nimic.

Scoase o bucăţică de Cheerios din punga pe care o luase de sub pat şi i-o întinse cu grijă; micuţul rozător o înhata cu lăbuţele din faţă şi se aşează pe cele din spate, rontaind-o ca şi cum ar fi fost o gogoaşă gigantică.

— Ce-ar trebui să fac? şopti ea, însă şoricelul nu se opri din mâncat, neluând-o în seamă. Mama e o adevărată pacoste!

Nu avea altceva mai bun de făcut decât s-o sune pe Amy, zău aşa… avea ocazia să-şi ceară scuze pentru că se comportase atât de bizar după ce ea şi Paul o duseseră la spital, să-i mulţumească pentru asta, după care să treacă la miezul problemei, adică la bizareria faptului că rămăsese în viaţă, şi să discute despre motivul pentru care supravieţuise. Amy probabil că avea să-i ofere cine ştie ce explicaţie implicând supranaturalul, sau îngerii… nefolositoare, dar distractivă. Chloe zâmbi şi ridică receptorul, lăsându-l cu grijă pe Mus-mus înapoi în cuşca lui.

Şapte lungi sunete de apel… Amy avea telefonul mobil deschis, dar nu răspundea. Chloe mai încercă de vreo trei ori,

gândindu-se că poate telefonul zăcea îngropat pe fundul genţii lui Amy şi nu putea să-l audă. La a patra încercare, îi lăsă un mesaj.

— Bună, Amy, sună-mă. Eu… ăăă… mă simt mai bine. Scuze pentru totala bădărănie de azi. Presupun că eram sub stare de şoc, sau cam aşa ceva.

Încercă şi pe numărul de acasă.

— A, bună, Chlo-ee! îi răspunse doamna Scotkin.

Urmă o scurtă tăcere: probabil că se uita la ceas.

— La mulţi ani, pentru peste şase ore!

Claire zâmbi fără să vrea. Înseamnă că Amy nu-i spusese nimic.

— Mulţumesc, doamnă Scotkin. Amy e pe-acolo?

— Nu… cred că astă-seară lucrează pentru proiectul de la Cultura americană, cu grupa ei. Încearcă pe mobil.

Mersi, am încercat deja.

— OK, aşa o să fac. Mulţumesc, doamnă Scotkin.

Chloe se încruntă. Se duse la computer şi verifică luate pseudonimele lui Amy, însă niciunul nu era online.

Oare chiar să-şi fi făcut ea temele? Noo! Paul era conectat, dar AFK… şi, oricum, Chloe nu prea avea chef să discute cu el acum. Ea avea nevoie de Amy. Fusese la un pas de moarte. Peste patru ore era ziua ei de naştere. Maică-sa era nebună. Iar ea era Singură Cuc.

Începu să se plimbe prin cameră, culegând tot felul de lucruri – mărunţişuri, animale din pluş – şi punandu-le apoi la locul lor. Mâhnirea se transformă în neastâmpăr; dintr-odată, camera i se părea prea mică. Prea mică pentru o meditaţie ca la carte. Se tot ridica şi se lăsa pe vârfurile degetelor, ca o balerină.

Rămase câteva clipe pe loc, nehotărâtă, după care-şi infască geaca şi coborî cu zgomot scara.

— Unde te duci? o luă la rost mama ei, cu o voce ca de crainic TV.

— Afară, ripostă Chloe, la fel de previzibil.

Ba chiar şi trânti uşa în urma ei, ca să pună capac.

Trei

Noaptea era mai friguroasă faţă de cât se aşteptase Chloe.

Rămase câteva clipe pe loc, îmbrăcată doar în tricou, lăsând aerul umed să-i mângâie pielea şi să-i zbârlească firicelele de păr de pe braţe. Mirosea surprinzător de bine: a curat şi a umed, ca un nor. Pe urmă, vântul îşi schimbă direcţia, şi ea putu să audă şi să simtă mirosul traficului, în acelaşi timp: cel de gaze de eşapament, înţepător şi uscat, chiar şi în umezeala aceea, îi înţepa nările. Chloe oftă şi-şi îmbrăcă geaca.

OK, Spontano. Şi-acum, încotro?

Se pregătise sufleteşte pentru o pedeapsă de-a dreptul spectaculoasă, pe mai târziu (deşi spera că întâmplarea care o adusese aproape de pragul morţii ar putea să i-o mai atenueze), aşa că seara nu trebuia irosită. Şi atunci îi veni ideea: The Bank.

În mod normal, ei niciodată, dar niciodată, nu i-ar fi trecut prin gând să intre în club fără să-şi petreacă mai multe ore îmbrăcându-se şi iar îmbrăcându-se, împreună cu Amy, încercând cam tot ce aveau amândouă prin garderobă, iar uneori scotocind şi prin cea a lui Paul. Blugii şi tricoul erau, pur şi simplu, ceva jenant.

Dar lui Chloe nu-i mai păsa acum: avea să se ducă, şi gata. Să meargă în club, de una singură, îmbrăcată ca o arătare. Dar, în momentul acesta, chiar simţea nevoia să danseze.

Era marţi, aşa că nu găsi cine ştie ce coadă la intrarea în club; beculeţele lui portocalii şi negre, ca pentru un Crăciun diavolesc, abia dacă luminau strada, altfel pustie. O namilă de paznic, cu mutra plictisită, stătea aşezat pe marginea unui scaun şi purta o pereche de ochelari cu lentile negre, rotunde şi mici, în care nu se reflecta nimic.

Chloe înaintă ţanţoşă spre cordonul din catifea, nestiind precis ce să facă. Toţi ceilalţi care aşteptau la rând erau îmbrăcaţi ori ostentativ de sclipitor, ori complet în negru… şi erau cu cel puţin o jumătate de deceniu mai mari decât ea.

Fără să mai stea pe gânduri, Chloe trecu, semeaţă, pe lângă ei şi-l întrebă direct pe paznic:

— Salut, pot să intru?

Uite-aşa!

Privirea matahalei o măsură din cap până-n picioare, oprindu-se asupra uzaţilor ei tenişi Converse negri. Schiţă un zâmbet aproape imperceptibil.

— Îmi plac pantofii tăi. Sunt de modă veche, scumpete, zise el, şi desfăcu cordonul din cârligul lui, lăsând-o pe Chloe să

intre.

— Mersi, frate, răspunse ea, pe un ton care spera să fi sunat la fel de nonşalant.

Era de parcă ar fi trecut de un nivel intr-un joc video de-al lui Paul: Charon din Inner Sunset o lăsase să treacă în Lumea de Apoi a Dansului.

Ringul de dans nu era prea mare, însă oglinzile negre care-l înconjurau îl făceau să pară de două ori mai larg şi mai aglomerat. Lipit de peretele din partea opusă şi şerpuind până spre uşă se afla enormul bar care-i adusese faima localului: suprafaţa lui era acoperită cu mii şi mii de monede din aramă, de câte un penny, fixate în şiraguri permanent unduitoare întinse dintr-o boltă a peretelui tocmai până la podea.

Pe timpul zilei, când oamenii de serviciu făceau curat şi dădeau cu aspiratorul şi încercau să înlăture eterna duhoare a berii, becurile normale probabil că scoteau la iveală detalii dezagreabile în torentul de aramă: pete mânjite acolo unde câte unii îşi declarau efemera dragoste cu markerele, zgârieturi şi goluri pe unde fuseseră smulse monedele, prin truda unei seri întregi pentru trofeul unui singur penny. Deocamdată, însă, sclipea ca şi cum un antic zeu al belşugului şi-ar fi revărsat uriaşul ulcior cu bani. Lumini aurii, brutal de strălucitoare, scânteiau peste tot, dar fără să se abată şi asupra clienţilor barului, lăsându-le chipurile într-un romantic semiîntuneric.

Muzica era prin definiţie house, cu doar o uşoară lentă de electronică. Nici vorbă aici de Moby, sau Goa. Paul ar fi ameninţat că pleacă, astupându-şi urechile, înainte de a se strecura până la pupitrul DJului, ca să-i examineze aparatura. Ar fi trebuit să fie toţi trei acolo, nu numai ea. Însă muzica pulsa cu violenţă, şi Chloe se simţea în stare să danseze şi să tot danseze de una singură: fusese la un pas de moarte astăzi, aşa că era capabilă de orice.

Se duse mai întâi la bar, se rezemă de el şi studie atmosfera. Vreo câteva persoane dansau prost şi erau îmbrăcate alandala, dar altfel era o gaşcă destul de simpatică. Un grup cât o întreagă frăţie discuta zgomotos, dar jovial, despre sport, agitându-şi berile, incomodandu-l vizibil pe un om de afaceri, care părea nelalocul lui acolo, şi pe însoţitoarea sa cu înfăţişare de fotomodel. Iar de cealaltă parte a ringului văzu un tip extrem de atrăgător, care stătea deoparte, bea liniştit şi privea

mulţimea, exact ca ea. Avea părul negru, tenul închis şi ochii de o culoare foarte, foarte deschisă. Exotic. Îşi lăsă capul în jos ca să-i urmărească mişcările când îl zări comandând o bere, discutând cu un amic şi apoi aventurandu-se prin mulţime, însă în scurt timp îl pierdu din vedere.

Aşteptă, răbdătoare, însă el nu se mai întoarse. Nici nu-i mai ocupă cineva locul: mai erau câţiva aspiranţi la titlul de cel mai sexy tip din local, însă deţinătorul lui dispăruse.

— Îţi iau ceva de băut?

Apăruse dintr-odată lângă ea, zâmbind când remarcă mirarea şi stânjeneala fetei. De aproape, arăta chiar şi mai grozav, cu buzele lui pline şi pistruii de un brun mai închis presăraţi pe nas.

Chloe tocmai se pregătea să spună „Nu, mersi”, aşa cum proceda de fiecare dată când vreun tip trecut de douăzeci de ani încerca s-o agaţe pe fata de cincisprezece care era. Şi totuşi, în loc de asta, de pe buze îi ieşi un:

— Sigur că da!

— Ce să fie?

— Red Bull şi vodcă.

El clătină aprobator din cap şi, când barmanul îi servi cocteilul, îşi ciocni paharul cu bere cu al ei.

— Peste două ore e ziua mea! îi strigă ea în ureche.

— Zău? Felicitări!

După accent, părea britanic. Închinară încă o dată şi băură.

— La mulţi ani! zise el, şi o sărută delicat pe obraz.

Chloe îşi simţi stomacul zvâcnind şi creierul amorţit.

Un zâmbet enorm i se întinse pe faţă, distrugându-i complet masca de fată şic. Pătrunsese în club fără ciondăneli, un tip mortal de splendid îi făcuse cinste… până la urmă, se pare că avea parte de o aniversare destul de agreabilă.

După încă un rând, începură să danseze. El se mişca legănându-se uşor şi rotindu-se în cercuri foarte strânse, evitând ireproşabil ciocnirea de alţi dansatori, în spaţiul acela extrem de aglomerat. La un cântec doar o cuprinse de mijloc şi-o lăsă să se unduiască, acordându-i întreaga atenţie. Iar când traversară prin mulţime ca să facă o pauză şi să mai bea ceva, o atinse foarte uşor pe spate, sau pe umăr, conducând-o cu gesturi protectoare, dar nu posesive.

— Mă cheamă Chloe! îi strigă ea, la un moment dat.

— Pe mine, Xavier! strigă, la rândul lui.

Pe la douăsprezece şi jumătate, Chloe ajunse la concluzia că începe să cam întreacă măsura. Chiar dacă fusese ea la un pas de moarte, maică-sa avea s-o omoare cu mâinile ei dacă stătea în oraş toată noaptea. Xavier o conduse afară.

— Dă-mi voie să fiu eu primul care-ţi spune la mulţi an, zise el, sărutând-o uşor pe buze în parcarea întunecoasă.

Muzele îi erau calde şi puţin umede, doar puţin, şi era al naibii de mult mai delicat decât puţinii băieţi de vârsta ei cu care se sărutase Chloe. Îşi scoase o carte de vizită din portofel. Pe ea se vedea imprimat: Xavier Akouri, str. Mason 453, nr. 5A, 011-30-210-567-3981.

Chloe avu nevoie de câteva clipe până să-şi dea seama de faptul că avea în faţa ochilor un număr internaţional de mobil.

— Tu nu mi-l ceri pe-al meu? îl întrebă ea.

El zâmbi şi-şi lăsă capul în jos, astfel încât nasurile aproape că li se atingeau, privind-o drept în ochi.

— Şi mi-ai fi dat numărul adevărat? Dacă vrei, mă suni tu.

Stomacul îi mai făcu o tumbă. Până să-şi dea seama ce face, Chloe îl apucă de ceafă şi-i ţinu capul nemişcat, sărutându-l. El chiar gemu uşor, ceea ce-o înnebuni. Mâinile lui îi cuprinseră şoldurile. Chloe şi le strecură pe ale ei în sus, pe sub bluza lui, mângâindu-i pielea de pe spate, frământându-i muşchii şi brăzdându-l cu unghiile. El gemu iar, de plăcere, de durere, greu de spus. Însă îi apucă un picior şi i-l ridică, atrăgând-o spre el. Chloe se simţi alunecând mai aproape, tot mai aproape…

Ce mama naibii fac?

Deschise ochii şi văzu un european atrăgător sărutând-o, ceea ce ar fi putut să fie minunat, formidabil, chiar… dar era la un foarte mic pas de a face sex cu el acolo, în mijlocul parcării.

— Îmi pare rău, îi zise, desprinzându-se de el şi făcând câţiva paşi înapoi, răsuflând greu.

Simţea atâta dorinţă, încât o durea, zvâcnea toată.

Xavier păru derutat. Pleoapele îi erau grele şi mici mărgele de sudoare îi sclipeau, argintii, pe frunte. Părul îi era răvăşit.

— Nu… nu pot s-o fac chiar în clipa asta, zise ea.

Spre lauda lui, Xavier încuviinţă, chiar dacă fără tragere de inimă.

— Vrei… vrei să treci pe la mine?

Chloe deschise gura să spună ceva. Îşi dădu seama că era extrem de aproape de un Da, vreau… dar izbuti să ingaime din

nou un „îmi pare rău”, după care se întoarse la repezeală şi se îndepărtă. Fugi tocmai până acasă, după care mai dădu şi o tură de cartier, sperând să-şi alunge dorinţa din trup. Oare mama ei avea să-i observe licărul din ochi, îmbujorarea din obraji? Putea să-i pună că era de la alergat.

Când intră, îşi găsi mama pe canapea, citind, desculţă, cu un pahar cu vin roşu pe măsuţa de lângă ea. Neatins. Încerca să dea impresia că doar stătuse până mai târziu, nu că stătuse după Chloe. Privirile li se întâlniră.

— Vin şi eu sus imediat, rosti, în cele din urmă, doamna King. Vreau doar să-mi termin capitolul.

Ea chiar n-o să aibă nimic de comentat. Lui Chloe nu-i venea să creadă. Şi, după tonul ei, era de parcă întoarcerea ei la o oră atât de târzie nici măcar nu s-ar fi petrecut… de parcă nici n-ar fi avut să se aducă vorba despre ea vreodată.

— OK, noapte bună, răspunse Chloe, pe un ton cât de recunoscător fu în stare.

Urcă la etaj clătinându-se, istovită, scoţându-şi hainele din mers. Simţea mirosul lui Xavier pe unele părţi ale tricoului ei, palmele lui, primejdios de aproape de sani, când i se odihniseră pe mijloc, buzele lui pe guler, cand o sărutase pe gât.

Îşi puse o pereche de boxeri şi supradimensionatul ei tricou cu Invader Zim şi se trânti în pat, în braţe cu purcelul ei din pluş, încă mirându-se de cele întâmplate. Să fi fost de vină hormonii adolescenţei, cum se spunea mereu, sau o reacţie de vitalitate extremă, după întâmplarea aproape fatală prin care trecuse? Se gândi dacă mai auzise vreodată despre aşa ceva… îl strânse în braţe şi mai aprig pe Wilbur şi adormi.

Patru

Trecură mai multe ore din ziua următoare, până când, în timpul orei de Cultură americană, Chloe îşi dădu seama de ceea ce făcuse – sau fusese cât pe-aci să faca – în seara precedentă, fără să mai pună la socoteală şi faptul că trecuse la un pas de moarte. Uitase totul pentru o scurtă şi fericită vreme.

Nu era nimic surprinzător: creierul ei abia dacă începea să

funcţioneze după ora nouă. Orele scurse din momentul în care o trezea porcăria ei veche de radio cu ceas şi pană la cea de-a doua sonerie de la şcoală treceau de obicei ca printr-o ceaţă amorţită şi apatică. Mama ei, pe vremea când juca rolul unei fericite mame singure, obişnuia să-i prepare clătite desenate cu feţe zâmbitoare din sirop şi s-o întrebe ce avea în program pe ziua respectivă. Până la urmă, însă, renunţase să mai comunice cu fiica ei prea puţin trează şi mormăitoare, preferând sa umple cafetiera şi să fixeze de cu seară pornirea automată. Chloe se străduia de fiecare dată să-şi aducă aminte că trebuie să mormăie un „pa” la plecare, către doamna King, care-şi făcea matinalele exerciţii de yoga în faţa televizorului.

Mama mă-sii. Azi-noapte am fost la un pas să fac sex cu un străin într-o parcare.

Simţi furnicături când se gândi la Xavier; îşi amintea că-l dorise atât de aprig, dar nu şi senzaţia în sine. Încercă, absentă, să-i schiţeze contururile buzelor pe marginea caietului. Unde i-o fi pus cartea de vizită?

— … bocanci identici, pentru ambele picioare. Nu cred că vreunul dintre voi, copiii din ziua de azi, cu pantofii voştri Florsheim sau cu tenişii, ar putea vreodată să-şi imagineze cu câte suferinţe mărşăluiau soldaţii aceia…

În clasă cu ea, la acea oră de curs, nu-i avea nici pe Paul, nici pe Amy, aşa că plictiseala era întreită. Ce naiba de pantofi or fi şi Florsheim? Chloe încercă să-şi camufleze căscatul, însă era unul atât de zdravăn, încât avu impresia că fălcile i se desfăcuseră mai larg decât ar fi trebuit, ca în Alien. Iar când termină, dinţii îi clănţăniră cu mult prea mult zgomot. Privi în jur, să vadă dacă o remarcase cineva: nimeni, în afara lui Alek, care o urmărea cu sprâncenele ridicate. Se înroşi, dar îi răspunse cu un zâmbet, privindu-l chiar în ochii lui albaştri senini. Zâmbi şi el şi-i făcu gestul de „ţi-e somn” cu ambele mâini lângă obraz. Chloe încuviinţă, după care reveniră amândoi la luatul notiţelor sau la mâzgălit, înainte ca domnişoara Barker să-i observe.

Când sună de ieşire, Chloe îşi strânse lucrurile, pregătind-se să meargă la bibliotecă: mare prostie, avea liberă a doua oră. Anul trecut, Amy avusese prima oră liberă şi deseori dormea până la opt, şi abia apoi catadicsea să vină. În timp ce trecea pe lângă vestiarele comune, îl văzu pe Alek şi-l salută cu o fluturare a mâinii.

Era, evident, înconjurat numai de frumuseţi.

Chloe se gândi la mica lor interacţiune din sala de clasă şi la succesul pe care-l repurtase aseară cu paznicul clubului, şi se duse drept la el, neluând în seamă celelalte persoane.

— Nu-i aşa că a fost naşpa azi la Cultura americană?

Încă o dată, nu-i venea să creadă ce face. Mai întâi, căzuse dintr-un turn, apoi se giugiulise cu un străin, iar acum se ducea drept la cel mai râvnit băiat din tot anul intai şi îi vorbea. Simţea privirile răutăcioase ale găştii împungând-o în spate, dar fără să ştie de ce, nu era absolut deloc emoţionată. Nici măcar o bătaie de inimă în plus.

E grozav. Ar trebui să trec zilnic pe lângă moarte.

— Au, nenică, replică Alek, cu un accent ceva mai puţin pronunţat, dar în care încă se resimţeau nuanţe straine. Când te-am văzut – cum se zice? — că gemi? Da? Asta a fost partea cea mai palpitantă a orei.

— Nu gemeam, căscam, îl corectă Chloe, cu un zâmbet timid. Dar, dacă vrei tu să mă faci să gem, te las să ma priveşti şi toată ziua.

Am zis eu una ca asta? Deja zărea, cu coada ochiului, gurile căscate.

— Eşti amuzantă, King, ştiai? zise el, cu un hohot de râs neprefăcut.

Se auzi şi a doua sonerie.

— Trebuie să mă duc la bibliotecă… dar ar fi cazul să mai stăm de vorbă şi altădată.

Keira arăta chiar de parcă ar fi vrut să-şi înfigă colţii în ea: îşi răsfrânsese buzele, dezvelindu-şi dantura.

— Absolut, o aprobă Alek. Pe mai târziu, King.

— Pa, zise şi ea, trecând tacticoasă pe lângă celelalte fete, străduindu-se să nu facă o figură prea încrezută, dar nereuşind să-şi stăpânească un mic zâmbet.

Chloe se gândi la Xavier în cea mai mare parte a timpului cât stătu la bibliotecă, privind afară pe fereastră şi visând un pic cu ochii deschişi. Acelaşi lucru îl făcu şi în ora de matematică, şi în pauza de prânz. Mai mult se gândi la el, decât la căderea ei. Era cam cum spusese maică-sa: căzuse, scăpase cu viaţă, şi gata. Privea în gol, cu bucata de pizza la jumătatea drumului spre gură, când o familiar de enervantă bătaie pe umăr o readuse brusc la realitate. Firimituri uleioase de un portocaliu aprins

zburară pe toată masa.

— Mamă, Doamne, e adevărat? rosti Amy, trân- tindu-se pe un scaun lângă ea. Adică, la mulţi ani, dar, Doamne, Doamne, chiar e adevărat, tu chiar ai flirtat cu Alek de faţă cu Halley şi Keira şi… şi toată lumea?

— Mda, aşa cred că am făcut, răspunse Chloe, zâmbind.

— Cum te simţi?

Chloe ridică din umeri.

— Bine, cred. Un pic cam ciudat. Aseară…

— Uite ce e, trebuie să vorbim, o întrerupse Amy, aplecându-se spre ea şi privind-o drept în ochi. Ceva important mi se- ntâmplă. Vreau să discutăm. La cină?

Mai important decât să fii la un pas de moarte şi la un pas de sex? Însă Chloe îşi înghiţi riposta sarcastică; intra-adevăr, Amy arăta neliniştită. Şi mai aprinsă ca de obicei.

— OK…

— Super! Ne vedem la engleză!

Chloe îşi urmări cu privirea prietena, care sări în picioare şi plecă în fugă, cu agrafele şi lanţurile zornăindu-i din mers, şi părul şaten ciufulit fluturând în vant. Se întoarse la pizza ei, întrebându-se când avea să revină viaţa la normal. Grăsimea se închegase în mici pete solide de ceva asemănător unui plastic portocaliu. Chloe oftă şi împinse deoparte bucata.

Normalitatea păru să-şi reintre în drepturi la Pateena. Oricât i-ar fi displăcut ei sortarea hainelor când veneau înapoi de la curăţătorie, exista o familiaritate liniştitoare în împăturirea şi netezirea lor, în tiradele ocazionale ale managerei, în figurile şic ale clienţilor. Nimic sexy, sau supranatural. Doar o mulţime de blugi şi de bascheţi vechi şi supraevaluaţi.

Chloe nu se putu împiedica să nu-l remarce, totuşi, pe un client care intră în magazin… tocmai când crezuse că izbutise, în sfârşit, să-şi domolească hormonii. Purta reiaţi negri, un tricou negru în dungi şi geacă neagră din piele, cu croială dreaptă, ca un sacou normal, de costum. Totuşi, nu se vedeau la el urme excesive de goth: nici tatuaje, nici bijuterii, sau colţi, sau altceva. Costumaţia, care pe oricine altcineva l-ar fi făcut să pară un imitator al lui Johnny Cash, la el venea ca turnată; avea părul de un şaten foarte închis, tenul foarte puţin bronzat şi plesnind de sănătate, şi ochii de un căprui profund, cu gene lungi, frumoase.

Cireaşa de pe tort era, însă, căciuliţa lui neagră, tricotată, cu urechi de pisicuţă.

Iată un tip atrăgător şi cu simţul umorului. Îşi făcu de lucru printre bluzele polo, încruntându-se.

— Căutaţi vreun costum pentru Halloween? îl întrebă Lania, răutăcioasă.

Chloe scoase un geamăt, încă nevenindu-i să creadă că pacostea asta mică avea voie să lucreze la casa de marcaj, şi ea nu. Doar din cauză că fata cealaltă avea cu doi ani mai mult decât ea. Chloe îşi zicea că, dac-ar fi avut câte un dolar pentru fiecare client insultat de Lania, ar fi putut în sfârşit să-şi permită cumpărarea unei noi mountain-bike. Şi încă una drăguţă.

Tipul, totuşi, doar chicoti încet.

— Nu. Mă tem că e vorba despre ceva pentru o autentică întâlnire cu ceva directori autentici.

Părea cam tânăr ca să se ocupe de afaceri, dar, în definitiv, aici era San Francisco. Probabil că lucra ca programator, sau designer de grafică, sau ceva asemănător.

Chloe se întoarse la treburile ei, întrebându-se cum ar arata Xavier la lumina zilei. Ea cât băuse aseară? Doar doua, trei pahare. Era posibil să-i fi părut atrăgător tocmai din cauza băuturii. Poate că pistruii aceia sexy nu erau, în realitate, decât urmele unei acnee rebele…

Mă scuzaţi, rosti deodată tipul cu căciuliţa cu urechi de pisicuţă, ocolind-o grijuliu, strângându-şi la piept cumpărăturile.

Din câte se părea, Lania se hotărâse până la urmă sa-i ia banii.

— Îmi place căciuliţa, îi zise Chloe.

— Zău? Mersi! Răspunse el, scoţându-şi-o de pe cap şi privind-o, de parcă l-ar fi surprins faptul că ea o remarcase.

— Cine ţi-a făcut-o, prietena?

— Nu, eu, răspunse el, zâmbind.

Chloe nu se putu împiedica să nu se simtă impresionata în afara lui Amy, aproape nimeni dintre cunoscuţii ei fără să-i pună la socoteală pe prietenii mamei, ahtiati după modă – nu ştia să tricoteze, iar cine ştia cât de cât nu reuşea să termine vreodată ceva. În afara câtorva cusături, avea un aspect destul de profesional.

— Am găsit modelul pe internet, continuă el. Dacă te pricepi la tricotat, pot să-ţi dau adresa.

— Nu, mersi, nu mă pricep. Prietena mea Amy ştie să tricoteze, dar eu sunt o catastrofă când e vorba să lucrez ceva.

— Ah, dar chiar ar trebui să încerci. E destul de distractiv, zise el, doar foarte puţin stânjenit.

Chloe se pregăti sufleteşte pentru obişnuitul discurs masculin la sentiment care sigur avea să urmeze, despre cât de liniştitoare erau mişcările, despre cum se simţea el în contact cu oameni din trecut, despre cine ştie ce legături spirituale realizau unele civilizaţii indigene prin intermediul andrelelor, despre cum avea el de gând să-şi deschidă, într-o zi, un magazin, despre cât de bine e să-i înveţi pe copiii defavorizaţi ce înseamnă autoîncrederea…

Însă el deja se întorsese să plece.

— Bine, pa, îi mai spuse, adresându-i un mic zâmbet drăguţ în timp ce se pregătea să iasă pe uşă.

Zâmbetul îi încreţea pielea din jumătatea superioară a obrazului, întinsă de o cicatrice sexy care-i pornea de la coada ochiului, ajungându-i până sub pomete.

Chloe îi făcu semn cu mâna şi-l privi ieşind. O parte din ea se simţea oarecum jignită: ce, nu era ea o tânără sexy, care-i făcuse pe doi tipi super, în ultimele douăzeci şi patru de ore, să-şi îndrepte atenţia asupra ei? Când colo, pe Domnul Pisicuţă nici măcar nu-l interesa. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, mai era şi ziua ei! Înainte de iminenta pedeapsă, oare nu-i datora soarta şi ceva bun?

Şi atunci, îşi simţi fundul vibrând.

Fu nevoită să-şi extragă cu mare grijă telefonul din buzunarul de la spate al blugilor ei originali, care erau barbăteşti şi aveau un dreptunghi albicios acolo unde cineva îşi ţinuse odinioară portofelul. În buzunar, telefonul îi stătea perfect. În schimb, când era să-l scoată, în oricare altă poziţie decât cea verticală, devenea ceva aproape imposibil.

Avea un SMS: carluccis @ 7—a.

Carlucci's era localul în care se întâlniseră prima oara, ea şi cu Amy, după ce familia Scotkin se mutase în cartier. Poate că, până la urmă, avea să se bucure şi de o pizza ca lumea pe ziua de azi. Cel mai bun lucru la serviciul ei de la Pateena era că o plăteau cash la sfârşitul fiecărei zile. Iar asta însemna că urma să dispună de nu mai puţin de douăzeci de dolari, pe care să-i facă praf în schimbul unei pizze Cu De Toate.

Restul după-amiezii trecu fără vreun incident, cu excepţia momentului în care Chloe fu nevoită să ascundă o pereche de pantaloni din catifea, de un purpuriu şters, despre care ştia că lui Amy i-ar plăcea la nebunie. De obicei, proprietara magazinului nu avea nimic împotrivă ca angajaţii să „pună la păstrare” lucruri pentru ei. Marisol era cea mai tare şefă din câte avusese vreodată. O lăsa chiar pe Chloe să folosească maşina de cusut a magazinului ca să-şi tivească blugii şi alte lucruri. În schimb, dacă vedea Lania pantalonii – sau se întâmpla să-i placă şi ei – sigur apăreau necazuri. Aşa că, înainte de plecare, îi îndesă sub un teanc de bluze sport din poliester.

Când se apropie de restaurant, prin ceaţa aceea umedă, avu impresia că ferestrele de la Carlucci's lucesc de parcă ar fi fost luminate de lămpi cu gaz, ca trăsurile de pe vremuri; un restaurant din alte timpuri. În realitate, nu era decât un mic local italienesc, profilat pe paste, cu lumânări fixate în sticle vechi de Chianti, cam ca toate micile localuri italieneşti cu paste din întreaga lume, dar era localul ei şi al lui Amy, şi era plăcut, iar uneori bătrânul proprietar ţicnit chiar îşi amintea de ele.

Când deschise uşa, i se păru că erau mai multe lumânări decât în mod obişnuit.

— Mulţi ani trăiască… intonă Amy, dar din fericire avu înţelepciunea să se oprească după un singur vers afon.

Chipul nerăbdător îi era luminat dementţial de licărul celor şaptesprezece lumânări care înconjurau crusta unei pizze Cu De Toate.

— Suflă repede, o îndemnă Amy. Carlucci crede că vreau să-i dau foc întregii coşmelii.

Chloe râse, încântată, lucru care nu-şi amintea să i se mai fi întâmplat de-atâtea zile. Trase aer adânc în piept.

Îmi doresc…

Îmi doresc…

În mod normal, ideile îi veneau cu uşurinţă: pace în lume, să se pună capăt tuturor dezastrelor ecologice de pe planetă, să fie capabilă să zboare, să aibă un căţel. Pe măsură ce crescuse, dorinţele avuseseră tendinţa de a deveni mai complexe: ca tatăl ei să se întoarcă. Să afle cine-i erau părinţii biologici. Să aibă un frate, sau o soră.

Daca se gândea mai bine, poate că recentele ei pofte reprezentau vreun soi de substitut al iubirii masculine. Pfiuu…

— Chloe?

Fu smulsă brusc din reverie.

Imi doresc o bicicletă nouă.

Ba nu, stai, să fie pace în lume.

Suflă, cu grijă să nu stropească pizza cu salivă. Remarca, amuzată, că Amy comandase de la bun început şi indispensabilele trei doze de suc Nehi de grepfrut pentru fiecare.

— Eşti cea mai tare, Amy.

— Hei, nu-i mare lucru.

Nu se îmbrăţişară: Amy detesta astfel de gesturi. În loc de asta, se aşezară şi trecură la treburi serioase: începură să se îndoape cu felii de pizza cu cârnaţi-ceapa- ardei-roşii-pepperoni-capere-măsline-negre, cu toata viteza omeneşte posibilă. Chloe gemu de plăcere.

— Pizza asta e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat toată săptămâna, zise. Mă rog, dacă nu pun la socoteală faza de aseară.

Înghiţi şi o privi cu subînţeles pe Amy, însă prietena ei nu muşcă momeala.

— Da? Te referi la căderea din turn? Asta chiar a fost una înfricoşătoare.

— Nu, la ce-a fost după. Aseară. După ce mama a făcut o criză de zile mari.

Şi totuşi, Amy nu era deloc atentă. Chloe suspină, cedând până la urmă în favoarea înfăţişării distrate, de mor-dacă-nu-ţi-spun, de pe chipul prietenei ei.

— OK, zise. Atunci, ce e mai important decât viaţa mea, de ziua mea?

— M-am sărutat cu Paul aseară! se repezi Amy, şi imediat îşi acoperi gura cu palma, de parcă mărturisirea i-ar fi scăpat fără voia ei.

Chloe se înecă. Avu nevoie de o jumătate de cutie de Nehi până să reuşească să respire normal şi să poată înghiţi. Din tot ce ar fi putut să-i spună Amy, acesta era, categoric, ultimul lucru la care se aştepta. Sigur, observase că ieri Amy şi Paul se cam sorbiseră din ochi… dar, ce mama mă-sii, doar se cunoşteau încă din clasa a treia. Era ca şi cum s-ar fi cuplat cu propriul ei frate. Un frate de-a dreptul tocilar.

— Ce ai făcut?

— După ce te-am dus acasă, am mai stat ceva timp pe la el.

Lesne de imaginat scena. Amy şi cu Paul, în micuţa lui cameră, înconjuraţi de rafturi pline de discuri şi platanele lui. Tolăniţi pe podea.

— Cum să-ţi spun, pe noi chiar ne-a speriat, ştii? zise Amy, privind-o în ochi. Tu chiar ai fi putut să mori. Adică, faptul că ai rămas în viaţă e de-a dreptul… uluitor.

Ca şi cum ţi s-ar fi dat o a doua şansă, sau cam aşa ceva.

Chloe o imploră în gând pe Amy să nu treacă la rahaturile ei cu îngerii; dintr-odată, nu era momentul.

— A fost cam, ştiu că pare o tâmpenie, un clişeu desăvârşit, dar a fost de parcă ai putea să-ţi dai seama că moartea e la un fir de păr de noi. Să spui ce ai de spus cât încă mai poţi, ştii? Că poate n-o să mai ai ocazia niciodată a turuit Amy, după care se opri să-şi tragă răsuflarea. Aşa că, am tot vorbit despre, ştii tu, chestii profunde, şi despre viaţă, şi… ăăă… deodată… în fine, şi deodată…

— Aţi făcut şi chestia aia cu limba, ştii tu…?

— În esenţă, mda, veni răspunsul.

I se părea ei, sau Amy se înroşise?

— Dar asta nu e tot, continuă prietena ei. Adică, eu chiar ţin la el, ştii? Am crescut împreună, e ca şi cum ar face parte din familie, aşa că e genul acela de dragoste, dar până acum nu mi s-a mai părut niciodată sexy…

— Mamă, Doamne, exclamă Chloe. Vrei să spui că ţi se pare sexy acum? Încă? După douăzeci şi patru de ore? — – Nu ştiu. Adică, s-ar putea.

Mestecară în tăcere pentru o vreme. Dintr-odată, obsesia lui Chloe legată de tipul sexy din club şi de flirtul cu Alek îşi pierdu importanţa. Cu Xavier nu fusese decât un sărut, chiar dacă unul prelung şi apăsat, şi dacă nu avea sa-l mai vadă vreodată, la asta se rezuma. Iar cu Alek nu era decât un flirt. Asta, în schimb, era o problemă serioasă. Afecta întregul Trio.

Dacă nu era ceva serios între ei, sau dacă era, şi dădeau greş, sau dacă nu era decât o ciudăţenie de-a serii precedente, şi sentimentele unuia nu erau la fel de puternice ca ale celuilalt, atunci prietenia dintre ei trei, până acum solidă, era destinată pieirii. Pe Chloe n-o încânta absolut deloc gândul că ar putea fi prietena prinsă la mijloc în urma „divorţului”. Groaznic de jenant. Era convinsă că ar fi însemnat un total dezastru.

După ce mâncară, Amy înhăţă nota de plată pe care le-o pusese Carlucci pe masă.

— Oare şirul minunilor n-o să se mai termine? Mai întâi, eu scap cu viaţă după ce cad din turn, şi acum, asta…?

Chloe încerca marea cu degetul, însă Amy doar o privi cruciş şi o conduse acasă, trăncănind tot timpul despre Paul. Abia când ajunseră aproape de locuinţa familiei King dădu impresia că-şi aminteşte şi de Chloe.

— Ai vrut să-mi spui ceva mai devreme? o întrebă.

— A, hm, nu mare lucru. Adică, nu la fel de mare, zise Chloe, descuind uşa şi deschizând-o. Vrei să urci puţin? Am putea să…

Însă în faţa ochilor îi apăru o mulţime de oameni, bine îmbrăcaţi, discutând şi zăbovind prin livingul şi prin sufrageria casei. Se împărţeau aperitive, se turna şampanie în pahare. Era şi Paul acolo, împreună cu pariţii lui, erau şi domnul şi doamna Scotkin, ca şi alte persoane pe care le recunoscu ca fiind vecini sau cunoscuţi.

— Aoleu, rosti mama ei, întorcându-se şi zărind-o. Surpriză!

Cinci

După vreo două pahare de şampanie, Chloe începu să se simtă bine. Deşi bănuia că petrecerea nu era decât un fel de truc psihologic de-al mamei, ca să-şi determine fiica să se simtă iubită, dorită şi apreciată, era clar că făcuse o treabă excelentă, şi Chloe se simţea în toate aceste feluri. Se întrebă dacă pedeapsa ei pentru chiulul de la şcoală şi pentru că plecase din spital avea să fie amintită, sau şi aceasta fusese cumva anulată, printr-un soi de amnistie.

Totuşi, doamna King nu era capabilă să renunţe la tradiţionalele elemente ale unei petreceri aniversare, ca de exemplu clasicul tort glazurat şi etalarea jenantelor fotografii înfăţişând o Chloe mult mai tânără şi, adesea, goală.

Şi, firește, toastul.

De îndată ce-şi auzi mama ciocănind în pahar, Chloe începu să caute cu privirea cea mai rapidă cale de evadare din centrul atenţiei. Dar nimeni nu se clintea din loc: era prinsă în capcană.

— După cum ştiţi, mulţi dintre dumneavoastră, începu doamna King, smiorcăindu-se uşor, nu cunoaştem exact data de

naştere a lui Chloe.

Chloe închise ochii. Iar începea. Avea să depene toată povestea.

Mulţimea aştepta, nerăbdătoare.

— S-a născut undeva, la ţară, în fosta U.R.S.S. Când am gasit-o noi, singurul lucru pe care ni l-au putut oferi autorităţile sovietice a fost un document cu mâzgălituri şi o pecete cu secera şi steaua.

Doamna King arătă spre bucata ponosită de hârtie, netezită şi înrămată, de deasupra mesei din sufragerie.

— Eu şi cu David ne doream foarte mult să avem un copil… şi ne-am simţit foarte norocoşi. Chloe era cea mai frumoasă fetiţă din câte văzusem vreodată. Iar de atunci a crescut ca graţie şi frumuseţe şi inteligenţă, din toate punctele de vedere.

Chloe fu cât pe ce să scape un geamăt sonor. Amy îi aruncă o privire, compătimind-o pentru oroarea resimţita.

— Şi chiar dacă mai avem micile noastre… certuri, n-as putea să fiu mai mândră decât atât. Iar dacă şi tatăl tau ar fi catadicsit să rămână cu noi – ar fi fost aici, şi el s-ar fi simţit la fel, Chloe. Te iubesc. Eşti cel mai frumos lucru din viaţa mea. La mulţi ani!

Toată lumea începu să ciocnească paharele şi s-o îmbrăţişeze. Chloe îşi bâigui mulţumirile, bucurându-se doar ca partea cea mai rea trecuse atât de repede. De îndată ce învălmăşeala din jurul ei se mai rări, se repezi la masa cu aperitive, îşi umplu o farfurie şi se strecură într-un colţ, în spatele unei plante înalte, ca să poată savura în tihnă produsele firmei de catering.

Un cuplu trecu pe lângă ea, primejdios de aproape. Chloe încremeni: cei doi nu păruseră s-o observe.

— Ţi-aduci aminte cât de rău se certau mai spre sfârşit? întrebă în şoaptă doamna Lowe.

— Da, toastul ţinut de Anne a fost foarte diplomatic, răspunse tatăl lui Paul. Dacă ne gândim că el şi-a luat tălpăşiţa din senin.

— Ea o fi reuşit până la urmă să obţină divorţul?

— Nu… a fost de parc-ar fi dispărut de pe faţa pământului. N-a trimis niciodată vreun bănuţ pentru Chloe. Sigur, rosti el apoi, pe un ton meditativ, nu prea cred că Anne, sau Chloe, ar suferi după el.

Tăcură amândoi.

— Mai bem o şampanie? propuse în cele din urmă doamna Lowe.

Chloe rămase pe gânduri, ronţăind dintr-un baton de ţelină. Pe vremea când tatăl ei mai era acolo, ei obişnuiau să-i sărbătorească şi ziua de adopţie, care pica doar după câteva săptămâni. Totuşi, de când plecase el, renunţaseră s-o mai sărbătorească.

Părăsi adăpostul plantei, încercând să se amestece printre invitaţi; în definitiv, petrecăreţii erau acolo pentru ea.

— Şi, unde e magicianul angajat? o întrebă în şoaptă Paul apropiindu-se de ea şi privind înjur pe furiş. Credeam c-or să fie clovni, plimbări pe ponei şi alte alea.

— Nu e chiar atât de nebună, zise Chloe, mirându-se singură de faptul că-i lua apărarea mamei sale.

Era o petrecere uimitor de drăguţă: una dintre prietenele mamei cânta la violoncel într-un colţ, ceea ce parea un pic cam ciudat, dar conferea întregii atmosfere o nota de sofisticare. Parcă ar fi fost o familie bogată, sau i-ar fi sărbătorit ei intrarea în societate, sau ceva asemanator. Aveau chiar şi un mic bol cu caviar de nisetru american: nu dintr-o specie periclitată, după cum precizase cu mândrie mama ei. Şi, cel mai important dintre toate, o superbă mountain-bike Merida, albă-cromată, cu dispozitiv electric de pedalare, pentru cele mai istovitoare dealuri din San Francisco.

Ca să vezi. Mi s-a îndeplinit dorinţa. Se simţi un pic vinovată, totuşi, pentru problema păcii mondiale. Poate, la anul.

Paul îşi tot ciocănea agitat fundul paharului de şampanie.

— Aăă… mi-a spus Amy, rosti încetişor Chloe.

Instantaneu, el păru uşurat, lăsând să-i scape un oftat din rarunchi.

— Aşadar, n-ai probleme cu asta?

— Cu ce?

— Cu noi… că suntem… ştii tu…

— Ei bine, nu, răspunse Chloe, lingându-şi caviarul de pe degete. Adică, dacă mă gândesc că am făcut o pasiune pentru tine de când aveam nouă ani şi…

— Ooo-kay, o opri Paul, ridicând o mână. Ajunge. Mesaj recepţionat.

Amy se apropie agale de ei.

— Salut, zise, un pic emoţionată.

Ea şi Paul făcură un schimb de zâmbete sfioase… dar sfioasei Chloe privi cum mâinile li se atinseră „accidental”. Amy zâmbi,

luminându-se un pic la faţă. Chloe se cutremură un pic. O, Doamne. Foarte bine. Eu o să le fiu cea mai tare prietenă.

Eu o să le fiu cea mai tare prietenă.

Chloe îşi tot repetă mica mantra pe toată durata orei de engleză de a doua zi, în timp ce-i urmărea pe Amy şi pe Paul străduindu-se din răsputeri să nu se privească. Dar pe cine interesa? De ce tot încercau să păstreze totul în secret? Doar nu exista cineva din toată şcoala care să dea o para chioară pe acest anume trio de prieteni, sau pe ceea ce se petrecea între ei. Domnul Mingrone se întoarse să picteze un uriaş A stacojiu pe tablă. Când o văzu pe Amy profitând de ocazie şi strecurându-i un bileţel lui Paul, Chloe îşi lăsă capul pe bancă. Suprafaţa din material plastic a pupitrului duhnea a clei învechit, la aceasta adăugându-se mirosul înţepător al grafitului creioanelor, ca şi alte miresme mai puţin distinctive, dar la fel de neplăcute; cu toate acestea, orice era de preferat, decât să-i vadă pe Paul şi pe Amy.

Sunt cea mai tare prietenă.

Paul lucra la ziarul şcolii, ceea ce-i permitea (ca şi lui Amy şi lui Chloe) să aibă acces la computerele şi echipamentele mai bune din club, ca şi la vechea canapea prăpădită, şi la camera care oferea o oarecare intimitate. Aproape nimeni n-o folosea până după terminarea orelor, ceea ce le asigura posibilitatea de a-şi petrece timpul impreună în cursul zilei, dacă Paul era disponibil. Chloe se hotărî ca, în ora a şasea, să se ducă până acolo şi să tragă un mult-dorit pui de somn.

Ciocăni de încercare în vechea uşă din lemn masiv de stejar, rugându-se să nu-i găsească pe cei mai buni prieteni ai ei pupându-se de zor.

— Intră, strigă Paul, folosindu-şi vocea lui de Căpitanul Picard.

Semn clar că Amy nu era pe acolo.

De fapt, când intră, Chloe îl găsi pe Paul părând chiar sa lucreze la ziar, aşezat pe marginea biroului şi parcurgand cu privirea un articol.

— File de cod cu crustă de brânzeturi la cuptor, în fiecare miercuri, toată luna viitoare, anunţă el, oftând şi trantind pe birou meniul pentru elevi.

Părerea secretă a lui Paul, Amy şi Chloe, era că singurele motive pentru care citea cineva Felinarul îl constituiau meniul de la cantină şi des-interzisa rubrică a Sabrinei Anne.

— De ce nu-i zici mamei tale să-ţi dea mâncare la pachet? Unt de arahide şi kimehi. Dejunul campionilor, propuse Chloe, aruncându-şi ghiozdanul şi apoi trântindu-se şi ea pe canapea.

— Mda, sigur, mormăi Paul, lovind cu picioarele în birou.

Era ceva ciudat, să-l vadă cum o priveşte aşa, de sus. Sau poate că nu era vorba decât despre o schimbare generală în comportamentul lui, de când cu toată povestea cuplatului cu Amy. Părea calm şi încrezător, ca şi cum ar fi stat comod pe un tron, şi nu cocoţat pe birou. La drept vorbind, arăta destul de bine pe ziua de azi. Purta un tricou negru, simplu, şi o pereche de blugi bufanţi, care-i făceau onoare trupului pătrăţos, solid, mai bine decât toate cămăşile sport sau ţoalele de DJ afişate deseori de el.

Au, ce-i asta? Chloe îşi dădu seama deodată că îi admira înfăţişarea lui Paul. A vechiului ei prieten Paul, cu buza lui de iepure care-i zvâcnea când zâmbea. Destul de fermecător, zău…

Chloe se scuturã.

— Şi, ce mai e nou? îl întrebă la repezeală.

— În afara poveştii cu tine, când era să mori, şi a celei cu Amy? Nu prea multe, răspunse, privind-o cu un licăr usor amuzat în ochii de un căprui-închis.

Chloe simţi cum îi transpiră palmele. Se găseau într-o cameră mică, izolată faţă de restul liceului; singurătatea lor era ca o a treia prezenţă, extrem de palpabilă, în încapere.

E numai din cauză că lui Amy îi place de el, îşi zise. Chestie de concurenţă. În aerul stătut din cameră, simţii mirosul deodorantului şi al săpunului folosite de el, iar dincolo de acestea, ceva sărat, despre care îşi dădu seama că era, probabil, izul pielii lui. Aşa cum stătea acolo, i-ar fi fost uşor să se apropie şi să se înghesuie în el ar fi fost la aceeaşi înălţime. Ar fi putut să-i încolăcească gâtul cu braţele, aşa cum procedase cu Xavier, şi sa-l tragă spre ea…

— Tranca-fleanca, bla-bla-bla… hei, King, n-ai auzit ce-am spus?

— Ba da! răspunse ea, sărind brusc în picioare şi incercând să-şi alunge dorinţa. Adică, nu. Adică, eu trebuie să plec. Am… ăăă… am uitat să-i predau compunerea lui Mingrone… mama mă-sii, sper să nu fi plecat încă.

Îşi înşfăcă ghiozdanul şi reuşi să ajungă la uşă.

— Parcă a zis că avem termen până mâine, strigă Paul dupa

ea.

Dar uşa se trânti în urma ei.

Sunt cea mai tare prietenă.

Mda, sigur.

La serviciu, Chloe se sili să-i studieze la modul cel mai serios pe toţi tipii care intră în magazin. Chiar şi pe vreo câţiva despre care ştia că sunt gay. Situaţia era, într-adevăr, extrem de gravă, dacă fusese la un pas să-şi sărute cel mai bun prieten. Care, după toate aparenţele, era tocmai iubitul celeilalte bune prietene a ei.

Marisol n-o ajută câtuşi de puţin, punând la difuzoarele magazinului piesa I Need a Man a celor de la Eurythmics. Chloe tresări, vinovată, când auzi refrenul.

— Chiar se vede cu ochiul liber? o întrebă.

— Scumpo, curg hormonii din tine pe toată podeaua mea curată, îi răspunse mai vârstnica femeie, zâmbindu-i.

Chloe şi-ar fi dorit ca mama ei să semene mai mult cu şefa magazinului. Dădea mereu impresia că-i ghiceşte din prima clipă starea de spirit lui Chloe şi, în afara cazurilor în care trebuia să vândă ceva, era deseori dispusă să stea de vorbă şi să asculte.

— Cine-a pus porcăria asta veche? zbieră Lania dinspre raionul de încălţăminte, astupându-şi oripilată urechile cu palmele.

Chloe şi Marisol schimbară între ele priviri de „n-ai ce-i face”.

— Hai, du-te să-ţi cauţi un băiat, fetiţo. Nu te concentrezi e evident că gândurile îţi umblă prin altă parte, îi zise Marisol, pe un ton vesel.

Şi, în timp ce desfăcea, răbdătoare, tivurile altor pe-rechi de blugi, Chloe reflectă la ce-i spusese şefa ei. Poate ca reuşi să „şi-l scoată din cap”. Sau poate că era momentul să-şi găsească un iubit drăguţ.

Sau să-i facă o vizită lui Xavier.

Imediat cum găsi strada pe care o căuta, Chloe scoase din ea de vizită mototolită din buzunarul de la spate. Ar fi cazul să mă mai pun la punct cu astea. Se închipui intr-un costum de femeie de afaceri, undeva într-un birou din oţel şi sticlă, strângându-i mâna cuiva şi scoţând-şi la iveală cartea de vizită, boţită şi unsuroasă. Ajungând lângă clădire, mai verifică o dată adresa. Xavier probabil că avea ceva bani, sau era în vizită la vreun

prieten bogat: în faţa ei se ridica o casă veche drăguţă, cu două etaje, lemnărie de culoare închisă şi ferestre boltite cu nişe, pe o stradă plină de copaci cu coroane de un verde delicat şi necirculată. Sigur, ambele laturi ale străzii erau înţesate de automobile parcate: cartier bogat, sau nu, tot în San Francisco se găsea.

Uşa de la intrare era deschisă, iar pe sonerie cineva de la Fedex lipise un bileţel mâzgălit de mână. În hol mirosea a soluţie pentru curăţarea lemnului, cu aromă de lămâie. La fiecare nivel nu era decât câte un apartament: lui Xavier îi revenea mansarda. Cu acoperiş triunghiular.

Chloe visase totdeauna să stea într-o veritabilă casă veche ca asta, în locul oribilităţii ei de ranch cu pereţii laterali din vinilin. Urcă scara, lăsându-şi degetele să se târască pe balustrada netedă, lustruită.

Totuşi, în semiîntunericul casei scării, Chloe începu să se întrebe ce căuta ea acolo: se ducea în apartamentul unui tip mai mare decât ea, şi necunoscut pe deasupra, la ora înserării, fără să ştie cineva pe unde umblă. Putea să afle orice despre el: că e un violator, sau un asasin. Poate chiar un vampir.

Ezită pentru câteva clipe, însă imaginea ei sărutându-l pe Paul o îmboldi înainte. N-o să intru. Rămân pe hol şi-l întreb dacă n-ar vrea să iasă. Poate bem o cafea.

Uşa lui era dintr-un lemn închis la culoare, cu ramă şi un mic vizor din sticlă şi alamă, la nivelul ochiului. Ridică mâna să bată…

Şi-şi dădu seama de faptul că uşa era, foarte puţin, întredeschisă.

— Ăăă… bună! Strigă, făcând un pas înapoi.

— Ajutor… auzi o voce sugrumată, şuierătoare, venind de dinăuntru. Ajută-mă!

Chloe şovăi în prag. Putea să fie o capcană. Poate că el era un tip care răpea fete şi le viola şi le vindea ca sclave şi…

— Vă rog… să mă ajute cineva…

Chloe împinse uşa şi pătrunse înăuntru.

Apartamentul mirosea a boală şi a descompunere, ceea ce părea ciudat, pe fundalul mobilierului curat, mitic, şi al lampadarelor moderne, costisitoare. În fiecare nişă se afla câte un colţişor amenajat cu grijă pentru lectură şi odihnă: exact cum aş fi făcut şi eu. Chloe se sili să înainteze în direcţia vocii

şuierate.

Pe pragul băii zăcea întins un cu totul alt Xavier. Era îmbrăcat cu aceleaşi haine pe care le purtase în club alaltăseară, însă rupte şi sfâşiate, ca şi cum ar fi încercat să şi le smulgă de pe el. Faţa îi era plină de băşici, precum coaja unui grepfrut stricat. Avea obrajii şi fruntea umflate şi roşii, şi un lichid albicios, limfă sau puroi, îi supura din uriaşele umflături.

— Ajutor…

Încerca să strige, însă gâtul îi era umflat atât de rău, incat abia dacă mai putea să respire. Gemu şi se întoarse pre ea, încercând să se târască, parcă vrând să-şi iasă din piele. Se prăbuşi pe burtă, şi Chloe putu să-i vadă spatele. Plăgi lungi, ulcerate, supurând, şi crestături, ca tot atâtea dâre de gheare. Exact în locurile în care îl zgâriase şi-l atinsese ea, în faţa clubului.

Chloe bătu încet în retragere.

Trebuie să sun.

Fără să se gândească, mişcându-se ca prin melasă,

Chloe găsi receptorul unui telefon fără fir, aşezat în living deasupra unuia dintre acele uriaşe şi costisitoare filtre HEPA, pentru purificarea aerului, exact cum avea şi mama ei. Formă 911.

Tocmai recita adresa, când auzi o voce repezită, lipsită de interes.

— E cineva aici. Plin de răni. Abia mai poate să respire. Pare pe moarte.

Pare pe moarte.

— Sosim imediat, domnişoară. Ce număr de telefon aveţi?

— N-am…

Aruncă o privire spre cartea de vizită şi le dădu numărul lui de telefon mobil. După ce închise, se întoarse la Xavier. Respira şuierător şi tuşea, iar ochii îi erau apatici şi pe jumătate închişi. Se întrebă dacă era în stare s-o vadă, dacă putea s-o recunoască.

Exact în locurile în care îl zgăriase ea.

Chloe aşteptă până când auzi sirenele apropiindu-se, şi atunci fugi.

Şase

Ziua de vineri trecu în mod normal, şi Xavier nu fu menţionat în vreun anunţ mortuar, sau raport poliţienesc, aşa că şi Chloe se hotărî să-şi petreacă un weekend normal. Fără hormoni. Fără băieţi. Fără căderi din turnuri şi necunoscuţi-foşti-sexy-dar-acum-muribunzi.

Se trezi sâmbătă de dimineaţă, îşi turnă o cutie mare de cereale Lucky Charms şi urmări, timp de vreo două ore, desene animate noi (dar total prosteşti). Afară era soare, aşa că lăsă transperantele, exact aşa cum proceda când era mai mică, nevrând să se lase tentată să părăsească lumina pâlpâitoare a televizorului în favoarea măreţei vremi de afară.

La două se întâlni cu Amy la Relax Now. Chloe îi propusese lui Amy, într-o doară, cu o seară înainte, că ar putea să se răsfeţe amândouă cu o parte din banii pe care i primise de ziua ei, la manichiură. Amy se împotrivise la început, susţinând că era un ritual burghez, al clasei medii, specific celor renegaţi de cei bogaţi. Chloe îi replicase să lase prostiile şi să savureze ideea: doar nu mai făcuseră niciodată aşa ceva, şi era posibil să nici nu mai aibă vreodată ocazia. Şi, în plus, ea era cea care plătea.

Iar Amy arăta acum destul de bucuroasă, privindu-şi unghiile în timp ce se uscau. O convinsese pe femeia care i se păruse că arată cel mai mult a artistă să-i vopsească în negru jumătatea inferioară a unghiilor, după care să-i traseze pe mijlocul fiecăreia câte o singură dungă neagră, ca o gheară. Îşi îndoi şi-şi dezdoi degetele sub micile lămpi.

— Grrr, exclamă ea.

La unghiile lui Chloe se lucra încă. Optase pentru un tratament cald cu parafină, împachetări cu vitamine, tot felul de opţiuni ultra-super-purificatoare, iar acum o bombarda pe femeia care se ocupa de ea cu o salvă de întrebări: unghiile ar putea să fie murdare, chiar dacă nu arată? E posibil să ai microorganisme purtătoare de maladii pe sub unghii? Dar ciuperci infecţioase?

— Da, da, şi iar da, îi răspundea femeia, lustruind zeloasă. Am cunoscut odată o fată care s-a dus la un salon – nu aici, într-unul murdar – să-şi facă pedichiura, şi au trebuit să-i amputeze tot degetul mare. Oribilă infecţie. Oricum, aici avem grijă de toate acestea. Puteţi să şi mâncaţi cu ele acum.

Chloe se simţi uşurată. Şi vinovată. Spera ca, totuşi, Xavier să

fie bine. Avea să-l caute, cumva, mai târziu.

Totuşi, i se părea oarecum caraghios faptul că reuşise să-i transmită partenerului ei un soi de maladie înainte ca măcar să se culce cu el. Caraghios, într-o accepţiune mai lejeră a cuvântului, evident.

— E perfect, zise Amy, admirându-şi unghiile. Diseară mergem la Templul Artelor: asta o să-i sperie de moarte pe cei care fac pe vampirii pe-acolo.

— Super. N-am mai fost de multă vreme, zise Chloe. Nu-şi plănuise nimic pentru seara aceea, în afară de gatitul împreună cu mama ei (timp rezervat relaţiei mamă-fiică), activitate de care era nerăbdătoare să scape. Şi ar fi însemnat o excelentă modalitate de a trece peste cine ştie ce ciudat imbold simţise faţă de Paul, în săptămâna aceea. Ar fi fost o bună idee ca ei trei doar sa-si petreacă timpul împreună.

— I-am promis mamei c-o ajut la nu ştiu ce reţetă ciudată şi complicată diseară, dar ar trebui să termin pană la nouă, zece.

— A, exclamă Amy, privindu-şi şi mai concentrată unghiile şi înroşindu-se. Am vrut să zic, ştii, doar eu şi cu Paul. Ieşim în doi.

— Ieşiţi în doi?

Până atunci, fusese doar o partidă oarecare, electrizantă, de sărutări… Când li se schimbase situaţia?

— A, mormăi Chloe, foindu-se pe scaun şi provocandu-i un ţâţâit femeii care se ocupa de ea. A, repetă. Super. Nicio problemă.

Sunt cea mai tare prietenă.

— Dar mâine? Mâine sigur am putea să ieşim amândouă, propuse nerăbdătoare Amy.

— Noo! îmi scot bicicleta nouă la plimbare, răspunse ea.

Dezamăgirea şi stânjeneala şi furia îi învolburau creierul, ceea ce-i îngreuna încercarea de a vorbi pe un ton nepăsător.

— Toată ziua?

— Mda, zise Chloe, cu fermitate, fixându-şi unghiile cu privirea. Toată ziua.

Ajunsă acasă, Chloe începu să se simtă vinovată pentru că-şi încălcase mantra cu „cea mai tare prietenă”, din moment ce Amy fusese evident stânjenită de întreaga discuţie. Şi ea se cam comportase ca o fetiţă răzgâiată. Normal că ea şi Paul voiau să-şi petreacă timpul şi numai în doi. Doar erau împreună, tâmpito!

Până la urmă, Chloe îi trimise un e-mail:

Vrei să ieşim duminică seară? Sau să închiriem un film, sau altceva… C.

Totuşi, asta n-o împiedică să se simtă ţâfnoasă. Picoti în patul ei, în timp ce prin minte i se tot învârteau imagini cu Xavier, cu Alek şi – pfui! — cu Paul, până când veni mama ei să-i solicite, în sfârşit, ajutorul la prepararea cinei. În bucătărie, rămase tăcută.

— S-a întâmplat ceva, Chloe? se interesă mama ei, care era într-o rară dispoziţie altruistă.

— Nu, răspunse, zdrobind un căţel de usturoi cu lama cuţitului, pentru subliniere.

Mama ei o privi pieziş, dar nu mai spuse nimic.

Cina fu fabuloasă, deşi ciudată, aşa cum aveau tendinţa să fie cam toate tentativele mamei din serile de sambătă. Pe urmă, în timp ce doamna King trase un pui de somn pe canapea, Chloe începu să schimbe canalele, oprindu-se la un soi de serial siropos nocturn căruia nu i-ar fi acordat, în mod normal, nici cea mai mică atenţie; totuşi, văzu un cuplu atrăgător, sărutându-se pe plajă, noaptea. Chloe îi privi melancolică, imaginându-şi cum ar fi să simtă ea nisipul sub cap, şi alte buze lipite de ale ei.

— Cum a fost plimbarea cu bicicleta, Chloe? o întrebă Amy, în timp ce stăteau la rând, luni, pentru masa de prânz.

— Grozavă.

Chiar aşa şi fusese. Şi, dacă n-ar fi preocupat-o atât de mult gândul la cât de supărată era pe Amy şi pe Paul, şi la cât de mult îşi dorea să aibă un iubit al ei, ar fi fost perfect. Niciodată nu observase până acum cât de multe afurisite de cupluri fericite erau prin întregul San Francisco. Care se pupau în public. Peste tot.

Se scotoci prin buzunar după o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi care oricum nu exista şi încercă să găsească şi ceva interesant prin ce le dădea baborniţa la prânz.

— Nu mi-ai răspuns la e-mail.

— Scuză-mă pentru asta, replică vitează Amy. N-am avut curent la telefon. N-am primit mailul decât azi-dimineaţă.

— Nu-i problemă.

Chloe îşi dădu seama deodată că nu putea să vadă cum amestecă femeia mustăcioasă în oala cu zoaie roşietice aşa-zisul „chili”. Boabele de fasole semănau suspect de mult cu gândacii. Întoarse capul, dar nu mai avea pe cine să vadă la coada aceea scurtă, în afara lui Amy.

— Vrei… vrei să ieşim azi, după şcoală?

Amy arăta ca o căprioară în lumina farurilor. Ochii mari îi tremurau: Zău că-mi pare rău, spuneau ei.

— Ştiu că am fost naşpa, mărturisi ea.

Chloe nu se lăsă înduplecată.

— Nici dacă te rog? Mă revanşez faţă de tine. Uite, noi două şi cu Paul, să mergem să vedem leii-de-mare, cum obişnuiam. Îţi fac cinste cu o îngheţată. Te rog?

Chloe nu-şi putu stăpâni un zâmbet. În definitiv, asta era Amy.

— Ei, foarte bine. Dar vreau două arome diferite, amestecate.

— S-a făcut! aprobă Amy, zâmbind.

Pleosc: micul lor moment de reconciliere fu întrerupt de o grămăjoară de terci roşu care ateriză pe tava lui Chloe cu un greţos şi categoric neapetisant plescăit.

— Următorul! zbieră cucoana care servea prânzul.

Când plecară de la rând, dădură nas în nas cu Alek.

— King! exclamă el, zâmbind. Când ieşim şi noi?

Chloe îi studie buzele arcuite, exotice. Care-i zâmbeau ei.

— După-amiază? Mă duc cu prietenii mei pe chei, să vedem leii-de-mare. Vii şi tu?

Amy o privi pieziş, mirată.

Era cea mai stângace, extrem de stângace propunere pe care putea să-şi închipuie vreodată că i-ar adresa-o lui Alek. Şi totuşi, când îi ieşiră cuvintele de pe buze, tonul fu unul încrezător, şi ea îl privi drept în ochi.

Alek înălţă din sprâncene: într-adevăr, păruse o chestie răsuflată.

— Leii-de-mare, hm? în definitiv, de ce nu? Doar e pe gratis.

— Ne-am înţeles atunci, rosti Chloe, cu un aer nepăsator, căutându-şi o masă.

Amy o urmă ca o umbră, cu gura căscată.

Paul şi Amy îşi dădeau silinţa să se comporte corespunzător, Chloe vedea bine.

Amy stătea în poala lui, în lumina strălucitoare a soarelui după-amiezii târzii, iar pe chipurile lor se vedeau zâmbete de mulţumire. Însă nu-şi făceau avansuri. Şi atunci, de ce simt că-mi vine să vomit?

— Arp! se răsti un leu-de-mare.

Chloe îşi linse cornetul, având grijă să ia cu limba cantităţi egale de ciocolată şi de vanilie.

Apa golfului era de un albastru-închis, iar podul avea o nuanţă de roşu învechit, ruginit. Micile insule din depărtare apăreau şi dispăreau din vedere, pe măsură ce şirurile de bărci cu pânze, arătând impecabil, treceau plutind prin faţa lor. Şi nici măcar gloatele turiştilor nu erau chiar atât de dezagreabile.

Era aproape perfect. Aproape. Fiindcă Alek nu era acolo.

Şi de ce-ar fi? De ce-ar trebui să-mi iasă vreodată aşa cum vreau eu? Dă-o încolo, doar aşa era Alek: cum spusese Paul, „un tânăr rus cu privirea oţelită şi faţa dăltuită”. De ce şi-ar fi făcut el apariţia la o dublă întâlnire stupidă, cu trei outsideri?

— Hei, ia priviţi-l pe-ăsta! strigă Paul.

Nu arăta spre un leu-de-mare, ci spre unul dintre cei câţiva turişti. Însă era unul de toată frumuseţea: avea o pălărie pe care scria Frisco şi un tricou imprimat cu Alcatraz, şi încerca să pozeze cheiul cu un minuscul aparat foto, galben-aprins, de unică folosinţă.

Era întâmplarea cea mai palpitantă de care avuseseră parte de la sosirea lor acolo.

Iar acum, soarele se pregătea să apună. Briza de seară a oceanului prinse putere, spulberându-i lui Chloe peste faţa o şuviţă de păr întunecat. Şi-o îndepărtă cu un gest nerăbdător.

— Vreţi să mergem undeva, să bem o cafea? întrebă Paul în cele din urmă.

Chloe oftă. A, acum sunt, în mod oficial, a cincea roata la căruţă.

— Unde sunt leii-de-mare? Sau vorbeaţi despre turiştii dolofani?

Chloe se întoarse. Alek venea pe chei, cu mâinile în buzunare, mijind ochii în strădania de a distinge animalele în lumina din ce în ce mai slabă.

— Uite-acolo, răspunse, arătându-i nepăsătoare spre apa.

Avu nevoie să-şi adune şi ultimul dram de voinţă ca sa nu sară în picioare, strigându-i bucuroasă numele. Sunt cea mai tare, îşi repetă în minte, dar dintr-un cu totul alt motiv, în sfârşit. El arăta mortal de superb asta-seară, în hainele lui de stradă, cu o cămaşă descheiata peste tricou şi fără ciorapi. Amurgul îi făcea părul blond să dea impresia că ar fi brăzdat de şuviţe aurii şi brune.

— A! Acum îi văd! Exclamă el, părând chiar interesat şi luminându-se la faţă. Foarte tare! Noi nu avem aşa ceva în

Sankt-Petersburg. Sau poate c-or fi fost vreodată, dar i-au mâncat pe toţi.

Chloe i-i prezentă pe Amy şi pe Paul. Alek le strânse mâinile, ceremonios.

— Amy… am impresia că te-am văzut în cafeneaua aia, cu gagicele. Citeai din poeziile tale, nu?

Paul păru oarecum iritat. Amy se înroşi.

— Mai citesc, din când în când.

Urmă o tăcere prelungită, incomodă. Un leu-de-mare plonjă fără zgomot în apă. Curând, începură să-i urmeze exemplul şi ceilalţi.

— Ei, a fost distractiv, zise Alek, rotindu-şi privirea în jur. Dar acum n-am putea să facem şi altceva? E prea întuneric ca să mai vedem leii.

Chloe se abţinu să nu se hlizească. Cum o spusese el, sunase atât de drăguţ!

— Noi ziceam să mergem la o cafea, anunţă Paul.

— OK. Şi, pe urmă?

— Într-un club? propuse Amy.

— Excelent! exclamă Alek, arătând-o cu degetul ca şi cum ar fi ales răspunsul potrivit la Preţul corect al unei maşini de spălat.

Apoi, îşi luă o înfăţişare serioasă.

— Ştiţi ce, singurul lucru care-mi lipseşte, din fostul meu oraş, e dansul. Aveai în fiecare seară, numai să vrei. Şi fără ascunzişuri.

— Nu ştiu, astă-seară, cu dansul…

Dar, indiferent care ar fi fost obiecţiile lui Paul, un ghiont ascuţit în coaste din partea lui Amy le retezară.

— Sună grozav, zise ea. Chloe?

— Absolut!

Se şi imagina dansând cu Alek aşa cum dansase cu Xavier. Dar apoi îi apăru în minte imaginea lui Xavier din parcare, şi a lui Xavier din apartamentul lui, plin de rani. Îşi înghiţi cât putu de repede sentimentul de vinovaţie.

— Ăăă… oriunde, numai la Bank să nu fie!

Alek, Paul şi Amy o priviră miraţi.

— E naşpa în serile de luni, argumentă, cu stângăcie, Chloe.

Şi în cele de marţi, şi miercuri, şi joi, şi vineri, adaugă, în gând. De fapt, s-ar fi bucurat să nu mai calce niciodată pe-acolo.

Spre liniştea lui Chloe, aleseră să meargă la Raven, un club în

care se asculta multă muzică de dans bună, dar nu exista ring. În schimb, erau destule canapele comode, şi dispoziţia de a-i servi şi pe cei sub vârsta legală.

Ca şi un joc de darts, pe care Alek şi Paul îl revendicară Instantaneu.

— Uită-te la ei, comentă Amy, hlizindu-se.

Paul tocmai ţintea, închizând un ochi. Alek stătea cu braţele încrucişate pe piept şi privea încruntat.

— Parc-ar fi oamenii cavernelor.

— Nu cred că omul de Cro-Magnon folosea săgeţi dintr-astea ca să doboare mamuţii lânoşi, zise Chloe, sorbind delicat din berea Hoegaarden.

Alek se arătase impresionat de alegerea ei, dar nu se oferise să i-o şi plătească. Păcat, costa cinci dolari.

— Cred că se potriveşte, aprecie Amy, referindu-se la Alek şi la tripleta de prieteni.

— Eu nu vreau să se potrivească, veni replica lui Chloe, rostită cu ceva mai multă patimă decât ar fi vrut. Eu vreau să vină încoace, să mă târască afară după el şi să mă sărute cu toată convingerea, zise, după care lua două înghiţituri zdravene de bere.

— Mamă, Doamne, Chloe devine superficială! Tu chiar vrei un chipeş om al cavernelor.

— Îmi place să mă aud vorbind, protestă Chloe. E bine să vorbeşti. Pe urmă. După giugiuleală.

— Mda, zise Alek, aşezându-se lângă ea, după ce ocolise prin spatele canapelei. I-am dat prietenului vostru o mică lecţie despre ceea ce înseamnă să pierzi frumos.

Paul răspunse doar cu un mormăit şi se aşează lângă Amy, astfel încât ea să i se poată aşeza în poală. Alek îşi întinse braţul pe spătarul canapelei, pe după Chloe, atingând-o din când în când, ca să-şi accentueze spusele. Ea se întrebă dacă-şi dădea seama că o înnebuneşte de-a binelea. Probabil. De-aia s-a şi ales cu o grămadă de adoratoare, în definitiv, nu? Chloe îşi însemnă în minte ca, orice s-ar întâmpla, nu trebuie să ajungă în această categorie. Chloe era altfel decât oricare Keira sau Halley Dietrich din lume.

Paul îl mai provocă pe Alek de două ori la darts, ieşind de fiecare dată învins. Amy se apucă să cerşească fise de douăzeci şi cinci de cenţi pentru tonomat. Chloe rămase să-l privească pe

Alek, sorbind din bere şi comentand, uneori, alegerile muzicale ale lui Amy. Pe la ora zeee, sună mama lui Amy, insistând să vină imediat acasa din cine ştie ce loc scandalos îşi făcea veacul. Plecară toţi patru şi se despărţiră la primul colţ de stradă, dar fara ca Alek să se ofere s-o conducă pe Chloe până acasă.

— Ne vedem mâine, la Cultura americană, zise el. Mersi pentru invitaţia de azi.

O sarută uşor pe obraz, după care se întoarse şi dispăru în noapte.

Fusese plăcut. O sărutare plăcută. Foarte plăcută. Prea plăcută. Chloe simţi că-i vine să urle.

— Ai putea să-ţi pui un tricou pe care să scrie Pradă uşoara îi atrase atenţia Amy.

Pana la urmă, Chloe se bucură că era nevoită să meargă singura spre casă. Aerul era uscat şi un pic cam rece, exact aşa cum trebuie să fie vremea toamna. Mici rafale de spulberau frunzele de pe pavaj, cu un scârţâit sec. Norii pluteau prin dreptul lunii. Ca de Halloween. Pentru prima oară după atâtea zile, gândurile i se îndepărtară de la Xavier, de la căderea ei din turn, ba chiar şi de la Alek: începu să se întrebe ce costumaţie şi-ar putea alege Amy anul acesta. Costumele ei erau mereu luminoase, complicate, şi adesea cu subînţeles: anul trecut fusese Marele Seducător, cu o perucă roşcată, incaltari de clovn şi multe lanţuri aurite. Paul se îmbrăcase cu o pereche de blugi tociţi şi o geacă de blugi, de care-şi prinsese o insignă înfăţişând o spirală ADN şi textul Gena Egoismului. Chloe îşi alesese doar o rochie de seară originală şi o mască pentru ochi, pe care, cu ajutorul lui Amy, o fixase pe un băţ, astfel încât să arate ca o veneţiană participantă la carnaval.

— Hei… zâmbeşte, surioară!

Chloe se smulse din visarea ei şi zări unul dintre numeroşii oameni ai străzii prietenoşi din San Francisco apropiindu-se de ea. Era un tip înalt, probabil trecut de douăzeci de ani, cu părul blond împletit aiurea în codiţe rasta. Avea hainele soioase. Chloe îi adresă un zâmbet forţat şi-şi văzu de drum.

— Hei, surioară, n-ai un dolar în plus, sau doi? strigă individul, alergând pe lângă ea cu mâna întinsă. Am mare nevoie de o bere, adăugă, zâmbindu-i cu gura până la urechi.

Sinceritatea lui era reconfortantă – şi amuzantă – însă Chloe

remarcă deodată că nu mai era nimeni pe stradă, în afară de ei doi, şi toate magazinele închiseseră.

Simţul ei de Spidey, cum l-ar fi numit Paul, începu s-o gâdile. Mări pasul.

— Îmi pare rău, îi zise.

— Hai, tu! insistă el, prinzând-o de mână. Nu se poate să nu ai un dolar, doi, acolo. Toată lumea are.

Chloe îşi trase mâna.

— Îmi pare rău. Eu n-am.

— Ba pun pariu că ai.

O înhăţă cu mai multă putere, răsucind-o spre el.

— Dă-mi drumul!

Urlase, privindu-l drept în ochi, exact cum învăţase la cursurile de autoapărare pe care le frecventase împreună cu mama ei. Individul îi astupă gura cu cealaltă mână.

Îi mirosea a trup stătut, a câine şi a pipi.

— Hai, nu fi aşa. Am putea să ne distrăm puţin, zise, rânjind spre ea.

Dintr-odată, se simţi enervată, şi toată frica i se risipi. Furia o ardea pe dinăuntru: cine se mai credea şi asta? Cine-i dădea dreptul să se poarte aşa cu ea… cu oricine?

Îl muşcă de mână, prinzând o bucată groasă de carne. Stranse din dinţi şi-şi trase capul înapoi, smulgând ceva.

— Mama mă-sii… javra naibii! Urlă el, trăgându-şi mana şi privind prostit cum îi ţâşnesc din ea şuvoaie groase de sânge.

Apoi, o plesni peste faţă.

O duru rău. Dar lui Chloe nu-i păsa. Se răsuci pe călcaie. Folosindu-se de braţul lui ca punct de sprijin, Chloe sari şi-l izbi cu piciorul în piept.

Ceea ce era ciudat, fiindcă habar n-avea de artele marţiale şi, în realitate, ţintise spre prohab.

Individul se împletici înapoi, cu răsuflarea tăiată.

Chloe aşteptă.

— Fir-ai a…

Se aruncă spre ea.

Chloe sări cu uşurinţă în lateral şi-l apucă de păr când trecu prin dreptul ei. Smuci cu putere, dezechilibrându-l, după care se învârti şi-l lovi cu piciorul în coaste. În acea lovitură îşi adunase toată furia faţă de întreaga lume, de prietenii ei, de Alek, de tatăl care o părăsise, de nota proastă de la chimie. Auzi un

foarte mulţumitor pârâit de coaste rupte. Atacatorul ei se rostogoli pe burtă, şi-l lovi şi în cealaltă parte.

— Afurisita… naibii… şuieră el. Te omor…

Chloe îl pocni cu dosul palmei peste ceafă, făcându-l să leşine instantaneu. Sângele începu să-i şiroiască din ureche, prelingându-se pe maxilar.

Ea rămase locului, gâfâind. Şi-acum? Să sun la 911, anonim, a doua oară în săptămâna asta?

Noo. Individul nu merita. Îi întoarse spatele şi-şi reluă drumul spre casă.

Noaptea era la fel ca la începutul plimbării: frumoasă, răcoroasă şi tăcută. Încărcată de adrenalină, Chloe începu să fluiere o melodie, dându-şi seama de un lucru neobişnuit.

Savurase fiecare clipă a încăierării.

Şapte

Mama ei nu ajunse acasă decât foarte târziu, când ea dormea deja, aşa că fu scutită de aproape inevitabila înfruntare cu privire la vânătăile şi juliturile cu care se alesese pe obraji. Dormi fără vise până când îi sună deşteptătorul şi izbuti să-şi ascundă faţa de ea până la ieşirea din casă.

— Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

Cam din topor, dar bine măcar că Amy nu începuse cu prostiile de genul te-a-bătut-maică-ta. În dimineaţa aceasta, fuma o ţigară cu cuişoare şi încercă să pară nonşalantă, lăsând-o să cadă şi strivind-o cu piciorul când ajunseră aproape de şcoală.

— Am dat peste o uşă. Iar, răspunse Chloe, pe un ton de tragediană.

Amy o înghionti.

— M-a atacat un vagabond aseară, în drum spre casă, mărturisi.

Nu era sigură că făcea bine recunoscând adevărul, dar, după ce nu catadicsise să-i pomenească despre noaptea din club şi nici despre Xavier, Chloe începuse să se simtă stânjenită de numărul omisiunilor şi al jumătăţilor de minciună cu care-şi tratase prietena.

— O, Doamne! Eşti bine? Adică, stai, ce tot vorbesc! În faţa

mea e Chloe King, cea care a scăpat cu viaţă după o cădere din Turnul Coit! Bombăni Amy, înălţând o sprânceană şi clătinând din cap.

— L-am bătut de a făcut pe el, se împăună Chloe, neputând să se abţină.

— Mda? Şi în care episod din Buffy a fost asta? Sau, mai important, el ce luase?

— Hei! Pun totul pe seama formidabilei mele forţe, a reflexelor fulgerătoare şi a cursului de autoapărare absolvit cu nota maximă.

— Mhî, mormăi Amy, clătinând aprobator din cap şi prefăcându-se că-i dă dreptate. Şi, zi, ce luase?

De ce, oare, nu voia Amy s-o creadă? Era chiar atât de incredibil faptul că ea fusese capabilă să se apere cu succes de un atacator? Chloe îşi derulă mental filmul luptei. Tipul fusese înalt, cam de unu nouăzeci, dar slăbănog. Era clar că trăia de ceva vreme pe stradă. Încercă apoi să vadă imaginile prin ochii lui Amy. Părea plauzibil, aproape ca un scenariu de la cursul de autoapărare... dar numai până în clipa în care, fără niciun antrenament în acest sens, îi expediase lovitura aceea înaltă de picior în piept. Şi, în loc s-o rupă la fugă, stătuse până la finalul luptei.

Oftă.

— Heroină, probabil, zise.

Previzibila apariţie din ziua de miercuri a fileului de cod în crustă de brânzeturi însemnă ceva surprinzător de reconfortant. Cu toate că-i provocă o senzaţie de vomă, prânzul păru să indice că totul era normal. Sigur, Amy şi Paul aveau tendinţa de a dispărea din peisaj în oricare moment: Chloe era convinsă că, într-o zi, îi va recunoaşte printre cuplurile care se sărutau cu pasiune pe coririoare tocmai pe ei doi. Ajunsese să meargă mai repede când se ducea la ore, cu capul în jos.

Amy reuşi să-şi găsească vreo cinci minute din ziua de miercuri, între ieşirea de la şcoală şi începerea serviciului, pentru o conversaţie, aducându-i prietenei sale o cafea cu lapte, ceea ce reprezenta primul din şirul „vinodarurilor”, cum le numea Chloe: daruri vinovate. Pălăvrăgiră despre una şi alta, însă problema rămânea mereu aceeaşi.

Chloe voia să discute despre anumite lucruri: ca, de exemplu, despre căderea ei din turn. Sau despre încăierarea cu

vagabondul. Sau, pentru numele lui Dumnezeu, despre Xavier. Însă ea şi Amy fuseseră atât de înstrăinate în ultima vreme, încât era nevoie de câteva minute de rapidă reacomodare înainte ca, în sfârşit, Chloe să se simtă destul de în largul ei pentru o adevărată discuţie, iar până atunci, una dintre ele – de obicei, Amy – trebuia deja să plece.

La Pateena, Marisol pusese în funcţiune bătrânul televizor alb-negru: unul dintre cele patru aparate din dotarea magazinului care proiecta imagini halucinante pentru hipnotizarea clienţilor. Cât timp pregătea caseta, se difuza o tâmpenie de sitcom. Chloe îl urmări distrata când îşi luă pauza, cercetând încă o dată anunţurile mortuare în căutarea lui Xavier. Serialul de la televizor era despre un bărbat normal cu o soţie hippy şi balamucul plin de comicării rezultat din stilurile lor de viaţă complet diferite.

Dintr-odată, lui Chloe îi veni în minte o altfel de variantă a mamei sale: una hippy, uşor nătângă, care-şi târa fiica în tot felul de chestii oribile, ca sesiunile colective de percuţie, sau nopţile închinate venerării diverselor zeităţi. Poate, să fi fost proprietara unei librării. O mamă extravagantă, dar cu care-ţi venea uşor să vorbeşti, şi având la îndemână lucruri semnificative de spus cu privire la băieţi, atunci când Chloe ar fi adus vorba la o cană de ceai cu mirodenii. Nimic negativ. Nimic de genul „să nu umbli cu aşa ceva”, de exemplu.

Din puţinul pe care şi-l amintea şi din ce i se povestise, tatăl ei semăna mai mult cu o astfel de persoană. Un binefăcător modern, care ziua muncea oferindu-le sprijin legal imigranţilor, iar seara îşi ducea soţia la baluri caritabile sau spectacole de gală. Chloe încercă să şi-l închipuie stând cu ea în localul lui Carlucci, re- constituindu-i chipul în părţile înceţoşate sau nedesluşite din frânturi de vechi fotografii din albumul cu taieturi din ziare. El i-ar fi spus că astfel de băieţi sunt îngrozitori, şi că ştie ce vorbeşte, din moment ce fusese ca ei. S-ar fi ruşinat, dar ar fi încercat să rămână de partea ei cand i-ar fi povestit despre Xavier. Ar fi manifestat interes aflând că Alek e rus de origine. Sigur că da, de vreme ce el avusese ideea să adopte o orfană dintr-un sat ex-sovietic. În schimb, în clipa de faţă, Chloe simţea ca nu are pe nimeni cu care să discute.

— Salut.

O pereche de urechi de pisică tricotate din lână neagra apăru

deasupra raftului la care lucra ea. Purtătorul lor se ridică pe vârfurile picioarelor şi-i făcu semne cu mana.

— Salut, îi răspunse, zâmbind.

Cred că de data asta o să-mi cumpăr un costum întreg, zise el. Sau, poate, numai un sacou, adăugă.

— Lania e fata cu ochiul-format-pe-gustul-oricui. Poate să te ajute să-ţi alegi ceva sofisticat şi sclipitor, daca nu-i iei în seamă permanenta pisălogeală.

— Aha…

În fâşia de lumină a soarelui, ochii lui păreau aproape verzi, şi foarte profunzi, ca un prespapier scump, din sticla.

Chloe se strădui cu disperare să găsească vreo cale de continuare a conversaţiei.

Auzi, hm, cred că aş vrea, până la urmă, modelul pentru căciuliţa ta, îi zise. Amy, prietena mea, tricotează, şi mi-e datoare cu un cadou pentru ziua mea.

— A! Sigur că da! Exclamă el, renunţând să mai stea în vârful picioarelor, fiindcă păru să-şi dea seama dintr-odată că putea, pur şi simplu, să ocolească rafturile.

Era într-o bluză de un verde-închis, cu blugi şi pantofi negri cu botul pătrat, probabil model european. În foarte mare măsură, genul care fumează ţigări de cuişoare: întunecat şi misterios. Avea umerii mai laţi decât i se păruse data trecută, şi ţinea sub braţ un exemplar din Ulise, de James Joyce.

— Ţi-l aduc eu, îi promise.

— Da, ar fi grozav.

Peste ei doi se aşternu un moment de tăcere.

— Sau, adăugă el, pot să te iau într-o zi la o cafea, după ce-ţi termini serviciul, şi să ţi-l dau atunci.

Chloe zâmbi.

— Aşa ar fi grozav.

— Mâine, ce zici?

— Absolut!

— Hm, apropo, eu sunt Brian.

— Eu, Chloe. Încântată de cunoştinţă, răspunse ea, luându-şi o figură serioasă şi întinzându-i mâna.

El i-o strânse.

— Chloe… ca în „Daphnis şi Chloe”, din mitologia greacă?

— Întocmai, zise Chloe, mirându-se că auzise de aşa ceva.

Ştii, adăugă el, aruncând o privire spre pagina de ziar din

mâna ei, nu toată lumea care moare ajunge la anunţuri.

— Cum? A! Bâigui ea.

Se înroşi, străduindu-se cu disperare să găsească o explicaţie.

— Cred că am o oarecare înclinaţie morbidă, atât. Imi, hm, îmi place să văd cum arată oamenii bătrâni, când mor, şi aşa mai departe.

— Încearcă mai bine cuvintele încrucişate, îi sugeră el, zâmbitor. Dai o imagine impresionantă şi pompoasă cand le dezlegi cu stiloul.

Chloe zâmbi cu gura până la urechi.

— Poate c-o s-o fac şi pe-asta.

Ramase mai târziu ca s-o ajute pe Marisol să închidă, privindu-şi agitată ceasul. Acum, că televiziunile îşi începuseră noul sezon, miercurea era seara pentru Small- ville şi mâncare comandată la domiciliu, o încercare din partea mamei de a stabili legătura cu fiica prin intermediul programelor pe cablu preferate de tânăra generaţie.

La drept vorbind, una dintre încercările cele mai încununate de succes, din moment ce Chloe se dădea în vânt după mere în aluat şi după Michael Rosenbaum. Plus că, de când cu neaşteptata petrecere aniversară, Chloe şi mama ei păreau să se înţeleagă mai bine, stare de lucruri pe care n-ar fi vrut s-o strice cumva.

În timp ce-o ajuta pe Marisol să tragă obloanele, vazu că se făcuse opt fără un sfert. Nici gând să poată ajunge acasă la timp cu autobuzul. Cinci kilometri de mers cu autobuzul i-ar fi luat o veşnicie.

— Uite, zise Marisol, întinzându-i o bancnotă de zece dolari.

— N-am stat decât o oră în plus, protestă Chloe.

— Şşşt! o repezi femeia, îndesându-i banii în mâna şi obligând-o să-i strângă în pumn. Du-te acasă cu taxiul Am şi eu o fată de zece ani, şi într-o zi o să ajungă la vârsta ta. Mor de spaimă când vă văd, pe tine şi pe Lania. Mai bine să fii sigură.

— Ai o fată? se miră Chloe, simţindu-se acum de două ori mai jenată să accepte banii, când tocmai afla un aspect important din viaţa patroanei sale, despre care nu avusese habar până în clipa de faţă.

— Mda. Săptămâna asta e la taică-său. Afurisitul ala puturos măcar îşi iubeşte fetiţa. Hai, pe mâine.

Şi Marisol îşi aruncă peste umăr părul lung, întunecat,

aproape negru, ca o femeie tânără, ca o fată, ca o persoană în a cărei viaţă n-ar fi existat o fiică de zece ani şi un fost soţ şi un magazin în proprietate. Iar când trecu strada, parcă ţopăia.

Chloe privi bancnota de zece dolari din mână şi se gândi la deosebirile dintre şefa şi mama ei, la fetiţa de zece ani despre care nu ştiuse nimic până azi, cu viaţa împărţită între cei doi părinţi. Aşa cum era acum cazul lui Paul. Chloe nu avusese parte nici măcar de această posibilitate.

Privi în jur: pe străzi nu se vedeau maşini normale, darămite taxiuri. O foarte uşoară adiere de vânt rece îi izbi narile, tăioasă ca un curent electric. După ce trecu, Chloe resimţi căldura citadină, mirosul natural al copacilor, al pământului şi al oamenilor, bărbaţi şi femei alergând de colo-colo, entuziasmaţi, bucuroşi că se terminase încă o zi de muncă.

Porni în pas vioi, o uşoară alergare ritmică, aşa cum proceda la orele de sport, când voia să consume cât mai puţină energie cu putinţă, fără să fie remarcată. Sânii îi săltau stânjenitor în sutienul deloc-potrivit-pentr-jogging.

Şi deodată, fără să se gândească, iuţi paşii şi începu să fuga.

Fugi ca şi cum trupul său ar fi aşteptat întreaga viaţă ocazia unei alergări adevărate, ca şi cum ar fi fost încordat până în acea clipă. Nici măcar nu trebui să se gândească la mişcările braţelor, sau la poziţia tălpilor, sau a gambelor, aşa cum le striga mereu domnul Parmalee. Alergă cu paşi mari, abia atingând cu tălpile dornice de fuga dalele de sub ele. Iar când i se păru că fuleul nu era îndeajuns de larg… trecu la salturi.

Casele rămaseră în urmă ca prin ceaţă, automobilele parcate dând impresia că sunt în mers. Sări peste hidranţi şi tufişuri scunde, dar nu ca un săritor normal în înălţime, sau în lungime, ci cu braţele arcuite pe lângă corp, ca să-şi amortizeze căderea în cazul unei aterizarile greşite.

Dar nu fu nevoie.

Traversă strada tocmai la mijlocul unui cvartal şi sari pe capota unei maşini care bloca trecerea de pietoni. Fu răsplătită de sunetele alarmei declanşate. De acolo, se pomeni sărind pe un aparat de taxare a parcării fiindcă o ducea cu un pas mai aproape de trotuar, piciorul stâng poposind cu delicateţe pe el pentru o clipă, în timp ce dreptul cobora spre asfalt.

Energia, forţa şi iuţeala de care se simţea capabila erau exact ca atunci când se bătuse cu vagabondul numai că dăinuiau mai

mult. Nu doar cât o explozie de adrenalină. Iar aici nu era nici furie, nici fugă de ceva, nici bătaie: numai bucuria pură a mişcării, a aproape-zborului prin pustietatea nopţii.

O tăie pe un teren viran, ferm convinsă că e drumul cel mai scurt spre casă. Chiar dacă era o noapte fără luna şi prin zonă nu existau stâlpi de iluminat, izbuti să sară peste cauciucuri sparte, mormane de cioburi şi plante cu aspect dezagreabil, fără să atingă măcar un obstacol

Iar când, în sfârşit, urcă în salturi treptele de acasa intră, nici măcar nu gâfâia.

— Taman la ţanc, o întâmpină mama ei, zâmbindu-i

Aşeza pe masă cutiile cu mâncare chinezească.

Şi ceasul televizorului arăta 7:57.

Opt

— Salut, Alek! strigă Chloe, fluturându-şi mâna spre el, din celălalt capăt al coridorului, a doua zi dimineaţă.

— Salut, King! îi răspunse el, făcându-i semn cu mana, dar apoi se întoarse să-şi continue conversaţia cu Keira.

Chloe aproape că simţi cât se umfla Keira în pene fiindca el îi dăduse cu flit. Enervant. Chloe se strecură mai departe, ca şi cum nici nu s-ar fi oprit. Mda, probabil că ar fi trebuit să se declare mulţumită cu Brian. Numai că Alek era super. Sexy. Mortal. Îţi făcea poftă. Furişă o privire în urmă să vadă cum îi cădea părul blond ca spicul de grau (sau, cumva, de secară? Oare ce se cultiva la ei, în Rusia?) peste frunte, în valuri, ca franjurii pe o pernă scumpa. Poate ar fi cazul să-i spun că şi eu sunt din Rusia.

Sau, poate, se gândi, poate ar trebui să-şi aleagă un singur tip şi să se ţină de el. Ori umblă după Alek, ori continuă cu Brian.

Noo… aşa e mult mai distractiv.

— Salut!

Paul îi făcea semne din şuvoiul de adolescenţi care se deplasa în sens contrar, pe partea stângă a coridorului. La un moment dat, reuşi să găsească o breşă şi sări lângă ea.

— Ia spune, ai mai căzut în ultima vreme din clădiri înalte?

— M-am aruncat de pe Transamerica… asta se pune?

— Noi ne gândeam să mergem mai târziu pe la galeria

comercială Sony, continuă Paul.

De când ajunseseră el şi cu Amy „noi”? Amy şi cu eu însemnau „noi”. Amy, Paul şi cu ea însemnau „noi”. Oare trebuia să presupună, de-acum încolo, că ori de câte ori vreunul dintre vechii ei prieteni ar fi folosit acest pronume, s-ar referi numai la ei doi?

— Vrei să vii?

O, acum sunt invitata lor să merg undeva. Vai de sărmana a cincea roată la căruţă!

— Nu, mersi, am program.

Nu ştia dacă şi ochii căprui pot să pară de gheaţă, însă făcu tot posibilul, compunându-şi o înfăţişare impenetrabilă, golită de orice emoţie. O exersase în faţa oglinzii. Dădea bine la pometii ei înalţi.

— Ai program? se miră Paul, înălţându-şi sprâncenele până aproape de nivelul bretonului său ţepos.

— Mda, am program. Poate altădată.

Şi plecă.

Evident, ştia că n-o să rămână aşa: spera că n-o să fie cazul. Urmarea sosi în ora de mate, sub forma unui SMS din partea lui Amy, pe telefonul ei mobil, cuprinzând un singur caracter:?

Răspunse: mersi oricum pt invit.

Amy: kre-i prob ta gagik? Makr hai @7 vineri k citesc poezii @ b. Rooster T roooooooooog:)! Ia-l shi p Alek.

Mda, sigur, numai dac-ar vrea ca Alek să nu mai stea niciodată de vorbă cu ea, sau cu prietenii ei. Poeziile lui Amy puteau să exercite un astfel de efect asupra unora.

Chloe îşi puse telefonul deoparte, nevrând să mai răspundă.

Brian îşi făcu apariţia la Pateena la şase fix.

Chloe stătea rezemată de tocul uşii, cercetând cu atenţie rubrica de decese. Nici pomeneală de Xavier.

— Încotro? îl întrebă ea, îndesându-şi ziarul în geantă.

El parcă îşi dăduse ceva osteneală cu îmbrăcatul. Panlalonii îi erau dintr-un material moale, negru şi mai, ceva asemănător cu catifeaua. Lână? Velur? Chloe se pomeni că trebuie să se împotrivească tentaţiei de a întinde mana să-i pipăie. Oare i-o plăcea să danseze…?

— Mă gândisem… la grădina zoologică, răspunse el, privind-o atent, cu ochii mari.

— La grădina zoologică? repetă ea, simţind cum perspectiva

unor căni de cafea şi a unei cine în intimitate se risipeşte ca fumul. Nu e închisă? Se interesă.

— Nţ. Deschisă până la opt. Şi am legitimaţie, aşa ca intrăm gratis.

La grădina zoologică… Dacă se gândea mai bine, nu fusese pe-acolo de ani de zile, chiar dacă era la o distanţă rezonabilă. Şi până acum nu se mai oferise nimeni s-o ducă.

— Foarte bine, dar cu condiţia să-mi cumperi o cana suvenir.

— Hei, tu eşti cea care are serviciu!

— Da, dar tu m-ai invitat să ieşim împreună.

— Touche, recunoscu Brian.

I se părea atât de uşor să discute cu el! Era, a câta, a treia lor conversaţie, şi deja se luau peste picior ca doi vechi prieteni.

— OK, reluă el, o cană suvenir pentru tine. Dar dac-o să ţi se pară că seara noastră a decurs cu bine, nu m-aş împotrivi să cumperi o maimuţă din pluş pentru mine.

Chloe zâmbi cu gura până la urechi.

— Ne-am înţeles!

Nu era lume multă la porţile grădinii zoologice, ci doar câteva familii care tocmai plecau, aşa că Brian nu trebui decât să-şi fluture permisul către paznic, arătându-i spre Chloe, că şi pătrunseră cu graţie înăuntru. Mult mai plăcut decât arşiţa, cozile şi înghesuiala de care-i aminteau vizitele ei din copilărie. Era, în acelaşi timp, destul de incitant să mergi acolo la căderea serii: copacii cu bogatul lor frunziş aruncau umbre întunecate sub ei, făcând ca totul să pară mai sălbatic.

— Eşti la facultate? îl întrebă în cele din urmă, ca intr-o doară, în timp ce examina o hartă.

Nu părea mult mai mare decât ea…

— Nu încă. Fac pauză vreo doi ani.

— Şi-atunci, pentru ce-ţi trebuia costumul ăla?

— Ce de întrebări! replică el, râzând. Încerc să mă specializez în zoologie. De aici şi, hm, grădina zoologică. Totuşi, e o programă destul de dificilă pentru o diplomă preuniversitară, şi are o structură cumplită. Eu n-am fost tocmai… eminent în liceu, aşa că m-am gândit să capăt ceva experienţă lucrând la grădina zoologică, sau intr-o societate pentru salvarea animalelor, sau ceva asemănător. Acum sunt în etapa interviurilor. Ai fi mirată sa afli cât de multă lume râvneşte la posturi murdare, prost plătite, care implică luarea cu făraşul a mormanelor de… în fine,

de rahat.

Chloe zâmbi.

— Mie-mi sună super… N-am avut niciodată acasă vreo vietate mai interesantă decât un caras auriu, sau un betta. Mama e alergică.

— Eu am patru pisici, anunţă el cu mândrie, savurându-i expresia de invidie. Tabitha, Sebastian, Sabrina şi Angela.

— Patru?

— A, asta-i nimic. Când eram mic, aveam…

Dar se întrerupse, încruntându-se şi întorcându-şi privirea, tulburat.

— Când erai mic…? îl îmboldi Chloe.

— Aveam o mulţime. De animale, adăugă, stângaci.

O mulţime de pisici. Şi din rase mai rare, cum ar fi Cornish rex, sau Maine coon.

Rătăciră la întâmplare pe poteci. Lui Chloe îi plăcea la nebunie să viziteze grădina zoologică astfel, pe gratis, fără a fi presată să vadă toate animalele cele mai importante, să ajungă în fiecare locşor înainte de ora plecării. Puteau să se oprească oricât aveau poftă ca să privească o pereche de raţe sălbatice care se îndrepta agale spre coteţ, sau să treacă peste exemplarele neinteresante, fără vreun sentiment de vinovăţie.

Totuşi, Brian era acum mai tăcut ca înainte, cu excepţia momentelor în care-i atrăgea atenţia asupra unor atestări discutabile, sau a obiceiurilor diverselor animale văzute. Când credea că ea nu-l vede, însă, îşi muşca buza, încercând parcă să-şi dea seama dacă e cazul sa spună mai multe, sau nu.

— Aşadar, aveai o mulţime de animale când erai mic? îl iscodi Chloe, când el se opri să-i cumpere o coca-cola dietetică, turnată într-un pahar din plastic de forma unei maimuţe.

Pentru el îşi comandă un cappuccino de la automat, lucru pe care Chloe nu l-ar fi făcut nici dac-ar fi murit de foame.

— Mda, hm… mormăi Brian, întristându-se şi pierzându-şi complet însufleţirea pe care o manifestase când vorbise despre suricat sau cazuar. Mama a murit, îi explică, până la urmă. Iar cu tata… nu mă înţeleg prea bine. Are un apartament pe care şi l-a păstrat, în oraş – unde locuiesc eu, deocamdată – dar stă mult să muncească în cealaltă reşedinţă a lui, din Sausalito. Nu prea vorbim.

Scutură din cap, apoi continuă.

— Dar sunt mult prea multe informaţii pentru o primă întâlnire. Probabil că vrei doar să te asiguri că nu sunt cine ştie ce ciudat.

Chloe izbucni în râs.

— Eu ţin un şoarece, în secret, mărturisi ea, vrând să destindă atmosfera.

— Ce?

— Un şoarece, ascuns. Îl cheamă Mus-mus. După denumirea latinească a şoarecelui, ştii? Mus musculus. Mama nu ştie că-l ţin într-un sertar, în biroul meu.

— Tu ţii un şoarece? în birou?

— Mda, răspunse ea, oarecum în defensivă. Mama nu m-ar lăsa, altfel.

— E foarte… drăguţ, zise el, privind-o cu mirare, de parcă ar fi fost cel mai fermecător lucru pe care putea să-l spună cineva.

Ieşiră agale din zona spaţiilor comerciale, Chloe sorbind zgomotos din paiul înfipt în capul maimuţei. Un indicator arăta spre zonele pinguinilor, vidrelor şi leilor.

— Hei… zise Chloe, amintindu-şi frânturi din visul avut după ce căzuse din turn. Hai să mergem să vedem leii. Am… avut de curând un vis cu ei…

— Mda?

— Mda.

Îşi lăsă privirea în jos în timp ce mergeau, încercând să-şi potrivească pasul cu al lui, deşi Brian avea picioarele mult mai lungi.

— Nici eu nu mai am tată, zise. Iar mama e cam afurisită.

— Toate mamele sunt afurisite, când ai şaisprezece ani, replică el, râzând. Aş fi vrut s-o cunoşti pe-a mea

— De unde ştii că am şaisprezece ani? îl întreba Chloe, dintr-odată bănuitoare.

— Nu ştiu, răspunse Brian, ridicând din umeri. A fost mai degrabă o remarcă la modul general. Nu despre tine, în particular, „când ai şaisprezece ani” se referea la toata lumea.

Sorbi extrem de puţin din paharul lui cu cappuccino, dar tot reuşi să rămână cu o mustaţă plină de spumă.

— A doua zi după ce am împlinit şaisprezece ani, aproape că l-am luat la pumni pe tata, continuă Brian îşi îndreptă spinarea şi-o privi în ochi, parcă provocand-o să se arate neîncrezătoare.

— Ai fi avut mult mai mare efect dacă n-ai fi fost plin de frisca

la gură, zise ea, râzând.

Întinsese mâna cu un şerveţel şi-l şterse cu grijă, încercand să nu-l apese prea tare pe buze. Era de două ori mai bucuroasă că-şi făcuse manichiura: îi dubla senzualitatea gestului.

El se înroşi şi-şi trecu o mână prin păr, iar o şuviţă rebela îi cazu pe frunte, stil Superman. Cu ochelari şi un serviciu pe timp de zi, ar ieşi din el un Superman destul de acceptabil.

E atat de... Simpatic! Îşi mai zise Chloe, şi nu pentru ultima dată pe astă-seară. Se întrebă ce probabilitate putea exista ca o persoană atât de asemănătoare ei, cineva atat de simpatic, şi de fermecător, şi de nostim, s-o intalnească, din întâmplare, la serviciu. Dacă ea ar fi fost în spatele magazinului în ziua aceea, sau dacă Lania nu s-ar fi arătat atât de răutăcioasă faţă de el, sau... toate acestea nu s-ar fi întâmplat niciodată. Şi, în vreme ce o conversaţie despre Xavier şi ulterioara lui îmbolnăvire, n-ar fi fost genul de lucruri care se fac la prima întâlnire (de fapt niciodată), Chloe se vedea în mod categoric discutând cu Brian despre alte subiecte. Despre mama, despre tatăl ei, despre Paul şi Amy, despre cum aproape văzuse moartea cu ochii...

— Ei bine, iată-le, anunţă Brian, arătându-i spre uriasele feline gălbui.

Chloe îşi ridică mâna pe grilajul despărţitor. Întotdeauna până acum, cam eliminase leii de pe lista exponatelor atractive şi indispensabile pentru oricare tur de grădină zoologică. I se păruseră banali, chiar. Acum, însă, îi privea mai îndeaproape. Una dintre femele se ridică, îndreptându-se cu paşi leneşi spre o copaie cu apă. Fiecare călcătură părea indiferentă; grumajii i se înălţau şi coborau cu încetineală. Dar asupra puterii din muşchii aceia nu te puteai înşela. Fără să-şi dea seama de ce, Chloe nu se mira când, după ce sorbi uşurel, lăsând picăturile de apă să-i atârne pe blana din jurul gurii, leoaica se întoarse şi privi drept spre ea, ochii aurii fi-xându-i pe cei căprui ai ei.

— Până acum nu mi-am dat seama cât sunt de frumoşi, şopti Chloe, incapabilă să-şi abată privirea.

Brian tocmai spunea ceva, înşiruind concepţiile eronate despre felinele de mari dimensiuni, însă ea nu-l asculta. Retrăia senzaţiile visului, ca şi cum ar fi fost aievea.

— ... ştie tot despre ei. În stare liberă, mănâncă vreo cinci kilograme de carne pe zi, dorm până la douăzeci de ore pe zi, şi pot să alerge cu până la optzeci de kilometri pe oră...

Vă trebuie deşertul, se gândi Chloe, la adresa lor. Leoaica nu dădu vreun semn că ar fi auzit-o, sau că i-ar păsa de ea. Se întoarse agale spre celelalte femele şi se lăsă uşor pe pământ, leneşă şi greoaie. Apoi, îşi muşcă o labă.

— Hei, Chloe? Chloe? Îl auzi pe Brian, care-i flutura mana prin faţa ochilor.

— Ce-i? Scuză-mă.

— Eu încercam să te impresionez cu cunoştinţele mele de National Geographic referitoare la felinele mari.

— A, scuză-mă. Foarte frumos, zise Chloe, întorcând-se să arunce o ultimă privire spre leoaică. Ei nu omoară oameni pur şi simplu, ca tigrul lui Siegfried şi Roy, nu?

Brian pufni.

— De obicei, leii nu sunt atât de periculoşi ca tigrii.

Dar nu sunt nici pisici domestice. Pot să se enerveze, sau sa se supere… şi nici măcar exemplarele prietenoase, cum sunt cele de aici, nu-şi cunosc puterea, prin comparaţie cu a oamenilor. Pot să omoare accidental un îngrijitor când încearcă să se joace cu el.

— Hm, mormăi Chloe, gândindu-se la cea din urmă afirmaţie, ca şi la Xavier.

— Probabil că ar trebui să plecăm; se închide peste zece minute.

— A, da. Sigur, zise Chloe, dar apoi scutură din cap. Mai trebuie să-ţi cumpăr maimuţa!

Brian zâmbi, timid.

— Nu trebuie neapărat să…

— Ba sigur că trebuie, prostuţule. A fost o idee grozavă pentru un rendez-vous, replică ea, zâmbind.

— Rendez-vous…? întrebă el, surprins.

Chloe îl lovi cu pumnul în umăr, în joacă. Pe măsura ce întunericul se adâncea şi ei se apropiau de ieşirea principală, Chloe simţi un val de energie vibrând în ea, determinând-o să bată câmpii, să trăncănească fără încetare şi să-l tot atingă pe Brian în timp ce vorbea, fără vreo jenă, sau reţinere. Ba chiar îi cumpără o maimuţă exagerat de mare, una cu braţe lungi şi sistem de prindere velero, astfel încât s-o poată purta agăţată în jurul gâtului.

Ajunseră la ieşire tocmai când se închideau porţile.

— A fost grozav… mersi pentru că mi-ai propus să venim aici,

îi spuse Chloe, cu toată sinceritatea.

Autobuzul ei sosea; el urma să plece în direcţia opusă.

— A, super. Mă bucur că ţi-a plăcut.

Ea aşteptă. El părea să privească nerăbdător spre autobuz.

— Pot să te mai văd? îl întrebă Chloe, în cele din urmă, puţin iritată de faptul că trebuia să aducă ea vorba despre aşa ceva.

Ce, nu-i cumpărase o maimuţă, în definitiv?

— A... mda... sigur. Dacă vrei, răspunse, coborându-şi privirea nehotărâtă spre ea.

— Sigur că vreau! Nu ţi-am zis adineauri că a fost, cum să spun, cel mai tare rendez-vous dintotdeauna?

Autobuzul opri şi deschise uşile.

— Nu mă săruţi? se trezi Chloe rostind cea mai cochetă replică din toată seara.

El se aplecă şi-o sărută delicat pe obraz.

— Noapte bună, Chloe, îi zise încetişor, după care se întoarse şi plecă.

Chloe urcă în autobuz, pipăindu-şi obrazul cu degetele, întrebându-se dacă va avea vreodată parte de ceva mai mult cu oricare tip normal, de vârsta ei, cu care ieşea.

Imediat cum fu sigură că el n-o mai vede, în ultima clipa, se aruncă jos din autobuz. Existau şi alte modalităţi de a ajunge acasă. Îşi scoase geaca, şi-o legă în jurul taliei... şi alergă.

De data aceasta, se concentră asupra unor salturi din ce în ce mai îndrăzneţe, uneori alergând pe un şir de automobile parcate, ţopăind de pe o capotă pe alta. După ce trecu de colţul străzii şi începu să alerge prin micile parculeţe, gardurile nu constituiră o problemă: peste cele mai scunde sări cu boltă, iar pe cele din plasă se saltă cât putea de sus, azvârlindu-se pe deasupra lor şi lasându-se să cadă tocmai pe pământ, uneori şi de la aproape patru metri înălţime.

Un pitbull se repezi cât îi era lesa de lungă în curtea unui dărăpănat complex de blocuri cu apartamente; o bătrână căţea labrador, bine îngrijită, o lătră, năpustindu-se s-o apuce de picioare când trecu fulgerător pe lângă ea. Până şi micul shih-tzu urâcios al doamnei

Languedoc urlă la ea ca un lup în clipa în care, în sfârşit, Chloe ajunse în fugă pe aleea din faţa propriei case.

— Kimmy, ce e cu tine? îşi auzi Chloe vecina certându-şi

căţelul.

Chloe se aruncă pe deasupra gardului ieftin din şipca. De data aceasta, respiraţia i se îngreunase, şi simţea crampe în abdomen: chiar se întrebă cât de scump avea să plătească mâine pentru această şedinţă de antrenament. Îşi strecură mâna printre şipcile din plastic, astfel încât să-i permită căţelului s-o miroasă. Nu fuseseră niciodată prea buni prieteni, însă Chloe îi mai azvârlise din când în când crenvurşti cruzi, încercând să-l facă să taca atunci când doamna Languedoc era plecată.

Kimmy mârâi, se retrase până la o depărtare prudentă, după care îşi reluă lătratul.

— Asta e, zise Chloe, ridicând din umeri şi intrând în casă.

— Cum a fost şedinţa de meditaţii? o întrebă mania ei, de la masa de lucru, unde stătea în faţa laptopului sa plătească facturile.

Chloe avu nevoie de câteva clipe până să-şi amintească exact ce pretext folosise.

— Prost. N-am făcut nimic, zise, azvârlindu-şi geaca în şifonier, cu o expresie dezgustată. Pur şi simplu, nu înţeleg de ce tot insistă Lisa s-o invite şi pe Keira. Asta nu vrea altceva decât să bârfească şi să se plângă de orice.

— Păi, dacă ai nevoie de ajutor – mama lui Chloe îşi ridica privirea spre ea, zâmbindu-i – află că am fost tare în trigonometrie.

Sigur că da. Ai fost al naibii de tare la toate.

— Mersi, răspunse Chloe, cu un zâmbet firav, după care urcă în camera ei.

Sânge.

Pe chiloţeii ei băieţeşti, în partea din faţă a dublurii din bumbac. Roşu aprins. Pe frumoşii ei chiloţei băieţesti de zece dolari.

Primul ei gând fu că-şi rupsese himenul în timpul unuia dintre giganticele ei salturi peste garduri, cu picioarele larg desfăcute.

Apoi, când simţi umezeală şi pe interiorul coapsei, îşi dadu seama despre ce era vorba.

Mama mă-sii. În sfârşit, îi venise prima menstruaţie. Era şi timpul, bombăni, începând să scotocească prin dulăpiorul din baie.

Probabil că asta îi aţâţase pe câini. Sigur îi simţiseră mirosul sângelui. În cele din urmă, găsi o cutie cu tampoane: iată încă

un obiect pe care, dacă nu-i plăcea marca preferată de mama ei, va trebui să-l cumpere din banii proprii.

Trebuie s-o sun pe Amy, îşi zise. Şi zâmbi.

După care începură crampele.

Nouă

— Hei… pe unde-ai umblat aseară? O luă la rost Amy.

Încă o dată, autobuzul sosise prea devreme, sau cineva de la şcoală întârziase, aşa că erau nevoite să aştepte afară cea dintâi sonerie. Era o dimineaţă friguroasă de toamnă şi, la fel ca mulţi alţi elevi, Chloe nu se îmbrăcase ca pentru o aşteptare prelungită în aer liber: tropăia din picioare şi-şi vâra pumnii strânşi în buzunare, gândindu-se dacă să tragă o ţigară.

— Am avut un rendez-vous, îi răspunse, cu răceală.

Nici nu-i venea greu, pe o astfel de temperatură.

— Cu Alek?

— Nu. Cu altcineva.

Amy o privi lung. Era îmbrăcată oarecum mod astăzi, cam în genul lui Austin Powers, într-o geacă voluminoasă din blană artificială, şi cu o pereche de ochelari imenşi.

— Ce naiba, King? o întrebă, în cele din urmă. Mai intai, nu-mi răspunzi când te invit la lectura poeziilor mele, iar acum mă anunţi că ai o mică viaţă secretă…

Chloe ştia cum ar fi vrut să-i răspundă. Aşa, în genul celor de la televizor, care aveau mereu pregătit un răspuns bun, cuvintele corespunzătoare, cu o doză zdravănă de îndreptăţită indignare:

„Eu am o viaţă secretă? De când tu şi cu Paul aţi început să ieşiţi împreună, e ca şi cum niciunul dintre voi n-ar mai exista. Noi nu ne-am mai văzut cu adevărat încă de la ziua mea, şi dintr-odată te şifonezi pentru că n-o să vin la lectura ta poetică la care te-ai milostivit cu atâta bunăvoinţă să mă inviţi?”

Sau, măcar discursul pornit din inimă, autentic emoţional, premergător unei reciproce izbucniri în plâns: „Amy, eu chiar m-am simţit abandonată în ultimul timp. Ştiu că tu şi Paul aţi devenit dintr-odată extrem de importanţi unul în viaţa celuilalt, şi respect faptul acesta… dar şi noi suntem prietene. S-au petrecut foarte multe în viaţa mea despre care n-am avut nicio

şansă sa-ti povestesc… şi tu îmi eşti cea mai bună prietenă. Uneori chiar am nevoie de tine, şi în ultima vreme am simţit că, pur şi simplu, nu mi-ai fost alături.”

Numai că tot ceea ce spuse, chiar dacă în silă, cu privirea în pământ, fu:

— O să vin la lectura ta poetică.

— A, exclamă Amy, părând nedumerită, apoi liniştindu-se. Mersi. Poate îmi povesteşti atunci despre iubitul tău secret?

— Mda. Vedem.

Urmă o tăcere prelungită. Chloe simţi că era un moment crucial, unul care putea constitui începutul unei serioase rupturi. Pentru o clipă, i se tăie respiraţia, ca şi cum s-ar fi aflat pe buza unei prăpăstii, sau în vârful unui turn, gata să sară: nu mai existau sâcâitoarea şi pretenţioasa de Amy, sau ciudăţeniile lui Paul, ci doar o răscruce de drumuri înaintea ei. În faţa ei erau Alek, sau Brian, sau noile lucruri de care era, dintr-odată, capabilă, libertatea şi emoţiile nopţii.

Însă nu era, deocamdată, pregătită pentru aşa ceva. În minte îi răsări imaginea leoaicelor din vis şi de la grădina zoologică. Dac-ar fi fost fiinţe umane, ele n-ar fi permis ca un lucru atât de meschin, sau de ridicol, să le irosească timpul.

— Ai putea să-l rogi pe Paul să întârzie puţin? întreba ea, în cele din urmă. Să ne dea puţin timp să povestim, ca între fete?

Trăsăturile lui Amy se îndulciră.

— Da, sigur! Categoric. Tu vino pe la şapte.

— Aşa o să fac.

Tăcură preţ de câteva clipe, stânjenite de propriile emoţii.

— Şi… îţi place haina mea? Se interesă Amy.

— Câte Muppets or fi murit ca să se fabrice chestia asta? îi replică, zâmbitoare.

Chloe trecea printr-o stare de panică mentală când o strigă Alek, pe coridor. Nu-l auzi, copleşită de ceea ce tocmai promisese. Lecturile poetice ale lui Ame erau, uneori, ceva de necrezut.

Se gândi, înnebunită, la acele minuscule aparate de radio FM, pe care puteai să ţi le fixezi la ureche şi să le ascunzi, lăsându-ţi părul să cadă peste ele, îi trecu prin minte să se îmbete, dar rău de tot, sau să se drogheze, sau să-i ceară uneia dintre cele mai ţicnite adepte Wicca din şcoală să-i inducă transa înaintea lecturii. Orice, numai să poată trece cu bine, cu sănătatea

mintală intacta şi o expresie a feţei impasibilă.

Ea şi Paul se ţineau uneori de mână în timpul unor astfel de lecturi, strângându-se reciproc, astfel încât să se întărească sufleteşte şi să-şi distragă atenţia de la părţile cele mai insuportabile, strânsoarea înteţindu-se în cazul în care ori ea, ori Paul, nu rezista tentaţiei de a chicoti pe înfundate, sau de a se ridica şi a fugi, ţipând ca din gură de şarpe, din cafenea. Totuşi, de data aceasta, nu şi prea închipuia că ar mai fi posibil aşa ceva cu Paul.

Poate dacă mi-aş perfora timpanele…

— Hei! Chloe!

Îşi ridică, în fine, privirea, şi-şi dădu seama că Alek îşi tot agita braţele spre ea şi-o striga, de câteva minute. Îl văzu venind în fugă pe coridor, încercând s-o ajungă din urmă.

— Scuză-mă, îi zise, scuturând din cap. Eram dusă pe gânduri.

— Nicio problemă, răspunse el, studiind-o din cap până-n picioare.

Dintr-odată, Chloe se ruşină de blugii ei purtaţi a doua oară după spălat, şi de pata decolorată de pe tricoul ei Strokes. Până şi chiloţii erau ultimii curaţi: unii urâţi, deloc sexy.

— Te-am căutat aseară pe mess, dar nu erai, o informă el.

Pe mine? M-ai căutat pe mine pe mess, formidabilul meu iceberg iubit? Alek îi zâmbi, un pic dezorientat, un pic nerăbdător. Chloe începu imediat să se scormonească prin minte după vreo minciună pe care să i-o poată servi, fără să-i lezeze amorul-propriu, despre motivul absenţei, astfel încât să-i conserve calmul şi interesul, să schimbe subiectul, îndreptându-l spre altul mai plăcut.

Şi atunci observă cât de aproape stătea de ea, invadându-i spaţiul vital, înălţându-se deasupra ei şi privind-o. Cam dezagreabil. Ca şi cum ea ar fi fost genul de fată căreia îi place să fie privită de la înălţime de cel mai sexy tip din clasă, în mijlocul coridorului.

— Am avut o întâlnire, răspunse, ridicând din umeri

— Adică, una pentru învăţat?

Aproape că-i veni să râdă de rapiditatea cu care făcuse presupunerea.

— Nu, o întâlnire întâlnire, zise, întorcându-i spatele şi pornind spre sala în care avea ora următoare.

— Stai, ce-ai zis? se miră el, repezindu-se din nou s-o ajungă.

Cu cine?

— Cu Brian. Nu-l cunoşti.

— E la şcoala particulară Mary?

Un licăr răutăcios îi apăru în ochi.

— Nu, îi răspunse, nepăsătoare. Nu e la liceu.

— King, al naibii de enervantă mai eşti, oftă el.

— Enervantă? repetă Chloe, întorcându-se în sfârşit sa-l privească în faţă. Hm, n-am observat să aibă şi altcineva solicitări privitoare la timpul meu liber.

— Uite, asta e o chestie de-a dreptul enervantă, strigă Alek după ea, când o văzu că pleacă iarăşi. Dacă mă exprim corect în limba engleză.

Îi făcu semn de pa-pa cu mâna peste umăr.

Mai târziu, meditând la această confruntare, Chloe se văzu nevoită să recunoască faptul că o încântase lipsa tocmai lipsa de preocupare manifestată de Alek faţă de discreţia micului lor tete-â-tete. Se dăduse la ea, evident, zgomotos în mijlocul coridorului, părând să nu-i pese dacă-l aude altcineva: nici măcar Keira sau gaşca ei. Acum, toata şcoala ştia că Alek Iliciovici o dorea pe Chloe King.

Era o senzaţie plăcută, şi o făcea să se simtă şi mai încălzită, cu tot frigul de afară, înăuntrul cafenelei cu pereţii groşi din lemn şi catifea, cuprinzând în palme cana cu cidru fiert. Se cuibări mai adânc pe scaunul ei, prefăcându-se că nu vede cum sunt instalate microfonul şi reflectorul într-un colţ.

— He-e-e-i!

Amy îşi făcu apariţia, privi în jur, îşi flutură mâinile spre cei care se ocupau de instalat, îi pupă pe obraji şi le spuse că se va întoarce la ei în doar câteva minute. Chiar dacă era un gest mărunt, Chloe tot se simţea încântată de faptul că prietena ei avea atâta grijă să lase pe mai târziu mica mulţime a admiratorilor, ca să-şi petreacă puţin timp cu ea. Ceea ce n-o împiedică, însă, să ridice o mână, nelăsând-o pe Amy s-o pupe şi pe ea. Mai exista şi limite. Până aici cu prefăcătoria.

— Şi… ce e? Ce e? Ce e cu toate lucrurile care s-au pe trecut în viaţa lui Chloe King? Vociferă Amy, după care se întoarse şi strigă: Vreau şi eu un ceai, aici, un Earl Grcy, cu lămâie!

— Păi, să începem cu începutul, zise Chloe, faţâindu-se stânjenită pe scaun. Tu ce fel de tampoane foloseşti?

Amy rămase cu gura căscată.

— Mamă, Doamne! în sfârşit, ţi-a venit ciclul?

Chloe tresări şi încercă să-şi acopere faţa cu părul. Îşi simţi obrajii înfierbântându-se şi căpătând o nuanţă trandafirie.

— Zi, să audă toată lumea, bombăni ea.

— Au. Hm, scuze. Doar că sunt… uimită. Şi mă bucur ca eşti, cum să zic, normală, şi aşa mai departe. Că n-ai cine ştie ce tumoare ciudată, sau altceva.

Ochii lui Amy începură să lucească.

— Eşti femeie! exclamă ea. În sfârşit, eşti alături de noi, în ciclul vieţii şi…

— Lasă prostiile cu zeităţile pe altă dată. Mă jeneză şi am crampe.

— Încearcă unele subţiri. Trebuie să le schimbi mai des dar aşa ceva am folosit eu până când mi-am început viaţa sexuală…

Prietena sa se încruntă.

— Mamă, de-acum încolo va trebui să iei toate astea în serios. Poate să începi cu anticoncepţionalele. Prezervativele se mai rup, ştii, şi poţi să rămâi gravidă…

— Mersi pentru prelegerea de educaţie sexuală.

N-aveam nevoie decât de partea relevantă. Din cele subţiri. Am înţeles. Mersi. În plus, adăugă, privindu-şi cana cu cidru, deocamdată nici măcar n-am avut vreo relaţie sexuală adevărată… şi nici nu se întrevede vreo posibilitate în viitorul apropiat.

— Mda, nici eu cu Paul n-am făcut-o încă. Şi chiar daca am fi ajuns până acolo, el e, ştii, de modă veche, şi aşa mai departe.

Chloe se cutremură. Gândul că Paul ar face sex o făcea să se gândească la faptul că Paul are penis, iar penisul lui Paul era, categoric, un subiect la care n-ar fi vrut să se gândească vreodată. Cu atât mai puţin la ideea ca Amy şi Paul ar face sex. Unul cu altul.

— Ştiu că relaţia voastră e serioasă, şi mă bucur pentru voi, zise Chloe, pe un ton tărăgănat, dar ar fi drăguţ dac-ai păstra anumite aspecte ale ei… pentru tine, înţelegi?

Amy clipi, nedumerită. Ochii ei albaştri făceau ca în făţişarea să-i pară şi mai nevinovată.

— Cu cine altcineva aş mai putea să vorbesc despre asta?

— Poţi să vorbeşti cu mine despre asta, preciză Chloe, doar să cenzurezi părţile obscene, înţelegi? Aici vorbim despre Paul. Şi, în plus – tocmai îi veni în minte un pretext strălucit – tu chiar

crezi că el ar vrea să ştiu eu astfel de lucruri care-l privesc? Ştii că se înroşeşte tot când e vorba despre un drum la doctor.

— La asta nu m-am gândit, recunoscu Amy, după o îndelungă ezitare.

Îşi tot făcea de lucru cu amuleta de la medalionul ei, care-şi pierduse strălucirea argintie de mult timp, ca urmare a altor stări de nervozitate meditativă. Chloe zâmbi: îşi aminti de când îl primise prietena ei, cu ani în urmă, de la o bunică…

— Ei, şi cum e cu tine? reluă Amy. Ce s-a mai întâmplat cu Alek?

— Nimic. E tot pe lista mea de „urmăriţi”, răspunse Chloe, zâmbind ca o pisică foarte satisfăcută de sine pe deasupra marginii cănii. Doar că l-am cunoscut pe celalalt tip, pe Brian. Mai vine din când în când pe la Paterna. De-a dreptul drăguţ. Stă vreo doi ani să lucreze pană să se înscrie la facultate. Cred că ţi-ar plăcea de el: îşi tricotează singur căciuliţele. M-a scos aseară la o cafea.

Nu avea chef să-i povestească şi despre partea cu grădina zoologică: era ceva ciudat de intim în ea. Nu era de impărtăşit, nici măcar faţă de Amy.

Ia stai, până la urmă tot nu mi-a dat tiparul, îşi dadu seama deodată.

O fată mărimea zero, îmbrăcată complet în negru, aduse o cană cu ceai şi o farfuriuţă cu felii de lămâie. Amy îşi făcu de lucru, preparându-şi ceaiul exact aşa cum îi plăcea ei, iar Chloe urmări cu privirea cum intrau alte şi alte persoane, strecurându-se în colţuri mai întunecoase ale cafenelei, de parcă erau nişte şobolani supradimensionaţi şi tăcuţi.

— Cred că te-a afectat mai mult decât ne-am închipuit căderea aia din turn, zise Amy, într-un târziu.

— Ce tot spui acolo? protestă Chloe, un pic ofensată de tonul înţepat întrebuinţat de prietena ei.

— Hai, mă laşi… doi tipi? Unul, cel mai admirat din clasa noastră, şi celălalt, care nici măcar nu mai e la liceu? Tu? Chloe King? Nu e deloc stilul tău, comentă Amy, clătinând din cap.

Bună treabă că nu i-am mai povestit şi despre Xavier, trase concluzia Chloe.

Dar vorbele ei îi dădură de gândit: Amy avea dreptate. Altădată, Chloe nu s-ar fi apropiat în ruptul capului de niciunul dintre tipii populari, oricât ar fi fost de simpatic, sau de drăguţ.

Iar de unul care nu e cu ei în liceu? Care nu e în niciun liceu? Cu doi ani mai mare decât ea? Suficient de mare încât să aibă drept să voteze şi să vadă filme porno? Las-o baltă! Dar dac-ar fi ştiut ca s-a dus în club de una singură şi a agăţat un necunoscut, după care s-a giugiulit cu el acolo?

Chloe privi din nou medalionul lui Amy, redevenind dintr-odată fata care fusese la petrecerea lui Amy, când aveau amândouă treisprezece ani. O fată total diferita.

— Înfloresc, îi răspunse, cu o undă de ironie în glas.

— Explodezi, mai degrabă, ripostă Amy, dar tresari văzând privirea pe care i-o adresă Chloe. În sensul bun, se grăbi să adauge. Şi cum arată Brian?

— Înalt, brunet şi gânditor, chipeş, ochi căprui, zâmbet misterios… Totuşi, nu m-a sărutat de noapte buna.

— Homosexual, trase concluzia Amy.

— Mie nu mi s-a părut că receptez semnale de „homosexual”, îi luă apărarea Chloe.

— Bine, bine, poate că e doar timid.

— Hei, exclamă Chloe, care deodată văzu cu adevarat medalionul prietenei sale.

Semăna suspect de mult cu o pisică, întinsă pe jos şi cu un mic zâmbet infatuat pe faţă. Încreţindu-şi fruntea, întinse mâna spre el.

— Nu ţi-aduci aminte? Mi l-a dat Nana, când s-a întors Egipt. De bat mitzvah.

— Da, da. Dar ce ar trebui să reprezinte, mai precis?

— Hm… un fel de zeiţă-pisică, cred, zise Amy, scoţându-l şi încercând să-l examineze. Bastet, sau cam aşa ceva. E de pe vremea când eram total obsedată de pisici, când l-am avut pe Faraon.

Acesta fusese numele iniţial al pisicuţei complet negre pe care o găsise pe o alee. Acum, ajunsese enormă şi grasa şi i se spunea doar Kitty.

— Ma cherie! o strigă pe Amy un individ cu părul în neoranduială, cu alura de figurant la Moulin Rouge, purtand o eşarfă albă, lungă, din mătase. Eşti aşteptată.

— Mda… îi dai asta lui Paul, când apare, te rog?

Amy extrase o gentuţă maro, cât un plic, din uriaşa geantă din pânză de doc.

— Şi-a uitat-o la mine miercuri seară, îi explică ea.

După ce prietena ei plecă să li se alăture celorlalţi ciudati cu pretenţii de poeţi, Chloe trase gentuţa mai aproape de ea, astfel încât să nu o ia cineva, sau să se aşeze pe ea. A uitat-o la ea acasă miercuri seară. Ei trei obisnuiau să se adune în serile de miercuri acasă la Amy, sa vada filme de duzină pe DVD-uri închiriate, când viaţa devenea prea stresantă, de obicei musicaluri de la Bollywood. Ea era singura care avea televizor în camera. Mâncau popcorn şi priveau dansatorii cu costume aurii şi roz făcând piruete şi cântând, cu elefanţii mărşăluind alături, şi se simţeau ca la hotarul unei alte lumi, una cu mult mai interesantă, dincolo de Inner Sunset. Se intrebă dacă aseară Amy şi Paul văzuseră vreun film, sau stătuseră doar de pupături.

Deschise gentuţa lui Paul: cărţi cu benzi desenate. Miercurea era ziua benzilor desenate, lucru cu care el o obişnuise încă de când aveau nouă ani.

Le frunzări: câteva personaje-vedetă, lesne de recunoscut, gen Batman sau Green Lantern; altele, la fel de viu colorate, dar cu supereroi de care nu auzise niciodată. Unele aveau titluri ca Hellblazer, pline de scene dezgustătoare cu oameni şi demoni în posturi de o violenţă extremă. Chloe se deprinsese de mult să evite astfel de imagini.

Scoase vreo două cărticele: mai erau cel puţin cincisprezece minute până să înceapă lecturile. Batman îi era cunoscută, dar mult prea scurtă, şi reclamele păreau mai atrăgătoare decât intriga în sine. Deschise o alta, despre o femeie pe nume Selina Kyle, şi urmări cadrele în patru culori care o înfăţişau sărind şi alergând pe deasupra oraşului Gotham. Chloe zâmbi, gândindu-se la ea însăşi.

Deodată, se încruntă.

Asta să fie? Asta să am eu? Superputeri?

Nu se mai gândise până acum la ele în astfel de termeni. Se cam lega, totuşi, dacă priveai din punctul de vedere al cărţilor cu benzi desenate: ea supravieţuise unei căderi din care n-ar fi trebuit să scape cu viaţă, se bătuse cu un tip – fără să fi fost antrenată în prealabil – de două ori mai mare decât ea şi obişnuit cu traiul pe strada, fusese capabilă să alerge fără să-şi piardă suflul şi sa sară peste garduri ca o atletă campioană… când ea obişnuia să se târască precum melcul. Şi ea, care presupusese că, măcar parţial, era doar un efect al creşterii…

— Hei, de când ai ajuns tu pasionată de benzi desenate pe

gratis? o întrebă Paul, strecurându-se în separeu vizavi de ea.

De când am ajuns să-mi ies din minţi de plictiseala, îi răspunse, arătându-i cartea din care citea. Are vreunul dintre ăştia, cum să zic, puteri mai deosebite? În afară de zburat?

— Selina Kyle nu are puteri, răspunse el, cu o mică doza de înfumurare. Nici Batman, nici Robin. John Constantine e… discutabil. Aquaman poate să respire sub apa ceea ce bănuiesc că ar fi mai deosebit, dar e în stare şi sa comunice cu peştii. De ce mă-ntrebi?

— Doar aşa, zise Chloe, privindu-l cum îşi acoperă grijuliu cărţile de benzi desenate cu învelitorile Mylar, dupa care le strecoară cu toată delicateţea în geanta maro. Şi, ce ştii, cam cât e programată să dureze oroarea asta? Il întrebă apoi.

— O oră şi jumătate.

Chloe scoase un geamăt. Luminile se estompară şi lumea aplaudă din politeţe. Bărbatul cu eşarfă rosti o scurtă prezentare. Chloe aproape că-şi dori să fi avut şi ea o carte cu benzi desenate pe care să se uite. Teoretic poeţii urmau că citească în ordinea înscrierii, însă tendinţa era ca autorul cel mai puţin supărător să fie lăsat la urmă.

Ceea ce însemna că Amy citea, de obicei, a doua, sau a treia.

Dacă sunt un supererou, se gândi Chloe, absentă, înseamnă că trebuie neapărat să-mi fac rost de haine mai bune. Mai mulate. Din spandex. Bluze fără mâneci şi pantaloni scurţi, pentru ciclism. Apropo, oare unde-si ţineau supereroinele tampoanele de rezervă? Observă ca tot bătea nervos din picior. Se strădui să nu facă zgomot, măcar pe durata primelor lecturi. Ar fi dat aproape orice ca s-o poată şterge afară. Nu-i rămase decât să spere ca vreun poet şi-ar scăpa pe jos o ţigară cu cuişoare şi ar incendia localul.

— Iar acum, Amy Scotkin, cu lectura a trei dintre creaţiile sale.

— Uuu-huu! strigă Chloe, ducându-şi mâinile pâlnie la gură, de parcă ar fi fost la o competiţie sportivă.

— Hai, Amy! strigă şi Paul.

Amy se îmbujora la faţă.

— Prima se numeşte „Lebăda nopţii”.

— Mama mă-sii, şopti Chloe, oripilată. Iar o zice pe aia cu „Lebăda”? Toate treisprezece strofele?

— Hei, un mic sprijin şi un pic de atitudine pozitivă ar putea fi

bine-venite aici, îi sugeră Paul.

Iată, iubitu-mi zace adormit în pat dublu cu satin negru împodobit în colţul nostru de mansardă, cuibuşor sfinţit…

Chloe îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii tot timpul, simţind mâncărimi în unghii. Îşi întoarse privirea spre Paul: stătea nemişcat… încerca să pară serios, îşi zise în sinea ei.

Tipă, ţipă! Lebăda mea neagră a nopţii!

Plânge-ţi iubirea cea pierdută-acum Şiroaie stacojii de jenă şi-ntuneric Curgându-mi iute printre sâni…

Treisprezece strofe şi cincisprezece minute mai târziu era gata. Urmară încă două „specialităţi” de-ale lui Amy, însă ultima era una nouă, aşa că, măcar, avură parte de o oroare necunoscută. Şi, după alţi doi poeţi, veni şi pauza.

— Mama mă-sii, zise Chloe, în timp ce stătea cu Paul la bar, să mai comande câte ceva. Am impresia că e tot mai greu de la o şedinţă de poezie la alta.

— Mda, unii dintre poeţii ăştia au fost cumpliţi, o aprobă el.

— Şi ce zici despre noua ei capodoperă? Oare ce rahaturi gotice o fi ascultat când a scris „Demon la lumina zilei”?

— Nu ţi-a plăcut?

Chloe se întoarse să se holbeze la prietenul ei.

— Ăăă… alo-o? A fost de rahat, Paul.

— Mie nu mi s-a părut chiar atât de rea, obiectă Paul.

— Dacă prin asta vrei să spui că n-a fost nici mai bună, nici mai rea decât oricare dintre celelalte chestii scrise de Amy, sunt de acord cu tine.

— Şi-atunci, de ce te-ai mai deranjat să vii, dacă nu vrei decât s-o faci praf?

N-o spusese cu răutate: nu sunase a provocare. Sunase aproape ca o mirare autentică.

— Pentru că aşa facem noi mereu, Paul! exclama Chloe, exasperată. Tot încercăm s-o convingem să lase prostiile astea şi să facă lucruri la care se pricepe, dar ea nu ne bagă în seamă, aşa că venim mereu aici ca s-o sprijinim, ea îşi citeşte poeziile, iar noi… în fine, compătimim împreună.

— Chlo, ea acum e iubita mea, îi atrase atenţia, cu delicateţe, Paul.

De parcă s-ar fi temut c-o s-o şocheze.

Şi o şocă.

— Asta nu schimbă nimic. Sau, cel puţin, n-ar trebui sa

schimbe.

Chloe se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă, ignorând ceaiul care-i fusese pus în faţă. A înnebunit toată lumea? Tocmai avusese impresia că sincronizarea dintre ea şi Amy e pe cale să se restabilească, şi iată-l pe Paul că, dintr-odată, merge pânã-n pânzele albe, luând mult prea în serios povestea cu iubirea lor. El fusese totdeauna mai greu de descifrat decât Amy, însă lecturile acestea îngrozitoare fuseseră de regulă momente în care gândiseră la fel. Altădată, Paul gândea mai relaxat.

— Hei, bună treabă, zise ea, pupând-o pe Amy pe obraz. Eu trebuie s-o iau din loc.

— O! Mersi! Răspunse Amy, zâmbind cu gura până la urechi. Ne vedem mâine!

Chloe se repezi afară, în frig, cu pumnii strânşi şi îndesaţi în buzunare. Nu avea poftă să alerge: simţea doar o furie aproape incontrolabilă. Paul fusese mereu oarecum secretos şi ciudat cu privire la iubitele lui… dar acum chiar sărea calul. Relaţia dintre el şi Amy era cel mai rău lucru care se întâmplase vreodată cu ei trei.

Şi cam tu eşti de vină: au ajuns să fie împreună din cauza căderii tale.

Chloe oftă, simţind cum o parte din aburii mâniei i se risipesc. Îşi descleştă pumnii şi abia acum îşi dădu seama că strânsese un cocoloş de hârtie din buzunar. Îl scoase, îl despături şi-l citi sub un stâlp de iluminat, presupunând că era un bilet de motivare, sau o notiţă, sau ceva asemănător. Făcu ochii mari când văzu despre ce era vorba, în realitate.

Chloe,

Viata îţi este în primejdie. Sa ai grijă cu cine te însoţeşti. Fii pregătită… şi gata de fugă. Ordinul A Zecea Lama ştie cine eşti…

Un prieten

Zece

Un om normal ar fi sunat la poliţie. Cam aşa procedează oamenii normali, în astfel de situaţii, când primesc biletele ciudate şi ameninţări cu moartea şi chestii asemănatoare.

Mare păcat că nu sunt un om normal.

Probabil că nu era decât o glumă. Corect? Chloe fusese îngrozită într-a patra, când găsise un bileţel în cămaruţa ei în care i se spunea că ar face mai bine „să aibă grija”. Şi până la urmă se dovedise că aşa avea impresia Laura Midlen că ar arăta o poantă nostimă. Dar, cumva, întâmplarea de acum i se părea mult mai puţin amuzantă decât cea de-atunci.

Viaţa îmi este în primejdie? Asta să însemne că aflase cineva despre Xavier? Sau, poate că el voia să se răzbune? Totuşi, nu avea logică: ea nu voise să-i facă vreun rau, şi nu merita ca el s-o omoare. Şi persoanele cu care se împrieteneşte? Paul? Amy? La ei, nu era nimic ciudat, nici primejdios… Oricine scrisese bileţelul probabil ca se referise la noii ei prieteni, fie la Alek, fie la Brian.

Mai degrabă la Brian, din moment ce Alek reprezenta un factor cunoscut, un elev normal de liceu, cu rădăcini în comunitate. Iar despre Brian, ea nu ştia nimic, în afară de ce-i spusese el.

Dar, dacă se gândea mai bine, poate că el era „prietenul” care o prevenea. Şi totuşi, Brian nu fusese în cafenea… de fapt, Chloe nu cunoştea cu adevărat pe nimeni dintre cei prezenţi la Black Rooster, decât din vedere. Când să i se fi strecurat bileţelul în buzunar? Poate ca nici măcar nu-i fusese adresat ei.

Verifică de mai multe ori încuietorile uşilor înainte de a se duce la culcare… sau de a încerca să doarmă. Se simţea destul de convinsă că ar fi capabilă să se descurce dacă era atacată pe timpul zilei de vreun hoţ la drumul mare, însă o ambuscadă nocturnă era cu totul altă poveste.

Lunea următoare, la şcoală, Chloe fu şi mai morocanoasă şi mai somnoroasă decât de obicei. Îşi tot ridica brusc privirea, sărea ca arsă la orice zgomot, şi tot trăgea cu coada ochiului spre diverse lucruri. Toate acestea pentru ceea ce, probabil, nu era decât o farsă. Imediat cum avu o oră liberă, se îndreptă spre biroul de redactare a ziarului.

— Salut, Paul, zise, ducându-se drept spre canapea

— Bună, Chloe, îi răspunse el, stânjenit.

Stătea în faţa computerului, ocupându-se cu cine ştie ce joc viu colorat de contrabandă.

Sunt terminată. Te deranjez? Întrebă, trântindu-se pe canapea.

— Nu. Dă-i bătaie, răspunse el, după care se ridică şi-si tot

făcu de lucru cu un creion, cam un minut. Eu… poate că am cam exagerat vineri seară, zise, în cele din urmă. Te-ai supărat?

Cu toată moleşeala somnului, Chloe îi zâmbi. Iată că, până la urmă, lui Paul chiar îi păsa dacă se supărase pe el sau nu! Dar, în definitiv, ea ar fi avut tot dreptul să se supere.

Îşi ridică braţul cu degetul mare înălţat.

— Super, zise el, potrivindu-şi geanta pe umăr. Nu uita să închizi uşa când pleci, bine? Se încuie automat, însă Chloe adormise deja.

Se trezi după exact patruzeci şi cinci de minute, aproape la timp pentru ora de educaţie fizică. Lucru de-a dreptul neobişnuit, din moment ce, când Chloe dormea, atunci dormea tun până când o trezea cineva. Auzi zbârnâind cea de-a doua sonerie, apoi zeci de uşi ale sălilor de clasă trântindu-se, prinzându-i în captivitate pe elevi şi silindu-i să-şi vadă de învăţătură.

Se întinse, căscă şi se scărpină în creştet, rotindu-şi capul şi scuturându-şi umerii: nu se clintise din poziţia în care o furase somnul, iar canapeaua chiar nu se număra printre cele mai comode.

Se târî afară din cameră, după ce mai zăbovise doar cat sa examineze rubricile de decese din ziarele locale care zăceau pe-acolo, şi-şi aminti să închidă uşa, aşa cum îi ceruse Paul. Porni pe coridor spre sala de educaţie fizică, probabil materia pe care o detesta cel mai mult. Cu toate că, meditä ea, poate ar merge să le fac o surpriză, două. Dar probabil că nu. Unicul lucru pe care toate filmele de la televizor şi toate cărţile cu benzi desenate il dădeau de înţeles pentru cei dotaţi cu puteri speciale era ca niciodată să nu şi le dezvăluie faţă de lumea exterioară. În cel mai rău caz, avea să fie răpită şi disecata de organizaţiile guvernamentale. În cel mai bun, domnul Parmalee ar insista să fie supusă unui test antidoping.

— Chloe King!

Alek venea spre ea pe coridorul pustiu. Chloe îi zâmbi.

— Ce cauţi tu în capătul ăsta al şcolii?

— Mă duc la lecţia de flaut, îi răspunse el, oarecum stânjenit.

Şi ridică mâna în care ţinea o cutie mică, de culoare neagră.

— Mereu mi-am dorit să învăţ, îi explică el, dar în Rusia n-am avut nici bani, nici ocazia.

— Ciudat. Eu te-aş fi crezut cam trombonist, glumi ea

El făcu ochii mari.

— Trombonist? Nu ştii? Cam toţi tipii populari cânta la trombon şi la trompetă.

— Ei bine, eu nu sunt un tip popular normal. Şi, în orice caz, dacă sunt atât de popular, atunci de ce nu m-ai mai căutat, de când cu leii-de-mare?

Îşi ascundea cu greu un mic zâmbet sexy. Chloe se simţi străbătută de un fior prin tot corpul.

— Ce mai face Brian? se interesă el.

— Nemaipomenit.

Dacă fac abstracţie de faptul că nu mă sărută şi nu mă sună.

— A, da? Chiar îţi place de el, hî? Eu crezusem că doar vrei să faci pe inabordabila.

— Ooo, şi care-i faza? Ce, nu-ţi mai ajunge Keira?

— Nţ, răspunse el, zâmbind larg, după care se aplecă spre ea şi o sărută. Nu e decât o proastă, îi şopti la ureche, atingându-i-o cu buzele.

Deşi îşi alungase din minte departe, cât mai departe, astfel de gânduri de când… în sfârşit, de când îi venise menstruaţia, Chloe simţi cum dorinţa de atunci, cu Xavier, începu din nou să pună stăpânire pe ea. Întoarse fata, astfel încât obrazul să-i fie aproape lipit de al lui, iar buzele lui să-i atingă obrazul.

— Ar trebui să mergem undeva, şopti el, sărutându-i încă o dată, şi încă o dată, obrajii.

— În dulapul femeii de serviciu, gâfâi Chloe, arătndu-i locul.

Se repeziră amândoi acolo. Spre deosebire de ce vedeai la televizor, aici chiar era plin de lucruri pentru curăţenie – mopuri, găleţi şi sticle cu soluţii pentru curatat – şi chiar nu prea aveai loc să stai nici în picioare. Le studiară, apoi se priviră.

Chloe chicoti uşor. Spre deosebire de întâmplarea cu Xavier, cea de acum era veselă şi amuzantă. Alek se aruncă în fundul dulapului, astfel încât să suporte el cea mai mare parte a greutăţii amândurora şi o trase după el, închizând uşa.

Totul era foarte intim şi cald. O invadară toate mirosurile răspândite de Alek: colonia, balsamul de pe haine, pasta de dinţi, şamponul sau gelul din păr, pielea, respiraţia.

Mai mirosea şi a dezinfectant Lysol şi a soluţie Mr. Clean, dar încercă să nu se gândească la aşa ceva.

El îi cuprinse faţa între palme şi o sărută lacom pe buze, aşa cum tânjise dureros să fie sărutată de Brian cu câteva seri în

urmă. Alek nu se opri, nici măcar ca să respire, atingându-i cu buzele fiecare milimetru al gurii.

Aşa cum trebuie să fie sărutată o fată, fu cel din urmă gând coerent din mintea lui Chloe.

Când ieşiră, împleticindu-se, în lumina vie de pe coridor, ceva mai târziu, îl găsiră, din fericire, tot pustiu. Alek fusese nevoit să-i astupe gura cu palma lui de vreo două ori, fiindcă tot chicotea şi-l făcea şi pe el să chicotească. Dar nu trecuse nimeni pe acolo. Chloe îşi trase bluza în jos şi şi-o aranjă.

— Ştiu că eşti o fată foarte sexy, Chloe King, zise Alek, depunându-i o ultimă sărutare pe obraz. A fost tare chestia de-acolo.

Ea chiar se simţea foarte sexy. Şi totuşi…

— Ei bine, acum poţi să le povesteşti asta tuturor prietenilor tăi, îi replică, zâmbindu-i şters. Cum ai reuşit, în fine, s-o încolţeşti pe Chloe King şi să te distrezi ca niciodată.

Alek se încruntă.

— Tu chiar crezi că asta fac eu? Chloe, am vorbit serios în legătură cu Keira. Ea nu înseamnă nimic pentru mine. Şi eu nu sunt o jigodie absolută.

Chloe clătină aprobator din cap. Aşa spera şi ea, desigur. În concursul băieţilor drăguţi, Brian îl bătuse fără doar şi poate. Îşi potrivi mai bine geanta pe umăr şi abia atunci observă că Alek era cu mâinile goale.

— Unde ţi-e flautul? îl întrebă.

Se întoarseră la dulap şi găsiră cutiuţa neagră zăcând intr-o găleată.

Să scape de ora de sport fu o misiune uşoară: de îndată ce se despărţi de Alek, dădu fuga la cabinetul medical şi făcu mare tămbălău despre cât sângera şi că era primul ei ciclu şi că avea crampe şi că-şi petrecuse tot timpul în toaletă. Asistenta deveni subit compătimitoare şi-i promise c-o să vorbească ea cu domnul Parmalee, înainte sa fie declarată în mod oficial absentă nemotivat. Îi mai recomandă să-şi facă examenul ginecologic cât mai degrabă posibil. Chloe se declară de acord şi plecă, şchiopătând puţin, ca şi cum ar fi fost cuprinsă încă de dureri.

Îi trimisese mai devreme un SMS lui Amy în legătură cu întâlnirea de la prânz: în colţul autoservirii de lângă telefoanele publice. Nu era o zonă prea râvnită, dar măcar puteau să rămână singure. Avea de gând să-i arate biletul. Poate chiar să-i

spună adevărul despre… ei bine, despre ce? Despre faptul că alerga incredibil de repede? Sau că se sărutase cu Alek în dulap? Vezi să nu! În orice caz, Amy adora misterele: trecuse printr-o întreaga etapă Harriet Spioana/Nancy Drew/Agatha Christie, care durase cu mult mai mult decât la majoritatea băieţilor şi fetelor mici care manifestau interes faţă de meseria de detectiv. Chiar dacă nu avea habar ce sa înţeleagă din bileţelul acela, măcar putea să reprezinte un subiect distractiv. La urma urmei, poate că biletul nici măcar nu-i fusese destinat ei. Poate că nu fusese decât o greşeală.

Chloe căută cu ochii prin toată autoservirea, apoi îşi privi ceasul. Astăzi nu aveau la dispoziţie decât douăzeci de minute pentru masa de prânz, şi cinci dintre acestea se duseseră deja. Amy nu-i răspunsese la SMS, dar asta nu însemna nimic. Mereu se întâmpla ca una dintre ele să spună „ne întâlnim acolo”, iar cealaltă apărea, şi gata. Mereu fusese aşa. Doar dacă intervenea o problemă: acesta era unicul motiv pentru un răspuns, cazul în care una dintre ele nu putea să ajungă.

Îşi verifică telefonul. Nu avea mesaje.

La ora 12:35, renunţă, până la urmă, dându-şi seama că Amy nu avea de gând să apară.

Avea o seară întreagă numai pentru ea, o schimbare relativ plăcută faţă de evenimentele din ultima vreme. Dar şi relativ neplăcută. Chloe făcu o curăţenie aproximativă prin camera ei şi citi puţin din Litera stacojie, pentru coală. Se duse la computer şi navigă o vreme pe internet, descărcând MP3-uri şi citind ce mai făceau vedetele ei preferate. Apoi, dintr-o toană, căută pe mesageria instant de la AIM numele Alek Iliciovici… şi iată-l. Alek Iliciovici. E clar că are multe de învăţat despre ascunderea identităţii reale, şi despre alte particularitati ale americanilor. Chloe zâmbi şi şi-l adăugă în lista prietenilor. Contul lui era unul privat – un tip atât de popular! — aşa că-i trimise o invitaţie de pe Kinghaine-vechi, unul dintre cele mai obişnuite pseudonime ale ei. Pe urmă, continuă să navigheze.

Pe contul ei de Hotmail găsi un mesaj de la Brian:

Chloe,

Mie chiar mi-a plăcut mult ieşirea noastră din seara aceea. Dar n-am mai ajuns să-ţi dau tiparul!

Îţi place să patinezi? La Downtime, sâmbăta, e cabaret, sub

cerul liber. Nu sunt pinguini, dar altfel ar trebui să fie o seară super. Dacă nu, poate ai tu o idee…?

— Brian 41 5-555-0554

Zâmbi. Era, pur şi simplu… perfect. De parcă ar fi simţit-o că e singură, şi atunci i-a trimis e-mailul. Îl sună, dar auzi robotul telefonic.

„Bună, sunt Whit Rezza… dacă-l cauţi pe Peter Rezza, poţi să-l suni pe mobil, 415-555-1412. Lasă mesaj, mersi!”

— Salut, Brian, sunt eu, Chloe. Mi-ar plăcea la nebunie să ieşim sâmbătă; nu sunt mare fan al patinajului, dar îmi place destul de mult. O să trebuiască doar să găsesc ce să-i spun mamei, mai întâi de toate; nu e prea încântată să ies cu băieţi. Aşa că e un „da” posibil, şi…

Computerul dădu un semnal sonor. Aruncă o privire: Alek era online. O clipă mai târziu, veni şi un bip, semn că el îi acceptase invitaţia.

— Şi o să te sun, sau să-ţi trimit un e-mail, mai târziu, bine? Pa!

Va trebui să-şi amintească să sune înainte ca mama ei să ajungă acasă; pe factura telefonului fix, nu apărea decât ca o convorbire locală, în timp ce factura telefonului ei mobil înşiruia toate numerele apelate. Iar mama parcurgea lista cu foarte mare atenţie lună de lună, cerându-i să-i spună ale cui erau numerele necunoscute. Zicea că din raţiuni de buget… ha!

Se răsuci cu scaunul astfel încât să ajungă din nou cu faţa spre computer. Primise deja un mesaj de la Alek.

Alek: Deja ţi-e dor de mine?

Chicoti.

Chloe: Numai de buzele tale. De restul… în fine, mă rog.

Alek: Ce fată superficială! Mai am şi creier, să ştii. Chloe: A, da?

Alek: Şi altele…

Chloe se înroşi. Îi simţise foarte mult din trup – complet îmbrăcat – în dulap. Îşi dori să fi fost vară, ca sa fi putut merge la plajă, şi să-l ungă peste tot, pe umerii lui laţi. Sau măcar să se fi putut întâlni ca doi oameni normali. Mare păcat că eu nu sunt normală, se gândi, pentru a doua oară în aceeaşi săptămână.

Telefonul sună.

Chloe: Stai puţin, brb.

— Casa King, răspunse.

— Alo… ăăă… Chloe… tu ai sunat? Auzi vocea lui Brian, de la celălalt capăt al firului. Tata şi-a instalat pe chestia asta să afişeze numărul şi să poţi suna pe el.

— Mda, eu am fost.

Încă era îmbujorată, cu gândul la Alek, şi la trupul lui, şi la dulap, şi dintr-odată se pomeni gândindu-se la

Brian. Mai precis, la ea, deasupra lui Brian, ţintuindu-l la orizontală şi sărutându-l. Pun pariu că aş putea să fac şi asta, cu noile mele puteri…

El probabil că îi sesizase ceva neobişnuit în voce.

— Te simţi bine?

— Mda, perfect. De ce?

— A! După voce… în fine, nu contează. Zi, mai vrei să-ţi dau tiparul?

Nu, te vreau pe tine, boule.

Un bip dinspre computer:

Alek: Aştept…

Sau pe Alek. Şi pe Alek îl vreau. Ce moment ciudat: era cu amândoi băieţii, simultan, pe mijloace de comunicare diferite. Dar foarte curând, dacă viaţa ei semăna câtuşi de puţin cu ce văzuse la televizor – sau chiar şi în viaţa reală – totul avea să se complice extrem de mult, dacă nu lua o hotărâre. Dar nu încă. Încă nu acum!

— Mda. Să încercăm, sâmbătă?

— Hm, sigur. Foarte bine. Adică, e grozav!

Urmă o tăcere prelungită.

— Chloe? Eu… ăăă…

— Da?

Aşteptă să-l audă spunând că e prea tânără pentru el, că era cazul să se despartă, că el n-o găseşte atrăgătoare. Inspiră scurt. De unde şi până unde să iau eu o hotărâre?

— Ăăă… nimic. Doar voiam să-ţi zic că eşti super, atât.

— A, exclamă ea, destinzându-se într-un zâmbet. Mersi.

— Da, atunci mă suni pe sâmbătă, bine?

— Categoric.

Încă un bip dinspre computer.

Alek: Chloe King e atât de plină de sine, încât îl lasă pe Alek lliciovici, unul dintre cei mai populari băieţi din clasă, să aştepte la telefon. Sau la computer. Sau la ce-o fi.

— Bine, atunci. Pa.

El închise, şi i se păru că vocea îi sunase entuziasmată, încântată, dar şi jenată, în acelaşi timp. Se repezi iar la tastatura computerului.

Alek: Tra-la-la, tra-la-la-la-la…

Chloe: Gata, Gata! Doamne, nu mai poate lumea să facă pipi?

Alek: Pun pariu că vorbeai cu celălalt iubit al tău.

Chloe încremeni. Acum, ar fi un moment bun ca să spună ceva.

Chloe: Dacă prin vorbit înţelegi urinat şi prin iubit înţelegi toaletă, atunci, da.

Alek: Replicile tale sexy mă înfierbântă de tot. Chloe: Ptiuuu! Nu ştiam că eşti amator de chestii de-astea.

Alek: Ei, noi, băieţii străini, suntem mai ciudaţi. Chloe: Bine măcar că ai buze drăguţe.

Alek: A, şi încă nu ştii nici jumătate din ce pot ele să facă.

Chloe: A, da? Nu vrei să-mi dai un indiciu?

Alek: Pot să umfle baloane foarte repede.

Chloe: Ei, acum cine e enervant?

Alek: De ce? Tu cam ce-ai vrea să fac eu cu buzele?

Schimbară replici tastate cu furie timp de câteva ore, cu pauze doar cât să-şi ia ceva de băut, sau pentru alte vizite la baie, sau ca să trimită mesaje instant altora. Alek o informă că Jean Mehala tocmai îl întrebase dacă nu vrea să intre în echipa de dezbateri pentru Naţiunile Unite a claselor mici. Eu sunt echipa de dezbateri pentru Naţiunile Unite a claselor mici! Iar Lotetia şi-l dorea în comitetul pentru baluri, ceea ce era posibil ca el să şi accepte, cu toate că, în marea ei majoritate, muzica de la baluri era naşpa.

Chloe: Probabil că e plăcut să fii atât de dorit.

Alek: A, da? Şi tu, cam cum ai vrea să fii dorită?

Chloe auzi un zgomot în spatele ei, o tuse aproape imperceptibilă. Sări ca arsă şi se răsuci cu scaunul, aşteptând să-i apară în faţa ochilor un asasin, sau altceva îngrozitor.

Era ceva mai rău de-atât. Mama ei.

— Cu cine vorbeşti tu acolo? o luă la rost doamna King.

Purta ochelarii pentru condus şi, de această dată, avea o

înfăţişare severă, de adevărată mămică. Ochii ei cenuşii se îngustaseră, iar mâna dreaptă ţinea servieta diplomat ca pe o secure.

— De când eşti aici? vru să ştie Chloe.

— Ce-aţi făcut voi doi la şcoală astăzi, de-a fost atât de excitant?

După cum îşi ţinea de strânse buzele, era clar că deja ştia în bună măsură. Probabil că stătuse acolo de destulă vreme. Cum de n-o auzise Chloe?

— Nimic, răspunse, cu o voce surdă.

— V-aţi pupat în dulapul femeii de serviciu? în timpul orelor?

— Nu era decât cea de sport. Şi, pe urmă… nu prea cred că tu m-ai lăsa să mă duc la o întâlnire adevărată!

— Exact din acest motiv! strigă mama ei, izbind ecranul monitorului cu suficientă putere, încât să-l facă să zbârnâie. Eşti pedepsită, domnişoară! Închisă în casă toată săptămâna care vine, cel puţin!

— E cât se poate de nedrept!

În mod normal, Chloe s-ar fi gândit la cât de rău o feştelise de data asta şi ar fi făcut tot posibilul ca să-şi repare greşeala: să mintă, să-şi ceară scuze, să pună capăt fireştilor împotriviri adolescentine şi să se poarte frumos toată săptămâna următoare; numai că în ea creştea o veritabilă furie, şi se pomeni incapabilă să gândească.

— Toate fetele se duc la întâlniri… în timp ce eu sunt obligată să mint şi să mă duc pe furiş, chiar şi cu băieţi drăguţi ca Brian…

— Cine e Brian? se interesă, răstit, mama ei.

Mâinile îi tremurau de enervare.

— Ce importanţă are? E de-a dreptul grozav, dar tu nu mă laşi să mă întâlnesc nici cu el.

— Dar am impresia că te descurci foarte bine şi-aşa, curvăsărind ca…

Mama ei se întrerupse brusc.

Chloe nu făcu decât s-o fixeze, cu ochii ca doi cărbuni aprinşi. Nu mai auzea nimic: valuri de sânge şi de furie i se urcau la cap. Pentru prima oară, de când nu mai era copil, simţea nevoia aproape copleşitoare de a-şi lovi mama.

— Ia-ţi. Înapoi. Cuvintele.

Doamna King îşi muşcă buza.

— Îmi… pare rău. N-am vrut… am fost mult prea brutală. Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să vorbesc aşa cu tine.

Degetele ei se tot jucau cu cercelul din argint, lucrat manual, din urechea stângă, trăgând întruna de el.

— Şi acum o să-mi serveşti întregul discurs despre „cât de greu e să fii o mamă singură”, nu-i aşa? se răsti Chloe.

— Nu, eu…

— Ai de gând să-mi „interzici” să merg la întâlniri şi când o să fiu la facultate? Doamne, Dumnezeule, mamă, am şaisprezece ani. Am un serviciu. Iau calificative bune la şcoală. Din ce carte tâmpită de popularizare ai mai scos şi porcăria asta cu „fără întâlniri”?

— N-a fost dintr-o carte! replică doamna King, ridicând iarăşi tonul.

Apoi, se lăsă pe călcâie, părând dintr-odată istovită, şi toată energia şi furia i se scurseră de pe chip.

— A fost ultimul lucru pe care mi l-a spus tatăl tău, înainte să dispară. M-a pus să jur că n-o să te las niciodată la întâlniri.

Chloe rămase cu gura căscată, dar nu găsi nimic de spus. Bărbatul pe care-l idealizase, simţindu-i lipsa timp de doisprezece ani, tocmai el era răspunzător pentru toate astea?

— E o porcărie, mârâi ea.

Se răsuci pe călcâie şi se repezi glonţ pe lângă mama ei.

— Chloe, stai…

Intră în baie şi trânti uşa după ea.

— La naiba! zbieră de-acolo.

Îşi strânse pumnii până când degetele începură s-o doară rău. Făcu un pas înapoi, vrând să şi-i repeadă în uşă.

Şi atunci se opri.

În locul în care-i fuseseră unghiile, avea acum gheare, Albe şi ascuţite şi curbate şi frumoase, exact ca de pisică.

Unsprezece

Stătea cocoţată pe un gard din sârmă şi privea luna.

Acum îi era uşor să stea aşa, pe podul piciorului, doar atingând cu mâinile cadrul. Acum, când ştia că e diferită.

„M-a pus să jur că n-o să te las niciodată la întâlniri…”

De ce? Oare el să fi ştiut ceva? Să fi avut legătură cu

ghearele?

Chloe îşi ridică o mână şi şi-o privi, încercând să le facă să reapară, prin puterea voinţei. Îşi îndoi articulaţiile degetelor. Se strădui să-şi rememoreze furia resimţita atunci. Ce-a spus ea, de mi-am ieşit din fire?

Curvăsărind ca…

Ssss…

Cu un zgomot aproape insesizabil, ghearele ieşiră. Păreau să fi ţâşnit direct din os, puternice şi robuste, ca o extensie a mâinii. Nu se îndoiră când le apăsă, iar vârfurile erau ascuţite ca lama de brici.

Xavier.

Poate că-l zgâriase cu vârfurile. Poate că erau otrăvite. Poate că-i ieşeau şi atunci când era înfierbântata, nu doar când se enerva. De-asta n-o fi vrut tata să ma întâlnesc cu băieţi? Din cauză că pot să-i omor, accidental?

În minte îi veniră cuvintele lui Brian, de atunci, de la grădina zoologică.

„Nici măcar exemplarele prietenoase… nu-şi cunosc puterea, prin comparaţie cu a oamenilor. Pot sa omoare accidental un îngrijitor când încearcă să se joace cu el…”

Dar dacă s-ar fi aflat faţă-n faţă cu mama ei, când enervase atât de rău? Oare şi-ar fi pierdut stăpânirea de sine şi ar fi încercat s-o lovească? Oare şi-ar fi scos ghiarele, speriindu-şi sau chiar omorându-şi mama?

Dintr-odată, noile ei puteri nu i se mai păreau atât de amuzante. I se păreau ucigătoare.

Prin urmare, nu pot să mă pup cu băieţii? Dar cu Alek a fost minunat… Nu reuşea să găsească o logica.

O mie de mistere, niciunul dintre ele uşor de dezlegat. Se simţi învăluită de un incredibil val de singuratate. Cu cine ar putea să stea de vorbă? Cine ar putea sa o ajute? Cine ar fi în măsură să-i spună că totul va fi bine? Cum aş mai putea vreodată să am măcar un iubit? El ar trebui să fie ori îngrozitor de tolerant şi de dicret, ori ar fi nevoită să ascundă totul de el.

Se ridică în picioare pe gard cu toată uşurinţa: poanta era să nu se gândească la ceea ce face, şi să-şi lase trupul în voia lui, după cum singură descoperise că poate. Acoperişul unui complex de apartamente din apropiere era exact în raza ei de

acţiune. Sări.

Puterea aceea absolută din corpul său era fenomenala când îşi îndoi picioarele, se simţi aşa cum văzuse la caii de curse, numai muşchi şi viteză, fără mişcări inutile sau carne de prisos. Puternicele ei coapse o făcură să se arcuiască lesne pe deasupra jgheabului.

Aterizarea fu puţin mai dificilă.

Chloe se răsturnă în faţă, uitând să-şi contrabalanseze inerţia. Îşi azvârli braţele în lături şi izbuti să apuce piciorul unei vechi antene, care o ajută să-şi oprească rostogolirea pe acoperiş. Rămase întinsă pentru moment pe ţiglele date cu smoală, gâfâind, fiindu-i frică să se mai mişte, cu picioarele atârnându-i în gol. Când, în sfarşit, se linişti îndeajuns cât să gândească limpede, îşi salta sus piciorul stâng şi, îndoindu-şi genunchiul ca o broască, se trase în mâini până pe vârful acoperişului, trecându-şi piciorul drept dincolo, astfel încât să stea călare pe el.

Nu tocmai perfect.

Deasupra ei, stelele sclipeau rece pe cerul de un albastru-închis, întunecat. Privi celelalte acoperişuri, un peisaj straniu cu ţigle şi olane în loc de iarbă, cu hornuri şi antene pe post de tufişuri şi copaci. La fel ca bolta unei paduri tropicale, era o lume pe care n-o mai observase cu adevărat până acum. Cel puţin, nu înainte de căderea din Turnul Coit. Iar acum, se deschidea în faţa ei. Unele hornuri chiar păreau vii, cum era cazul celui zgrunţuros, de colo…

Care-i făcea semne.

Îşi încordă privirea. Încă de la naştere, Chloe avusese o vedere nu-tocmai-perfectă, dar, cum se întâmplase în noaptea aceea, cu tâlharul, constatase că putea să vada mult mai limpede la lumina estompată a lunii şi a cerului nocturn, decât ar fi fost normal, în realitate. Aştepta puţin, şi totul i se limpezi, ca şi cum ar fi privit prin vizorul unei camere digitale. Putea să vadă cărămizile, una câte una, ca şi mortarul dintre ele.

„Hornul” se alungi şi se îndreptă, în timp ce persoana aceea se ridica în picioare… într-un perfect echilibru pe zidul scund care delimita acoperişul unei clădiri de apartamente de al celei învecinate. Apoi, se ghemui, ca o broască – sau ca o pisică – şi sări pe deasupra golului, până pe clădirea următoare, aterizând astfel încât mâna lui – după siluetă, părea să fie mai degrabă un

„el” – sa atingă acoperişul în acelaşi timp cu tălpile, ajungând într-o poziţie ghemuită similară.

A, aşa ar fi trebuit să fac, se gândi ea, într-o doară. Să-mi distribui greutatea între picioare şi mâini, astfel încât…

Şi atunci înţelese.

Acesta era el. Cel care-i trimisese bileţelul. Un prieten.

Aşa cum stătea ghemuit, semăna foarte mult cu un motan aşezat pe labele din spate, cu braţele şi palmele între picioare, urmărind-o cu privirea. Probabil că era îmbrăcat complet în negru, şi-şi ţinea mereu faţa în umbră. Îşi ridică o mână… o labă. Ea ce mai aştepta?

Chloe privi în jur. Lângă clădirea pe care se afla ea se afla o alta, cam la trei metri distanţă. Un ranch urât, modern, ca al ei, cu acoperişul dat cu smoală. Porni spre el, dar apoi se opri, speriată. Îşi ridică privirea: el încă o urmărea. Trase aer adânc în piept şi sprintă.

În ultima clipă, se săltă şi, în loc să se ridice ca un săritor în înălţime, se întinse, aproape ca pentru un plonjon de la trambulină. Zări iarba, trotuarul şi umbrele trecând mult prea repede dedesubtul ei Apoi, palma ei stângă atinse acoperişul, şi tălpile o urmară, aterizând intr-o poziţie perfect ghemuită.

Chloe îşi ţinuse respiraţia. Acum, expiră uşor şi-şi dădu seama că era… entuziasmată. Fusese ceva asemănător celei mai grozave prăbuşiri din montagne-russe, în parcul de distracţii, dar fără să mai aibă nevoie de masini. Ci numai de ea. Întoarse capul să privească spre silueta umbroasă de peste drum.

El îi făcu un semn aprobator cu degetul mare ridicat, aplecându-şi capul într-o parte. Apoi sări de pe acoperiş de cealaltă parte, dispărând din vedere.

— Nu! strigă Chloe, căutând disperată cu privirea o cale mai rapidă de a ajunge acolo, dar nu existau clădiri care să se întindă şi deasupra străzii, sau copaci de care să se folosească pentru traversare.

Aşa că sări spre sol – fără să se mai gândească, de această dată; exact ca atunci când se hotărâse să cadă – şi să lăsă să alunece în jos pe perete, aterizând fără sa scoată vreun zgomot. Palmele i se lipiră, desfăcute, de betonul pietros.

Traversă în fugă strada până de cealaltă parte a clădirii. Un singur stâlp lumina slab o parcare pustie, cu porţile închise. Cineva pictase cu sprayuri multicolore un enorm tag pe zidul

care o închidea pe partea opusă. Un flacon din plastic se rostogolea pe asfalt, împins de o briză imperceptibilă. În afară de el şi de un panou care făcea reclamă pentru cauciucurile Hancook, nu mai era nimic altceva acolo.

Şi acum, ce ar trebui să fac? Timp de câteva minute, i se păruse că ar fi ca un fel de prieten necunoscut, capabil de aceleaşi lucruri ca şi ea… şi de ceva în plus. Unul care ar putea să-i spună cine e ea, şi de ce erau astfel. Ce însemnau toate acestea…

Ssst.

Se auzi un râcâit abia sesizabil undeva deasupra ei. Chloe îşi ridică privirea şi-l văzu, ghemuit în vârful unui stâlp de care era fixat cablul pentru troleibuzele Muni. Aş fi putut să traversez aşa strada, fără să mai cobor… dar nu e periculos?

Ca şi cum ar fi vrut să-i răspundă la întrebare, el se ridică în picioare şi, cu multă precauţie, sări pe unul dintre cabluri, astfel încât să nu fie cu picioarele pe stâlp şi pe cablu în acelaşi timp. Apoi se lăsă pe vine şi fugi cumva de-a lungul lui în patru labe, folosindu-şi mâinile şi picioarele ca să se agaţe. Apoi, se săltă în vârful panoului.

— Eu cum ar trebui să ajung acolo?

El sări jos de pe panou, lăsându-se să cadă pe faţa acestuia. Zece brazde drepte sfâşiară hârtia de sus şi până jos în căderea lui, scoţând la iveală afişele publicitare mai vechi, de dedesubt.

Îşi folosise ghearele, înţelese ea.

Chloe se duse spre cel mai apropiat stâlp din lemn şi încercă să-l cuprindă. Nimic. Întoarse capul spre omul umbrelor, iar el îşi încrucişă braţele, nerăbdător. Adu-ţi aminte de săritură, se sfătui singură. Nu te gândi. Fă-o, şi atât. Sări în sus şi se pomeni că se agaţă. Numai cu mâinile şi ghearele. O să am cei mai dezvoltaţi deltoizi, îşi zise, cu îngâmfare. Când îşi ridică mâna dreaptă ca să se prindă şi mai sus, mâna şi braţul stâng îi asigurară mai departe sprijinul: ghearele i se ancoraseră adânc în lemn.

Se căţără la repezeală pe stâlp, folosindu-şi picioarele în ultimul moment ca să se salte peste firele electrice, până în vârf. Îşi dădu seama că pe faţă avea un zâmbet necontrolat. Libertatea de mişcare de care dispunea acum… putea să ajungă oriunde… oriunde! Acoperişuri, înălţimi, tuneluri, copaci… în toate aceste locuri mai presus de posibilităţile umane. Putea să

se ascundă la infinit, sau să alerge pe cer, sub stele, în afara oricărui convenţii. Liberă.

Alergă de-a lungul firelor, la fel ca silueta aceea întunecată, însă mult mai repede, după care ţopăi pe panou, să ajungă la el. Numai că, imediat cum ateriză, el ţâşni spre poartă, făcând un salt uluitor şi echilibrându-se pe bara de sus.

— Hei! strigă ea, râzând.

Un miros ciudat zăbovea în urma lui. Mirosea a benzină… de parcă ar fi căzut într-o băltoacă plină cu aşa ceva. Un miros uşor de urmărit.

Încercă să-i imite mişcările, dar până la urmă nu-i prea reuşi ultima săritură: căzu în spaţiul parcării, unde ar fi rămas captivă; asta, dac-ar fi fost o fiinţă umană normală. Se căţără pe poartă şi se săltă peste ea.

Acum aş putea să dau şi spargeri.

El o aştepta, cocoţat pe o cutie poştală. Dar, de îndată ce-o văzu recăpătându-şi suflul, porni iarăşi, alergând şi sărind pe o scară de incendiu, apoi căţărându-se pe acoperiş.

A, vrei să te joci, da?

Chloe ţâşni după el.

Îl urmări de pe un acoperiş pe altul, de pe un copac pe un stâlp telefonic, fără ca vreunul dintre ei să atingă pământul, până când ajunseră în parc. În mod normal, lui Chloe nici nu i-ar fi trecut prin gând măcar să intre în Golden Gate după lăsarea întunericului… dar, în mod evident, ea nu mai era acum o persoană normală. Şi, în plus, m-ar apăra el, dacă s-ar întâmpla ceva. Chloe era sigură de asta.

În cea mai mare parte, era pustiu. Strălucirea stelelor nu era suficientă ca să lumineze potecile, copacii şi umbrele, însă nou-descoperita ei vedere nocturnă făcea ca totul, până şi cele mai negre petice de pământ din umbra cea mai adâncă, să strălucească de parcă ar fi fost scăldate în lumina lunii. Trotuarul sclipea ca o alee de basm. Ea preferă totuşi să meargă pe iarbă, care din cauza frigului scârţâia sub tălpi.

El se opri pe o bancă, sub un arbore de ginkgo. Îşi lipi palmele de ea, ca şi cum ar fi vrut să sară, însă în loc de asta se îndreptă, stând în mâini, după care se lăsă încet de partea cealaltă. Eu n-am braţele atât de puternice, fu primul ei gând, înainte de a-şi da seama de tot ce făcuse deja în seara aceasta. Îl văzu cum cuprinde cu picioarele o creangă mai lăsată şi apoi

se ridică în copac.

Chloe se repezi, se prinse de spătarul băncii şi se îm- pinse, aşteptându-se să se răstoarne şi să-şi zdrobească faţa, braţele şi trupul de lemnul ei. Totuşi, reuşi să-şi îndrepte şoldurile când îi ajunseră deasupra capului şi se pomeni stând în mâini la fel de uşor ca un artist de circ.

Deodată, se auzi un bufnet şi toată greutatea planetei se lasă peste picioarele ei, făcându-i genunchii să i se îndoaie şi să-i ajungă aproape până la bărbie. Şi, la fel de repede, dispăru. Chloe îşi pierdu echilibrul şi se răsturnă pe pământ.

Când se ridică, auzi un râs încet, primul sunet veni din partea lui. Stătea la câţiva metri mai încolo, cu braţele încrucişate: sărise jos din copac şi-şi folosise mainile şi picioarele în chip de trambulină.

— Amuzant, rosti ea cu voce tare.

El se întoarse şi porni din nou în fugă.

Chloe îl urmă, direct printre copaci şi tufişuri, în care probabil că se ascunseseră, de-a lungul anilor, mii de tâlhari şi de violatori. El ţâşnea de la o umbră la alta, uneori într-un copac, alteori peste câte un tufiş, permanent menţinându-se la oarecare distanţă faţă de ea. Mirosul se mai risipise: dacă-l pierdea din vedere, totul se sfârşea.

Deodată, se văzu ajunsă în celălalt capăt al parcului în faţa ieşirii. El nu se vedea nicăieri, iar dâra de miros dispăruse.

Chloe privi în jur, în sus, prin copaci, şi în jos, trotuar, să vadă dacă era ascuns pe undeva, aşteptând-o, pregătit s-o provoace la o nouă alergare. Dar, după cinci minute, tot niciun semn.

— Haide, îl strigă, pe un ton plângător. Te rog.

Acum, că emoţia şi fiorii urmăririi se risipiseră, se simţea dintr-odată pierdută. Nimeni altcineva decât vechea şi banala Chloe King, singură.

Porni înapoi pe unde venise, pe drumul cel mai scurt spre casă, prin parc, dezamăgită şi tristă.

Şi atunci, zări stejarul.

Cam la un metru şi jumătate înălţime, scoarţa îi fusese ruptă în fâşii de o vietate cu gheare mari, violent şi adânc.

Iar sub ea, trasată cu grijă de o singură gheară, era o faţă zâmbitoare.

Doisprezece

Când primi înapoi testul din mâna doamnei Abercrombie, Chloe se văzu nevoită să-şi aducă aminte un lucru: superputerile de felină nu includ şi talentul la trigonometrie. Pe partea de sus a foii, era un D mare şi urât, cu roşu. O parte din ea era total dezinteresată; acum, viaţa ei implica alte lucruri, mai importante, cum ar fi jocurile nocturne de-a v-aţi ascunselea, şi faptul că nimeni altcineva din clasă nu mai era ca ea. Lucruri ca descoperirea secretelor din trecutul ei, şi a ceea ce se întâmplase, în realitate, cu tatăl său.

Dar, cu gheare sau nu, Chloe tot Chloe rămânea, aşa că îşi calculă în minte cam cât de bine ar fi trebuit să se comporte pe tot restul perioadei de notare, ca să-şi readucă media la un B respectabil. Privi pe furiş spre lucrarea lui Paul şi resimţi o satisfacţie răutăcioasă. El chiar învăţase, dar nu luase decât un C.

Când se auzi soneria, se ridică şi plecă în grabă, adresându-i lui Paul un „salut" rapid din mers… însă el deja se repezea spre Amy, care-l aştepta afară, pe coridor. Din fericire, era şi Alek pe-acolo, aşteptând-o pe Chloe.

— Hei, mamacita, zise el. Ce faci tu?

Combinaţia de spaniolă cu Joey din Prietenii, pronunţată cu un uşor accent rusesc, era ridicolă, însă înfăţişarea lui sexy făcea oricum ca orice spunea să fie greu de luat în serios.

— Bună, îi răspunse.

Spre deosebire de majoritatea celorlalte cupluri din liceu – mai ales de Amy şi Paul – Chloe şi Alek nu se sărutau când se întâlneau după ore. De fapt, ei nici măcar nu alcătuiau un „cuplu"… ceea ce, într-un fel, făcea ca relaţia dintre ei să pară şi mai sexy. Stăteau aproape unul de celălalt, fără să se atingă, cu doar câţiva centimetri distanţă între feţe.

— Ai vrea să ieşim din campus la prânz, eventual? propuse el.

Chloe stătu puţin să se gândească: era o situaţie tipică de nu-nu, risca să fie pedepsită, dar afară era o vreme frumoasă.

Numai bună pentru un picnic cu un atrăgător licean rus. Se imagină împreună cu el pe o coastă de deal, sub un copac, în mâini cu un Roşu Delicios, sau chiar două, 0 scenă cam între Grădina Raiului şi altceva mai terestru, cum ar fi culesul merelor. Păcat că nu există astfel de locuri pe-aici.

— Absolut, răspunse, ajungând la concluzia că va trebui să se mulţumească şi cu un Medonald's.

* * *

Era ieşirea cea mai apropiată de un rendez-vous din câte avusese vreodată cu Alek, îşi dădu seama Chloe. Relaţia dintre ei era oarecum inversată. Şi nici vorbă de coasta de deal relaxantă, bucolică: doar o bancă în faţă la Medonald's, iar prin aer plutea un puternic miros de prăjeală. Bine măcar că era vreme frumoasă.

— Şi… cum a fost copilăria, în Rusia?

Alek ridică din umeri. Îşi manevra cu grijă cheese- burgerul, desfăcându-i ambalajul şi înfăşurându-l în jurul sandvişului, astfel încât să nu-l atingă nicidecum cu degetele. De îndată ce-l văzu pregătit aşa cum se cuvine (şi cu o oarecare eleganţă, constată Chloe), totuşi, deschise gura mare şi-şi îndesă în ea cât putu de mult, ca orice adolescent normal.

— Medonald's-urile de acolo sunt naşpa, zise el, cu gura plină. Nu se pricep deloc la cartofi prăjiţi.

Apoi stătu puţin pe gânduri.

— Totuşi, shake-urile au fost mai bune.

— Eu vorbesc serios, Alek!

— Şi eu vorbesc serios. Chiar sunt mai bune. Nu doar milk shake-uri de la Medonald's, totuşi. Numai îngheţată şi lapte.

— Da…? Şi…? îl îmboldi Chloe.

— Şi? Afost naşpa. Nimeni nu are bani, în afara Noilor Ruşi. Mafia. Toţi ceilalţi… în fine, pe cei mai mulţi, un bilet de film îi costă cât salariul pe-o lună. Iar salariul pt o lună, la majoritatea, e de cam cincizeci de dolari. Multa lume nu-şi permite să mănânce carne în fiecare zi. Aşa că beau mult, înţelegi?

Îşi îngustă ochii şi, doar pentru o clipă, Chloe avu impresia că zăreşte în ei ceva mai profund, ceva trist. Însă momentul acesta trecu şi el scutură din cap.

— Mulţi încep de la vârste fragede. Pun pariu că i-aş putea băga sub masă pe idioţii ăştia de fotbalişti. Dar n-o fac, adăugă, dându-şi importanţă.

Alek cântări cu privirea ceea ce-i mai rămăsese din cheeseburgeri şi din cartofii prăjiţi, parcă vrând să se decidă ce să atace în continuare.

Chloe îşi înmuie un singur cartof pai în ketchup şi începu să-l ronţăie încet.

— Cum de reuşeşti să-ţi păstrezi înfăţişarea asta feciorelnică? îl întrebă.

— Prin sex, răspunse el prompt, începând să-şi pregătească un nou burger.

Între timp, luă câţiva cartofi prăjiţi cu un şerveţel… şi-i muşcă, decapitându-i. Apoi îşi azvârli în gură restul. Totul, fără să-i atingă. Chloe fu ispitită să-l întrebe dacă era un obicei rusesc, sau doar suferea de vreo tulburare obsesiv-compulsivă.

— Nu, glumeam doar, zise în cele din urmă. Totuşi, pot să spun că mănânc mult.

— Cum era în St. Petersburg?

— Ha… în Leningrad? Ei, e un oraş frumos, pentru unul din Rusia, cel puţin, dar nu ca San Francisco, normal, adăugă, repezindu-şi braţul ca şi cum ar fi vrut să arate cea mai evidentă frumuseţe din lume, însă ea nu-şi dădu seama dacă se referă la cer, la ceaţă, la pod, la apă, sau la altceva. Multe domuri şi turle, continuă Alek. Aurii acum, în urma lucrărilor de restaurare. Vara, e lumină până la două dimineaţa, iar soarele stă la orizont în tot acest timp, foarte drăguţ. Dar, la drept vorbind, e cam naşpa.

— Eu credeam că e greu să emigrezi, zise ea, încercând să-i smulgă şi alte mărturisiri.

— Am şi eu un unchi bogat.

— E dintre… Noii Ruşi?

— Mda, ceva de genul ăsta, răspunse el, privind în tristat ambalajele şi farfuriile goale.

— Învaţă-mă ceva pe ruseşte, ceru Chloe, întinzându-se pe jos şi ridicându-şi privirea spre el.

— Pajalusta, zise Alek, aplecându-se în faţă până când nasurile aproape li se atinseră.

— Asta ce înseamnă? îl întrebă în şoaptă.

— Te rog, răspunse el, după care o sărută.

Ar trebui să fac aşa ceva în fiecare zi, se gândi Chloe, în timp ce aştepta autobuzul spre casă. Deşi Alek nu se dovedise a fi cine ştie ce gânditor, sau filosof, sau… ăăă… cineva cu un trecut misterios, sexy, chinuit… oricum se pricepea grozav să sărute. Restul zilei de şcoală trecu ca prin ceaţă: culorile chiar i se părură mai vii, iar viitorul, mai optimist.

Şi atunci, îşi facu apariţia Amy.

— Vrei să ne întâlnim diseară?

Chloe avu nevoie de câteva clipe ca să-şi revină la realitate, după ce fusese smulsă cu brutalitate din visarea ci cu ochii deschişi.

— Hm, ce? Nu, mersi. Chiar trebuie să lucrez la trigonometrie. Sunt în zona minată, răspunse, cu răceală.

Amy o fixă îndelung cu privirea, ca pe un exponat de muzeu pe care încerca să-l analizeze.

— Care-i problema cu tine, în ultima vreme?

— Problema cu mine? ripostă Chloe.

Simţi o mâncărime în buricele degetelor, pe măsură cei creştea enervarea; ridică din umeri şi-şi tot mişcă mâinile până când îi dispăru. Să-i sfâşii prietenei mele fata cu ghearele. Asta ar fi o cale bună de a pune capăt unei dispute. Mai ales sub ochii întregii şcoli.

— Dar ieri ce-a fost? zise. Când ţi-am trimis mesaj că te aştept la prânz şi mi-ai tras clapa de-a binelea?

— Nu ţi-am primit mesajul, negă Amy, cu promptitudine.

Însă în vocea ei se simţea o urmă de îndoială.

— Verifică-ţi e-mailul, o îndemnă Chloe. Haide. Verifică-l.

Exagerând fiecare mişcare, cu gesturi nerăbdătoare, parcă vrând să dea de înţeles că n-avea timp de pierdut cu astfel de prostii, Amy îşi scoase telefonul cu un aer teatral şi apăsă butoanele.

— Vezi? Nu e nici… au! Exclamă, şi îi căzu faţa. Ăsta.

— „Ăsta”? Prin urmare, l-ai primit.

— Aveam de gând să mă revanşez, rosti Amy, nepăsătoare. Eu şi cu Paul am avut treabă. Am…

— „Eu şi cu Paul am avut treabă”? Dar ce-aţi făcut? Aţi lucrat la ziar, sau – hm, dă-mi voie să ghicesc – v-aţi giugiulit?

— Tu…

— „Tu şi cu Paul” mereu aveţi câte ceva de făcut. Parcă aţi fi un tot unitar, şi aţi uita complet de orice altceva.

— Ah, prin urmare, asta e, replică Amy, clătinând din cap. Eşti geloasă, te simţi singură… de-asta te tot curvăsăreşti cu tâmpiţi ca Alek?

Din nou, cuvântul acela. Phii, când mă gândesc că unul dintre „iubiţii” mei nici măcar nu vrea să mă sărute… Deschise gura, să-i facă scandal de-a binelea lui Amy.

Dar, când îi veniră în minte celelalte aspecte din viaţii ei –

ghearele, misteriosul ei prieten nocturn, Brian – îşi dădu seama cât era de ridicolă cearta dintre ele. Se întâmplau lucruri mult mai importante, iar Amy o cam părăsise din ziua căderii din turn. Nu merita osteneala.

— Faci ce vrei. Uite că-mi vine autobuzul.

Îi întoarse spatele şi plecă, lăsând-o pe Amy cu gura căscată şi fără grai.

Simţea nevoia să discute cu cineva despre asta.

Chloe bătuse în retragere în mod repetat din discuţiile în contradictoriu, de dragul prieteniei lor… şi totuşi,

Amy continua s-o trateze ca pe personajul negativ. Nici măcar nu putea să vadă cum se comportă! Mi-ar plăcea mult să-ţi povestesc despre ce se-ntâmplă în viaţa mea, se gândi Chloe, cu amărăciune, dar tu chiar nu pari prea interesată.

Alek i-ar spune probabil să nu dea atenţie, că nu e ceva prea important. Ea ar fi vrut să se plângă, şi să mediteze, totuşi; nu voia s-o ia în glumă şi să nu se mai gândească. Voia să înţeleagă.

Îşi scoase telefonul şi formă numărul lui Brian. Dacă-l suna numai o dată, îşi zise, putea oricând să-i spună mamei ei că era cineva de la care avea nevoie de o temă pentru şcoală, sau un coleg dintr-o grupă de studiu, sau ceva asemănător.

— Sunt Brian.

Răspunsul fusese atât de scurt şi de direct, încât la inceput Chloe fu cât pe ce să nici nu-i recunoască vocea. Suna foarte profesional: concis, dar nu infatuat.

— Uau, nu cumva am nimerit la Enron, sau aşa ceva?

— A, Chloe! Nu…

Izbucni în râs, semănând ceva mai mult cu el însuşi.

— Nu, doar că aştept răspunsuri de la toată lumea: de la grădina zoologică, de la administraţia parcurilor, de la protecţia animalelor… până şi de la ocolul de vite.

— Recesiunea asta, comentă Chloe, aşa cum îşi auzise mama şi prietenele ei discutând pe această temă.

— Nu-i aşa? oftă el. Aşadar, ăăă, vrei să-ţi dau tiparul acela, da?

Chloe uitase complet de tipar.

— Nu, răspunse, întunecată. Nu cred c-o să mai am nevoie de el.

— A! exclamă Brian. Părea nedumerit… dar nu cumva era şi

uşurare în glasul lui?

— Dar tot mi-ar face plăcere să te revăd.

— Mda? întrebă el, prudent.

— Mda, răspunse, râzând. N-ai vrea să mergem undeva diseară?

— Diseară?

Făcu o pauză, ca şi cum şi-ar fi consultat ceasul, sau calendarul, sau altceva.

— Hm, zise apoi, diseară nu e tocmai grozav… trebuie să mai expediez o grămadă de scrisori şi de CV-uri şi de aplicaţii şi alte chestii. Vreau să ajungă cu corespondenţa de mâine.

Chloe simţi nişte pişcături în urechi. Era ceva neobişnuit în felul în care vorbea el, unele pauze ciudate… fie că era datorită noilor şi ascuţitelor ei simţuri, fie doar intuiţiei, avea senzaţia că el o minte. Ce se-ntâmplă cu el? Pare să fie interesat, dar mă tot îndepărtează.

Şi atunci îi veni în minte.

— Ai o iubită, nu-i aşa?

— Ce?

— Spune-mi adevărul. Ai o iubită.

— Nu! N-am nicio iubită, răspunse el cu un soi de exasperare. N-am avut aşa ceva de luni de zile. De ce?

— Pari doar că… nu ştiu… că nu-ţi convin toate astea.

El râse încetişor.

— Chloe… Nu asta am în intenţie. Doar că sunt oarecum pedant şi obsesiv când vine vorba să-mi stabilesc un scop şi un program al meu. Sunt ca un şobolan, înţelegi? Nu primesc mâncare până nu mai trimit o scrisoare.

— Aha, zise Chloe, privind jenată în jur, însă nimeni dintre cei din autobuz nu trăgea cu urechea. Îmi pare rău, continuă. Am avut o zi cam ciudată. Tocmai am tras 0 ceartă zdravănă cu cea mai bună prietenă a mea, Amy…

Până la urmă, ceva se rupse înăuntrul ei. Înghiţi în sec, străduindu-se să-şi oprească lacrimile care începeau să se formeze. Întoarse faţa spre fereastră şi se frecă la ochi cu încheieturile degetelor, vrând parcă să le strivească.

— Şi, ce s-a întâmplat?

— Nu mare lucru, şopti ea, încercând să nu se simtă din voce că-i vine să plângă. Doar că… Mi-au apărut ghearele astea noi, e biletul ăla care spune că viaţa mi-ar fi în pericol… Amy s-a

cuplat cu celălalt bun prieten al meu, şi nu mai are timp pentru mine, şi nici măcar nu-şi dă seama cât de afurisită a devenit.

Era o senzaţie ciudată, s-o spună aşa, cu voce tare, în sfârşit. O tot gândise de o vreme, însoţind-o cu toate acele îndoieli de sine care vin odată cu prea multă introspecţie. Acum, însă, suna a ceva real. Şi, chiar mai ciudat de-atât: el o întrebase ce s-a întâmplat. Întrebase despre ce s-a întâmplat între o fată cu care nu fusese decât la un singur rendez-vous, şi cel mai bun prieten al ei, pe care el nu-l cunoscuse niciodată. Şi părea chiar sincer interesat. De parcă i-ar cam fi păsat.

— Îmi pare rău. Adică, sigur că vreau să te văd diseară.

Chloe zâmbi printre smiorcăieli.

— Poţi să… eşti liber acum?

Nu voia să-i spună cât de dură fusese mama ei cu ea în ultima vreme: prea suna a liceu. Ca şi cum ea ar fi fost fetiţa deloc stăpână pe destinul ei, sau pe viaţa ei de zi cu zi. Ceea ce şi e adevărat, dar e mai distractiv să visezi.

— Mda… vrei să ne întâlnim la cafeneaua aia de lângă terenul pentru joacă, vizavi de Peet's?

— Ar fi grozav. Ajung în câteva minute.

— OK, mă găseşti acolo.

Coborî la următoarea staţie şi-şi sună mama, anunţând-o că trebuie să rămână după ore, pentru ceva meditaţii la trigonometrie.

Douăzeci de minute mai târziu, stătea cuibărită într-un scaun vechi, comod, dar jerpelit, sorbind dintr-o cană de supă de roşii, iar Brian era aşezat vizavi de ea şi o privea preocupat. Aş putea să mă obişnuiesc cu asta, se gândi Chloe. Chiar dacă propriii ei prieteni erau – fuseseră – foarte drăguţi, Brian îşi concentra atenţia asupra ei într-un fel pe care nu-l mai cunoscuse până acum. Căciuliţa cu urechi de pisică zăcea pe masă între ei, iar părul lui Brian, în loc să fie turtit şi unsuros, ca atunci când porţi ceva pe cap, i se ridicase în smocuri zburlite, şatene, prin care Chloe tânjea să-şi treacă degetele, netezindu-le. Avea la el o altă carte de data aceasta, o culegere de nuvele semnate de Eudora Welty.

— Sună prosteşte, ştiu, zise ea, străduindu-se să nu se smiorcăie. Dar Amy a fost mereu o constantă în viaţa mea. Tata dispare, rămâne Amy. Mama se transformă într-o pacoste desăvârşită, o am pe Amy. Doar că ea nu mai e acum lângă

mine, ştii? Nu pot să mă bazez pe ea. Nici măcar nu-mi mai răspunde la mesaje. Şi mai sunt… şi alte lucruri în viaţa mea, lucruri despre care aş vrea să-i povestesc… Lucruri despre care categoric că am fi discutat, dacă situaţia ar fi fost, ştii, normală.

— Ce fel de lucruri?

Chloe avu un moment de ezitare. Simţea o nevoie aproape dureroasă de a discuta cu cineva, iar Brian părea să fie genul de persoană care ar fi manifestat înţelegere, de îndată ce i-ar fi dat crezare. Numai că era un secret important, şi cam prea devreme. Poate că puţin ar merge să-i spună…

— Păi, cum să-ţi zic, am căzut din Turnul Coit, declară ea, exact la fel de abrupt pe cât o făcuse şi faţă de mama ei.

Brian făcu ochii mari spre ea.

— Adică, ea a fost acolo, şi toate alea, şi m-a dus cu Paul la spital…

— Cum adică, ai „căzut din Turnul Coit”? vru să ştie Brian.

— Adică, am căzut, răspunse Chloe, mimând cu degetele şi cu ajutorul râşniţei pentru piper cum merge cineva şi cade de sus.

— Din vârf? Ce, făceai escalade?

— Da, din vârf. Nu, nu făceam escalade. Doar pe fereastră.

Brian o privi concentrat timp de alte câteva momente. Chloe începu să se simtă puţin stânjenită.

— Şi eşti… bine?

— Destul de, îi răspunse, ridicând din umeri şi încercând să pară nonşalantă. Dar, auzi, era vorba despre mine şi Amy.

— Şi nu despre faptul că n-ai murit?

— Cred că am fost foarte aproape, recunoscu Chloe, gândindu-se la cele întâmplate şi întrebându-se cam cât din ele i-ar putea dezvălui. Eram în locul acela, zise, şi totul era întunecat, şi mă simţeam, într-un fel… împinsă înapoi la viaţă. Ca o altă cădere, dintr-un loc foarte înalt.

— I-ai mai povestit cuiva despre asta?

— Păi eu tocmai de-aia mă văicăresc! se răsti Chloe. Ştii, Amy a fost acolo când am căzut, şi niciodată n-am avut măcar ocazia să discutăm între noi. Despre ce… s-a întâmplat, sau a părut să se întâmple. E oarecum bizar şi personal, ştii? Chiar nu voiam să discut despre asta cu oricine altcineva. În plus, ea crede în supranatural şi alte chestii, aşa că, ştii, în mod sigur ar fi avut unele idei despre toată povestea.

— Pot să-mi dau seama de ce nu te-ar trage aţa să vorbeşti

faţă de oricine altcineva… Şi probabil că nici n-ar trebui, de fapt, adăugă el, sorbind din cafea.

Era cafea americană, simplă. Neagră. Nu tu zahăr, nu tu lapte, nu tu nimic. Lui Chloe i se părea ceva oarecum sexy: aspru, masculin. Nu mai văzuse pe nimeni s-o bea astfel, în afara medicilor din tura de noapte.

— Prietena ta nu pare să fie foarte cerebrală, zise el, trăgând aer în piept şi părând că se forţează să revină la subiect.

— Ea n-a fost niciodată… cerebrală, răspunse Chloe, oprindu-se puţin să reflecteze. E introvertită şi oarecum egocentrică, dar dintr-odată îţi apare ca din pământ şi-ţi face un lucru nemaipomenit, când te aştepţi mai puţin.

Cum a fost când a chiulit de la şcoală în ajunul zilei tale de naştere.

— Pe Paul nu pari să-l învinuieşti la fel de mult, sau să vrei să spui prea multe despre el, remarcă Brian.

— El e… un altfel de „cel mai bun prieten”, bănuiesc, zise Chloe. E mereu prezent, e unul cu care poţi să stai la televizor ore întregi fără să schimbi o vorbă, şi asta e bine. Sau să stai în tribună şi să faci băşcălie de sportivi. Iar câteodată se deschide un pic, şi nu are probleme dacă e să considere că anumite lucruri sunt frumoase, cum ar fi arta, sau natura, sau altele. Dar el nici măcar nu mai vorbeşte la fel de mult ca altădată; e mult mai introvertit şi mai dificil. Aproape rece. De când cu divorţul, încheie ea, cu stângăcie.

Brian nu spuse nimic, ci doar înălţă sprâncenele, la modul ei, na!

— Dar eu am nevoie şi de Amy, zise Chloe, cu o voce firavă.

Brian râse.

— Normal că ai. Ea e cea care pare că nu se adaptează, sau că nu-şi găseşte timp pentru tine. Ai încercai cumva să i-o spui?

— Hm, oarecum. E greu cu chestiile astea emoţionale şi lacrimogene când deja există o distanţare, şi când eşti supărat pe cineva.

Schimbă subiectul, dintr-odată stânjenită.

— Şi, aşa, hm, cum merge vânătoarea de slujbe?

— Ah, exclamă el, aplecându-se peste cafea.

Ochii lui căprui se îngustară şi se înnegriră, de parca ar fi încercat să şi-o reîncălzească la căldura lor. Pentru doar o clipă, nu mai semăna cu veselul şi sensibilul de Brian. Semăna cu o

persoană întru totul altfel, una mult mai supărată.

— Groaznic, zise apoi. Şi tata… tata n-aş putea spune că mi-ar uşura-o cumva.

— De ce?

— Îmi ţine predici. Îmi trimite scrisori. Mă avertizează cu privire la viitorul meu, enumeră Brian, oftând. E foarte victorian, de genul autocrat-la-masa-de-dimineaţă. Vrea ca eu să fac ceva productiv cu viaţa mea. Ca, de exemplu, să mă ocup de afacerile familiei.

— Adică?

— Lucruri. Foarte. Plictisitoare. O companie de securitate… de fapt, un imperiu corporativ: orice, de la furnizarea bodyguarzilor, până la sisteme de alarmă… în principal, chestii corporative.

— Bodyguarzi? Sună interesant! Exclamă Chloe, aplecându-se în faţă.

Şi-l închipui pe Brian în ceva gen Matrix, negru, din neopren, cu bocanci din piele. Dintr-un anume motiv, nu putea tocmai să nu vizualizeze şi căciuliţa cu urechi de pisică, însă restul imaginii era extrem de sexy.

— În majoritatea timpului, se ocupă de contracte. Negociază, încheie acte cu clienţii importanţi, întâlniri, şedinţe de analiză a companiei, concedieri… rahaturile obişnuite din firme, adăugă, cu un zâmbet şters. Pe lângă vestele Kevlar, şi Tasere, şi arme. De aici, şi scăderea bruscă a interesului meu faţă de întregul departament de pescuit şi vânat: ai auzit despre felina pe care trebuie s-o vâneze acolo, în L.A? Nu e deloc genul meu.

Înapoi la puşti, şi alte arme, iar? Nu, mersi.

— Felină? Arme?

Ce, n-ar merge şi un tun cu apă? Îşi imagină o pisicuţă în faţa unei întregi trupe de asalt.

— O pumă, îi explică Brian, râzând.

Era ca şi cum ar fi putut să ştie exact ce-i trecea ei prin minte. Chloe se pomeni îndrăgostindu-se un pic şi mai mult.

— Oribil, zău aşa, continuă el. A atacat un tip care făcea jogging de unul singur, noaptea, prin munţi. E într-o stare destul de gravă.

— Dar ce căuta să facă jogging de unul singur, noaptea, pe teritoriul pumelor? întrebă Chloe, puţin răutacioasă.

— Nu era într-un parc protejat, sau altceva. Omul locuia într-un complex nou de apartamente, pe care l-au construit lângă

parc, şi doar făcea jogging în jurul cartierului.

— Adică pumele ar trebui să ştie precis unde li se termină lor parcul şi unde încep străzile cu circulaţie publică, şi să evite ronţăirea hamburgerilor umani, mari şi suculenţi, care se plimbă pe teritoriul lor? Şi pentru asta trebuie s-o ucidă?

Ridica tonul pe măsură ce vorbea.

— Chloe, zise Brian, privind agitat în jur. A fost cat pe ce să omoare un om.

— Şi, apropo, a cui a fost ideea să violeze teritoriul pumelor şi să construiască un complex de apartamente? vru să ştie Chloe. Doamne, Dumnezeule, ei ce credeau c-o să se-ntâmple?

— Foarte bine, o aprobă el, n-a fost frumos să le distrugă o parte din habitat. Dar casele şi apartamentele sunt acum acolo. Nu pleacă nicăieri. Şi atunci, cum mai împiedici pumele să-i atace pe oameni?

— Cu garduri înalte? Cu afişe pe care să scrie „Nu face jogging noaptea de unul singur, dobitocule”?

— Tu chiar nu simţi nimic faţă de omul care aproape că a fost omorât? o întrebă Brian, încet.

— Ba sigur că da, oftă Chloe. Bietul idiot nu făcea nimic incorect… în afară de faptul că şi-a cumpărat un apartament nou, recent construit, în dauna unui parc natural, ceea ce merită cumva pedepsit. Dar hăituirea şi omorârea pumei să fie soluţia corectă?

— Problema este că nu se mai teme de oameni, şi le cunoaşte acum gustul sângelui.

— Aşa că trebuie să exterminăm orice vietate care nu se mai teme de noi. Bravo nouă, maimuţe evoluate! Pufni Chloe.

— Ţi-am zis că nu mai vreau să lucrez pentru ei, bâigui Brian, în apărarea lui.

Clătină din cap, făcu un semn de îndepărtare cu mâna şi schimbă subiectul.

— Dar tu? Tu ce vrei să te faci, când o să fii mare?

Chloe oftă din nou.

— Nu ştiu. Am cam tăiat de pe listă vedeta rock şi starul de film. Mie chiar îmi place să lucrez la Pateena, sa-mi fac de lucru cu ţoalele şi toate celelalte. Să văd ce cumpără lumea, şi de ce.

— Aşadar, designer de modă?

Ea izbucni în râs şi scutură energic din cap, ştiind că arată foarte drăguţ când se mişcă aşa şi îi flutură părul.

— Nu, asta e Amy. Ea e cea stilată şi îndemânatica Mereu vorbeam să ne unim într-o zi, după ce terminăm şcoala, să lucrăm împreună… hm, asta când o să renunţe, în sfârşit, la visul ei de a deveni poetă. Ea să deseneze modelele, iar eu să conduc magazinul, sau compania: să fac angajările, să-l amenajez, să ţin contabilitatea…

Ochii îi deveniră visători, apoi se îngustară.

— Iată de ce mă enervează că Lania e lăsată să lucreze la casa de marcat. Nu se pricepe, şi eu chiar vreau neapărat să învăţ şi latura asta.

Chipul lui Brian fu, pentru o clipă, de nepătruns.

— A, e vorba despre fata care tot râde de cum mă îmbrac eu?

— Mda, pufni Chloe. Ce mai relaţii cu clienţii, nu?

— Nu, o aprobă Brian. Aşadar, vrei să-ţi iei o slujbă în comerţ, după ce termini şcoala?

— Ce, ai înnebunit? îl apostrofă Chloe, râzând. Ma duc la facultate, tembelule. Mama e avocată. Mă omoară dacă nu mă duc. Şi, în plus… comerţul nu e tocmai cea mai bună cale de a-ţi realiza ambiţiile de viaţă. Nu cred că domnul sau doamna Gap au pornit la drum visând din spatele unei tejghele, cu cinci dolari şi jumătate pe oră. Mă duc la facultate, şi dac-o să mai vreau s-o fac şi pe-asta, îmi dau şi masterul… nu asta faci şi tu?

Brian ridică din umeri.

— Bătrânul meu spune totdeauna că masterul nu e decât un miraj pentru cei care vor să tragă de timp. Dar e demodat şi cam idiot.

Chloe îl fixă cu privirea, dându-şi seama de ceva.

— Tu eşti primul din familie care merge la facultate?

Brian se îmbujoră.

— Încă n-am ajuns acolo. Iar asta e o parte a problemei. Tata e înverşunat împotriva ideii. E de părere că ar fi bani aruncaţi şi că nu înveţi nimic adevărat. Iar tu eşti o fată cu destulă intuiţie, ştiai?

Chloe zâmbi, dar când îi susţinu privirea pentru un moment, el întoarse capul. Asta explică şi cărţile… nu erau numai ca să mă impresioneze pe mine!

— Te simţi mai bine? o întrebă el.

— Mda, recunoscu Chloe, cam în silă. Tot nu ştiu ce sa fac în legătură cu Amy, dar bine măcar că nu mă mai înnebuneşte aşa toată povestea. Cred… o să trebuiască sa îi las un timp, ca să-şi

dea în sfârşit seama de ceea ce face, chiar dacă mă simt cam singură, în momentul de faţă.

— Dar nu eşti complet singură, îi atrase el atenţia, cu un zâmbet şters pe buze.

Doar îi povestise despre turn, nu? Uite-aşa. Şi el nu se înspăimântase, nici n-o tratase cu neîncredere: doar o ascultase. Chloe nu-i mai spusese nimănui altcuiva, nici măcar lui Alek. Cineva cu care să vorbesc…

— Dacă mai ajung la un pas de moarte, dacă mai trec prin crize emoţionale cu cea mai bună prietenă a mea sau mă mai cert cu mama, ştiu pe cine să sun.

— Sunt omul tău, îi răspunse Brian, făcându-i semn cu degetul mare ridicat şi clipind complice.

Din cine ştie ce motiv, gesturile lui o făcură pe Chloe să şovăie. Erau, oarecum, familiare.

— Hm, zise, un pic nesigură faţă de ce să facă. Bănuiesc că ar trebui s-o iau din loc, înainte ca mama să-si dea seama că am exagerat cu statul după ore.

— Mda, o aprobă el, tuşind. Sigur. Oricum, mă bucur că ne-am putut întâlni.

Chiar? Chloe nu putea să-şi dea seama precis.

Brian se ridică şi trase masa din faţa ei, ca să-i fie mai uşor să se ridice cu tot cu ghiozdanul şi cu geaca, un alt gest total caracteristic pentru Brian. N-o făcuse cu emfază, nici cu gesturi teatrale, n-o făcuse cu o atitudine de ia-uite-ce-cavaler-sunt, nu-şi ceru scuze pentru ceea ce unii l-ar fi putut interpreta ca pe un gest patriarhal. O făcuse, şi gata. Curtoazie, fără vreun scop ascuns. As putea chiar ajunge să-mi placă. Excepţie făcând toata povestea cu neprofitatul-de-moment. Să fi fost timid?

Ajungând afară, Chloe îşi înfăşură de două ori fularul în jurul gâtului cu gesturi teatrale: ce putea să spună, era în plină manifestare de cochetărie, şi spera că şi Brian va observa asta. Era singurul proiect în materie de triotat pe care-l dusese la bun sfârşit, cu rămăşiţe din coşul de lucru al mamei. Cârpăceală pe faţă şi urâţenie.

— Vrei să ne mai întâlnim curând? o întrebă el, târsaindu-şi picioarele prin frig. Nu-i obligatoriu să mergem la patinaj. Mă gândeam doar că, dacă voiai, puteam să patinăm, sau altceva…

— Sărută-mă, idiotule, îl întrerupse Chloe, conştientă de răceala aerului de toamnă, de trosnetul frunzelor moarte, de

viaţa din jur.

Se întinse spre faţa lui.

Brian o împinse înapoi de umeri, cu blândeţe, dar ferm.

— Ce e? îl luă ea la rost, îmbujorată şi furioasă. E din cauză că sunt la liceu, sau ce? Eşti cu doar doi ani mai mare decât mine!

— Nu… da, se răzgândi el cu răspunsul, gândindu-se că avea o portiţă de scăpare.

Apoi, oftă şi reveni la adevăr.

— Nu, nu e asta. Eu… pur şi simplu, nu pot, Chloe. Nu acum.

— De ce nu? insistă ea, bătând din picior, fără să-i pese că se comporta ca o fetişcană răsfăţată.

— Îmi place mult de tine… începu el.

— Eşti gay, îl întrerupse ea. Ba nu, stai… însurat. De asta mi-ai zis că nu ai o iubită.

— Nu sunt gay, şi nu sunt însurat. Chloe, mie chiar îmi place de tine. Eu…

Tocmai îşi pregătea o tentativă de scăpare printr-o platitudine, însă Chloe îi aruncă o privire ameninţătoare

— Te vreau, şopti el. Doar că… nu pot… chiar acum.

— Are vreo legătură cu tatăl tău? întrebă ea. Pentru că nu ne vede în clipa asta, pot să-ţi spun precis.

Umerii lui Brian se lăsară brusc, şi o umbră îi traversa fruntea. Pentru prima oară de când îl cunoştea, părea o cu totul altă persoană: un om torturat, măcinat de contradicţii şi, mai presus de orice, înfrânt.

— Şi-acum, ce? îl întrebă, pe un ton ceva mai blând

— Nu ştiu, răspunse Brian, oftând.

Chloe se întoarse acasă posomorâtă, prea dărâmată ca să mai alerge. Numai că în timp ce trecea pe lângă un aparat de taxare şi un automobil, ambele familiare, o izbi deodată un gând. Despre seara cu celălalt tip felin. Şi el îi făcuse un semn cu degetul mare ridicat şi-şi întorsese capul, dând impresia că-i face cu ochiul.

Treisprezece

Chloe nu avea la dispoziţie prea mult timp în care să se gândească la revelaţia ei, chiar pe moment: era seara cu pizza. Ea şi mama ei apelau frecvent la comenzile la domiciliu, de câteva ori pe săptămână. Însă pizza era ceva special, şi

comandau rareori, menţinând natura festivă a acestor ocazii.

La un moment dat, cam cu un an în urmă, Chloe devenise total matură şi responsabilă pentru o lună, încercând să pregătească ea cina pentru amândouă, măcar o dată pe săptămână, însă elanul îi pierise treptat, pe măsură ce ea şi mama ei începuseră să se certe tot mai des pe diverse teme. Probabil că ar trebui să-mi reiau obiceiul… Uneori, lui Chloe îi venea greu să-şi amintească de faptul că şi mama ei era o femeie normală, deseori obosită şi cu propriile ei necazuri, dar atunci când îşi amintea, era cuprinsă de regrete autentice.

Şi regretul era o povară atât de grea!

Comandară o pizza pepperoni mare şi o tăiară în felii fară să mai pomenească despre talie, calorii, grăsimi şi orice altceva. Rareori mai ajungea vreo felie în farfurii; le luau direct din cutie şi le înfulecau imediat. Televizorul era stins. Tot acest ritual era un pic cam forţat, însa amândouă chicoteau întruna: mai ales când mama ei se alegea cu un zâmbet roşu pe faţă, tip Ronald Medonald, de la o ureche la cealaltă, de la sosul de roşii.

— Eşti… bine? O întrebă în cele din urmă doamna King, după ce râsetele se mai potoliră.

Chloe se foi pe scaunul ei, jucându-se cu o coajă din farfurie, fiindcă aşa avea obiceiul, să-şi păstreze pentru final bucăţele de pâine, sau crochete.

— Mami, eu vreau să ies, rosti ea încetişor. Cu băieţi.

Sau măcar să nu mai mint în legătură cu asta.

Mama îşi ridică privirea spre ea, părând impresionată de noul ton al fiicei sale, atât de matur.

— Uite, ştiu ce mi-ai zis, că a fost cam ultimul lucru pe care ţi l-a cerut tata înainte să plece, dar… el numai e, zise Chloe, arătându-i spre cele două scaune goale de la masă. N-a mai fost cu noi în ultimii doisprezece ani Nu cred că ar avea dreptul să-mi dicteze el viaţa, din trecut.

— Eu niciodată n-am fost de acord cu viziunea tatalui tău, despre cum să te creştem, replică mama ei, rupând încă o felie de pizza, cu ceva mai multă forţă decat ar fi fost necesară. Iar spre sfârşit n-am avut aceleaşi pareri despre nimic.

Muşcă din pizza şi începu să mestece, gânditoare.

— Bine, probabil că n-am fost de acord nici la început în vreo privinţă, dar totul fusese camuflat de ceţurile trandafirii ale tinerei iubiri. Şi amândoi te iubeam pe line.

Chloe nu spuse nimic, ba chiar îşi ţinu respiraţia, ca sa nu-i întrerupă mamei sale firul gândirii.

Până la urmă, singurul lucru pe care-l mai aveam în comun erai tu, continuă mama ei, suspinând şi zâmbindu-i întristată. Şi începuserăm să ne certăm şi pe tema ta.

— Aşa că, păstrând un ultim lucru cu care n-ai fost de acord… ai încercat să-l păstrezi, într-un fel, şi pe tata aici?

— Te uiţi mult prea mult ziua la televizor, îi atrase atenţia mama ei, cu un zâmbet strâmb, dar fără s-o contrazică.

— Dacă m-a iubit atât de mult, ar fi fost drăguţ din partea lui să mai stea pe-aici măcar ceva vreme, bombăni Chloe.

Tăcură amândouă preţ de câteva minute, mestecând.

Deodată, mama lui Chloe îşi îndreptă spatele şi o privi fix în ochi, ajungând la o hotărâre.

— Nu se poate să chiuleşti de la şcoală şi să cazi din turnuri şi să fugi din spital şi să-ţi petreci timpul singură cu băieţii în timpul orelor de şcoală. N-ai urmărit ştirile în ultimul timp? N-ai văzut-o pe fata aceea, înjunghiată pe o alee? Se crede că atacatorul ar fi cunoscut-o. Şi-aşa e destul de rău pe-aici, dar tu mă mai şi minţi… şi-atunci cum aş putea eu să am încredere în tine?

Primul impuls al lui Chloe fu să protesteze, să spuna că nu e corect, dar, din nefericire, mama ei pusese punctul pe i.

— Foarte bine, rosti doamna King, pe un ton hotarat, cu vocea ei de avocat. De acum încolo, ştergem totul cu buretele între noi, da? Poţi să ieşi şi să faci toate lucrurile „normale”… şi nu cred că n-o să stau de vorbă cu alti părinţi, ca să văd ce anume se consideră că ar fi normal Dar nu se poate să mai chiuleşti de la şcoală. Trebuie să-mi spui unde te duci, şi când. Iar uneori, din când în când, eu o să te mai şi verific. Nu ai antecedente prea grozave, domnişoară, remarcă, încruntându-se la Chloe Vreau să fac parte din viaţa ta, Chloe, să te ajut şi sa te apăr…

Chloe se strădui să nu izbucnească în râs la aceasta ultimă parte, amintindu-şi de ceea ce-i făcuse vagabondului.

— Capisce? vru să ştie mama.

— De acord, aprobă Chloe.

— Bun, zise doamna King, luând încă o uriaşă muşcătură de pizza.

— Mi-a venit ciclul, anunţă Chloe, voioasă.

Mama ei se înecă.

* * *

A doua zi, la şcoală, Chloe se pomeni trecând în revistă tot ce ştia despre Brian. Căciula cu urechi de pisicuţă, cat de multe ştia el despre lei, cât de preocupat fusese ca ea să nu fi vorbit şi cu altcineva despre faptul că scăpase cu viaţă în urma căderii din turn, de parcă s-ar fi temut ca i-ar putea afla şi alţii secretul. Iar semnul cu degetul mare ridicat doar legase lucrurile între ele. El sigur era celalalt tip cu calităţi de felină! Nu-i venea să creadă că nu şi dăduse mai devreme seama. Totul avea logică, începând cu prima lor întâlnire şi cu atracţia spontană pe care o simţise.

Dar de ce nu venise el să-i spună? Şi de ce n-o săruta? Avea ceva de-a face cu faptul că erau oameni-pisică? Era sigură că el avea să-i spună, până la urmă, că totul îi va fi dezvăluit la momentul cuvenit. Dar nu putea să mai aştepte. Brian era tot ce sperase ea să găsească: pe cineva cu care să poată discuta şi care să-i spună ce era cu ipostaza ei felină, s-o înveţe ce era de făcut.

Dar şi sărutatul ar fi ceva drăguţ, oricum, nu se putu împiedica să remarce.

Treptat, gândul începu să i se îndrepte spre părţile mai puţin erotice ale conversaţiilor dintre ei… Cum ar fi, zau aşa, ce anume şi-ar dori să devină, când va fi mare? Toate răspunsurile pe care i le dăduse fuseseră adevărate, dar erau ele şi corecte? Oare intrarea în industria vestimentară era alegerea potrivită? Sau trebuia să-şi caute o cauză mai măreaţă, ceva umanitar, pentru binele omenirii? Şi cum rămânea cu toate acele visuri ale copilăriei: pompier, astronaut, preşedinte…? Chiar putea să şi le alunge pe toate? Sau era prea tânără ca sa poată restrânge sfera?

Aş putea, de fapt, să mă duc să stau de vorbă cu în drumătorul psihologic, se hotărî ea. Era ultima oră din ziua aceea: mulţi dintre profesori probabil că-şi încălzeau deja motoarele maşinilor, sau îşi luau ultima pauza pentru ţigară. Şi, cu excepţia membrilor National Honor Society – ca Paul – îndrumătorul reprezenta, fără doar şi poate, una dintre resursele neutilizate ale şcolii. În mod sigur, avea să fie liber. Chiar dacă îi era cam frică sa stea de vorbă cu el, putea să parcurgă toate

broşurile din anticamera lui. Înainte, i se păruseră destul de neconvingătoare, însă unele dintre ele fuseseră editate de diverse companii, din câte-şi amintea, şi vorbeau despre carierele oferite în cadrul lor. Paul pomenise ceva cam vag, la un moment dat, despre o activitate editoriala atunci când renunţase la industria muzicală, şi-şi luase un braţ întreg de broşuri.

Trecând pe lângă biroul de redactare a ziarului, se pomeni că se îndreaptă, instinctiv, spre uşa acestuia – asta probabil şi din cauză că se gândise la Paul – până să şi aducă aminte încotro se ducea şi să-şi continue drumul înainte. Nu dorea câtuşi de puţin să-l vadă pe vreunul dintre cei care alcătuiau perechea anului.

Prea târziu.

Uşa se deschise şi Paul ieşi din încăpere, cu un dolar în mână, probabil îndreptându-se spre automatele cu gustări din autoservire.

— Salut, Chloe, zise, un pic cam mirat, dar nu supărat.

— Salut, răspunse ea, oprindu-se din mers.

Însă nu mai spuse şi altceva, ci doar rămase pe loc, privindu-l, uşor plictisită şi nerăbdătoare.

— Am auzit că tu şi Amy v-aţi certat.

O spusese cu o uşoară surprindere, ca şi cum ar fi vorbit despre alte persoane, ca şi cum ar fi fost una dintre bârfele suculente din şcoală. Arăta aproape fercheş azi, în pantalonii militărești, dar şi cu un tricou subţire, probabil scump, alburiu cu dungi roşii la cusături şi o mică emblemă Puma pe spate.

— Hm, mda, răspunse, încercând să pară calmă. Amy s-a supărat din cauză că n-am vrut să mă duc la ea. Dar ea mi-a tras clapa, când i-am trimis mesaj c-o aştept la prânz, şi ea nici măcar nu l-a citit.

— Ah, zise Paul, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Despre asta nu mi-a spus.

— Quelle surprise, bombăni Chloe.

— Te deranjează că suntem împreună?

Era atât de tipic pentru Paul! Reţinut, reţinut, tăcut, după care… poc! Lovitura directă, emoţională.

— Mi se pare un pic ciudat, mărturisi până la urmă Chloe. Dar asta nu mă deranjează la fel de mult ca totala ei – şi a ta – dispariţie din viaţa mea. Adică, ea mereu e puţin cam prea prinsă cu iubiţii ei, iar tu ai avut mereu ideea asta cu „iubita

secretă”… Dar acum e cu totul altceva. Noi n-am mai ieşit împreună de când cu ciudaţenia aia de întâlnire dublă, cu Alek. Eu nu vreau întâlniri duble; nu vreau decât să mai stau cu voi doi, aşa cum era înainte.

Paul încuviinţă, fără o vorbă.

— Cu mine s-au întâmplat foarte multe în ultima vreme, şi ea n-a fost… Niciunul dintre voi nu mi-a fost prin preajmă, ca să le audă. E de parcă pe ea nici n-ar mai interesa-o.

— Eu cred, zise Paul, cu delicateţe, că ea s-ar putea să fie un pic… îngrijorată de noua ta alegere, de noul tau partener.

Care dintre ei? Fu cât pe ce să-l întrebe Chloe.

— De Alek? Ce mama naibii, omule? Eu n-am facut pe supărata, şi nici nu i-am aruncat necuviinţe în faţa în legătură cu Ottavio, sau cu fraierul ăla de Steve, care a adus rahaturile alea de exstasy în casa mamei şi a încercat să le vândă la petrecerea mea de Halloween.

Paul încuviinţă din nou, devenind tot mai tăcut pe măsură ce ea vocifera mai zgomotos. N-o contrazise.

— Alek e un tip total trăsnet, nu se ia în serios şi nu vinde droguri. Uite ce e, fie, zise Chloe, calmându-se puţin.

Simţea iarăşi acea mâncărime în vârfurile degetelor.

— Eu sunt de părere că ea se comportă ca o afurisită cam în toate privinţele, şi, sinceră să fiu, n-am vreme să mă ocup de rahaturile ei în clipa de faţă. Dacă nu vrea să-mi fie prin preajmă şi să plece o ureche la problemele mele, ar putea măcar să păstreze distanţa şi să tacă naibii.

Paul îşi înălţă sprâncenele. Mişcarea aceasta nu-i influenţă şi restul feţei, însă: arăta ca Vulcan, sau cam aşa ceva, cu pomeţii înalţi, nemişcaţi, şi ochii atât de întunecaţi, încât nu puteai să distingi pupila de iris.

— Îmi cer scuze dacă bat câmpii, oftă Chloe. Trebuie să plec.

— Chloe… o opri Paul. Îmi pare rău. Dar să nu mă confunzi pe mine cu ea.

Chloe se mai înmuie puţin. El părea neliniştit, cuprins de o îngrijorare neprefăcută.

— Nu te confund, zise, sărutându-l pe obraz şi amintindu-şi, amuzată, cât de aprigă îi fusese dorinţa de a-l săruta altfel cu doar două săptămâni înainte.

Acum, nicio astfel de dorinţă nu-şi mai semnala prezenţa: numai căldură şi prietenie. Aşa cum trebuia.

Paul zâmbi.

— OK, atunci, ne vedem mai târziu?

Era o întrebare, o promisiune.

El îşi continuă drumul spre autoservire: era o uşurare, fiindcă dacă ar fi intrat la loc în biroul ziarului, Choe ar fi bănuit că o sună pe Amy, sau îi trimite un SMS, sau un e-mail. Sau, mai rău, că ea ar fi fost acolo tot timpul. După ce-l văzu pe Paul trecând după colt, Chloe se aplecă în faţă şi adulmecă. Nu ştia precis ce anume miros căuta; dac-ar fi fost întrebată, n-ar fi fost niciodată în stare să descrie mirosul lui Amy, în afara parfumului Anna Sui, cu care-şi dădea uneori. Presupuse doar că ar trebui să fie un miros cald, vag cunoscut.

Dar nu era. Numai mirosul bărbătesc, uşor acrişor, al lui Paul: nu unul dezagreabil, doar că probabil nu-şi spălase părul de gelul de ieri. Şi pielea lui… o succesiune de imagini îi trecu fulgerător prin minte, însă niciuna dintre ele nu se potrivea cu mirosul, nici nu-l descria cu precizie. Săpun de palmier, santal… ceva reconfortant, profund şi plăcut.

A, şi dincolo de el, un pachet de Cheetos, pe care probabil că-l devorase acum câteva minute.

Aş fi bună de copoi, îşi zise, infatuată. Apoi se gândi la Paul: el mânca astfel de prostii când se simţea agitat. Fie din cauza trigonometriei, fie a poveştii cu ea şi cu Amy.

Îşi continuă drumul spre cabinetul îndrumătorului şi începu să examineze broşurile, răsfrângându-şi buza la vederea celor ale armatei, corpului rezerviştilor şi altora cu caracter militar. Pe acestea, le luă şi le aruncă pe furiş în coşul de gunoi. Paul avusese un văr care fusese omorât la Bagdad: se înrolase în armată din cauză că tatăl lui nu voia să-l trimită la o universitate americană, iar el nu-şi dorea să se întoarcă în Coreea. Exact ca Brian, doar că pe el nu-l deranjau armele.

— Domnişoară King… Eşti ultima persoană pe care m-aş fi aşteptat s-o văd aici.

Chloe încercă să nu-şi ridice spre domnul Mecaffety o privire batjocoritor-mirată. Era tipic pentru un îndrumător, cu o mătreaţă vizibilă şi mocasini de-a dreptul oribili.

— Spre deosebire de, să zicem, copiii care fumează în parcare, în pauza de prânz?

— Bine zis, recunoscu el, luând o înghiţitură de cafea dintr-o cană pe care scria „Cel mai bun tată din lume”.

O imagine neclară a fiicelor sale gemene era încadrată sub aceste cuvinte, un indiciu nedesluşit cu privire la existenţa lui, la viaţa din afara acestor pereţi.

— Voiam să spun, preciză el, că nu mă prea aşteptam să vii aici din propria voinţă.

Chloe ridică din umeri, arătându-i spre stativul cu broşuri.

— Nu ştiu ce să fac.

Cu viaţa mea, cu iubiţii mei, cu cea mai bună prietenă, cu ameninţările cu moartea…

Ochii domnului Mecaffety se luminară.

— Ei bine, eu vreau să plec, îi zise, cu toată sincerita- tea, dar ce-ar fi să stabilim o programare?

— OK, răspunse Chloe, oarecum precaută.

Spera să nu audă nimeni despre asta.

— Eu am a doua oră liberă lunea, miercurea şi vinerea.

— Grozav. Îţi convine vineri?

— Ăăă… e OK, cred.

— Ceva despre care să fac cercetări, să ştiu înainte de şedinţă?

Cercetări? El chiar vrea să caute lucruri pentru mine? Chloe se înroşi.

— Sunt oarecum interesată de industria modei…

— Aha. Design, sau comercializare?

— Comercializare.

I se părea de-a dreptul bizar. El o lua în serios. Ce voia să facă din viaţa ei, cât se poate de serios. Ca şi cum n-ar fi fost o mică visătoare, de şaisprezece ani, cu iluzia grandorii.

— Excelent! Ei bine, vom vedea ce putem să găsim Atunci, te aştept vineri.

— Da, sigur, aprobă Chloe, ameţită.

— Salut, zise Alek, prinzând-o din urmă tocmai când se pregătea să urce în autobuzul care o ducea înapoi spre Inner Sunset. Nu vrei să traversezi cu mine? Trebuie sa trec pe la magazinul cu benzi desenate. Şi mai stăm pe urmă.

Miercurea e ziua benzilor desenate. Alek citea cărţi cu benzi desenate? Chloe nu se putu abţine să remarce că toate noile amănunte aflate despre personalitatea şi viaţa acestui băiat îl dezvăluiau ca fiind… în fine, mai băieţesc. Dacă n-ar fi fost accentul şi înfăţişarea, ar fi putut la fel de bine să fie un oarecare Alex, crescut în Valley, sau în Idaho, sau altundeva.

— Azi am de lucru, îi răspunse, privindu-şi ceasul şi străduindu-se să nu zâmbească. Dacă ţi-e în drum şi durează mai puţin de o jumătate de oră, pot să merg cu tine.

— A, mi le-au împachetat deja şi mi le-au pus pe tejghea, răspunse Alek, cu lejeritate.

Nu arăta ca un cititor de benzi desenate, ca toţi acei băieţi şi fete cu feţele palide care deja se grăbeau, împreună, într-o gaşcă protectoare, să părăsească şcoala. Paul se afla printre ei, distinctiv prin nuanţa ceva mai sănătoasă a tenului. Râdeau toţi, şi se contraziceau, şi eitau vociferând din filme şi cărţi şi programe de televiziune. Chloe simţi un junghi rapid de tristeţe în timp ce-i privea trecând. Era un mic clan în care primeau pe oricine; dacă vreunul făcea pe afurisitul – ca, de exemplu, Amy – existau alţi cel puţin cinci la care cineva putea sa găsească mângâiere. Plus că lor, probabil, le-ar plăcea ghearele mele.

— Le-aş fi ca o zeiţă, cugetă cu voce tare.

— Tuturor le-ai fi ca o zeiţă, zise Alek, fără să fie atent în realitate. Haide. Vreau să i-o iau înainte puhoiului.

O luă de mână şi o trase după el. Purta un pulover maro, cu guler rulat, blugi perfect potriviţi şi pantofi din piele părând de provenienţă europeană, şi arăta exact ca un fotomodel, sau un zeu bosumflat, ascultând cea mai la modă muzică nouă dintr-o reclamă a casei de discuri Virgin.

— Mai ştie cineva dintre elevii populari că te ocupi cu aşa ceva?

— Mi-o acceptă, răspunse el, ridicând din umeri. Tu şi prietenii tăi tot vorbiţi despre „populari”, adăugă el, dar fără să mai comenteze, sau să tragă vreo concluzie.

Chloe aşteptă în afara magazinului, mai puţin de jenă, cât din cauza claustrofobiei: minuscula prăvălie era ticsită de lume. Se mai simţea şi oarecum ciudat: era acolo, un personaj real, cu reale calităţi neobişnuite. Îşi făcea griji că pasionaţii de benzi desenate ar fi putut s-o miroasă, sau să-şi dea seama că e altfel.

— Ah, exclamă Alek, ieşind din magazin. Superman pare să fie total naşpa săptămâna asta. Slavă Domnului că există Justiţiarul.

— Ei bine, asta păţeşti dacă citeşti cărţi pentru copii, comentă Paul, apărând pe uşă în urma lui.

Spre surprinderea lui Chloe, Alek nu se supără.

— Mda, aşa e, zise el, oftând. Dar, ştii, Superman e un simbol

al Americii, aşa că, pe când eram în Rusia, el însemna totul pentru mine. Muzica rock. Televiziunea! Banii.

— Nu te gândeşti şi la adevăr, dreptate şi modul de viaţă american? îl întrebă Paul, cu un uşor zâmbet pe buze.

— Mda, cum vrei. Aceeaşi treabă.

Chloe îşi tot plimba privirea de la unul la celălalt, de la cel mai bun prieten la iubitul ei, care în realitate erau la fel de diferiţi ca Soarele şi Pluto, discutând cu atâta lejeritate.

— Presupun că excentricitatea e un bun factor egalizator, remarcă ea.

— Încă n-ai văzut nimic, răspunse Paul, zâmbind cu gura până la urechi. Aşteaptă doar până la o convenţie. Ei, eu trebuie să mă duc...

Şovăi puţin. S-o iau pe Amy, înţelese Chloe.

— S-o iau pe Amy, zise el până la urmă, hotărât să menţină normalitatea pentru toată lumea.

Chloe se bucură: bine că măcar ei doi puteau încă să comunice.

— Hai, zise, trăgându-l după ea pe Alek, care începuse deja să răsfoiască prin punga lui maro cu bunătăţi. Îţi fac cinste cu o porţie de cartofi prăjiţi.

Alek se lumină la faţă şi porni după ea. Ca mulţi dintre elevii populari, părea să nu aibă niciodată la el vreun ghiozdan, sau altceva, nici măcar vreo mapă dintre acelea la modă. Chloe chiar se întreba în ce şi-or pune ei toate lucrurile.

Se opriră la un Medonald's aflat la o stradă distanţă de Pateena, şi ea se ţinu de cuvânt, deşi nu vru să-l lase să mănânce ceva din ce nu i-ar fi plăcut şi ei.

— Nu e corect, zise Alek, muşcând dintr-un cartof şi sarutând-o. Aşa iei şi tu jumătate.

Ea îşi vârî un deget în ketchup şi şi-l linse, cu un gest sugestiv.

— Ce faci, te mai şi plângi?

— Nu.

O sărută încă o dată, acum fără să existe ispita vreunui cartof.

Chloe se opri, simţindu-se privită de cineva. Un zgomot de paşi oprindu-se, un miros familiar...

Brian, îşi dădu seama.

Se oprise peste drum, privindu-i fix pe ei doi. Suferinţa îi era limpede zugrăvită pe chip.

— Stai o clipă, îi zise ea lui Alek, care înhăţă bine mersi cartofii prăjiţi şi începu să-i înfulece cât putea de repede.

Ea traversă în fugă strada.

— Ce se-ntâmplă? o întrebă Brian, destul de iritat, arătându-i spre Alek.

Încă o dată, se îmbrăcase complet în negru, iar ochii îi erau apoşi şi concentraţi.

— Cum adică?

— Cu el? Ce tot faci? Cu el?

Încerca să nu facă gălăgie, însă tonul îi creştea din ce în ce mai mult.

— Brian, mi-ai zis că tu nu poţi – tresări în timp ce rostea cuvintele acestea detaşate, care sunau atât de matur – să te implici într-o relaţie de tip fizic cu mine.

El o privi fără să înţeleagă.

— Tu nu vrei să mă săruţi! exclamă ea până la urmă, exasperată. Ce-mi eşti? Un prieten? Atunci n-ar trebui să te deranjeze dacă ies cu cineva. Dacă am un iubiţi.

Rosti ultimul cuvânt fără să mai simtă nevoia să adauge altceva.

— Nu mi-am dat seama că era atât de important pentru tine… începu el, pe un ton arogant.

— Scuteşte-mă de rahaturile astea, ripostă supărată Chloe. Suntem în secolul al douăzeci şi unulea, eu sunt o fată de şaisprezece ani, şi dacă vreau să-mi sărut iubitul de noapte bună nu înseamnă că sunt o ciudată, sau în călduri!

Brian îşi lăsă capul în jos.

— Îmi place de tine, continuă ea, oftând. Zău că-mi place. Dar te-am mai întrebat: şi-acum, ce facem? Ce anume vrei să fie cu noi?

Brian clătină din cap şi se îndepărtă, cu ochii sticloşi.

Chloe îl privi întristată, dar nu se duse după el. Alek veni agale spre ea, părând să nu ia în seamă incidentul. Tocmai se folosea de ultimul cartof prăjit ca să şteargă ultimele rămăşiţe de ketchup.

— Cine era, alt iubit? se interesă, netulburat.

— Hm, într-un fel, răspunse Chloe, descumpănită de francheţea lui.

— Cu el n-ai făcut nimic.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Mda? Şi de unde ai putea să ştii tu?

— E încă viu, replică Alek, zâmbindu-i. Pe un băiat ca ăsta l-ai înghiţi cu totul, şi l-ai scuipa înapoi când ai termina.

Chloe îi răspunse cu un zâmbet palid.

Paisprezece

Îşi petrecu toată după-amiaza la Pateena, reluându-şi în minte, iar şi iar, discuţia ei cu Brian. Fu de părere că se arătase extrem de matură şi se descurcase surprinzător de bine, spunând, măcar de această dată, tot ce trebuia, însă tot fusese ceva urât şi groaznic, şi se sfârşise lamentabil.

Marisol îi remarcă tristeţea.

— Hei, ce-ai păţit? Tu de obicei termini de sortat lucrurile astea încă din prima oră, îi zise, arătându-i teancul de bluze.

— Ţi-aduci aminte când n-aveam iubit, şi mi-ai zis să-mi caut unul? o întrebă Chloe, zâmbindu-i strâmb.

— Mda, şi?

— Acum am doi. Unul de-abia dacă mă atinge, iar celălalt… în fine, nu e tocmai Domnul Simţitor Savantul Om-Rachetă.

Marisol fluieră uşor.

— Of, tragediile şi necazurile liceenilor… Doi iubiţi. Măi, măi. Ei bine, să-ţi spun eu ceva: dacă termini de sortat toate astea în douăzeci de minute, îţi fac cinste cu un cafe, ca să-ţi limpezesc mintea tulburată.

Chloe nu-şi putu stăpâni un zâmbet: patroana ei avea dreptate. Dintr-o perspectivă exterioară, Chloe se văicărea de prea mult bine, de prea multe opţiuni la îndemână. Mare păcat că n-am cum să-i combin. Ori un idiot asexuat, ori un al naibii de sexy Domnul Perfect. Totuşi, asta nu făcea ca modul în care se simţise Brian să pară mai puţin îngrozitor. Dar dacă el nu voia s-o vadă împreună cu altul, atunci de ce n-o spunea, sau nu făcea ceva? Oare ea să-l fi luat prea tare? Oare această nouă şi încrezătoare Chloe era prea mult pentru el? Nu cumva Brian se simţea dator să facă el următoarea mişcare? Şi, mai important, ţinea la el într-atât, încât să se adapteze la cerinţele lui? Pe de-o parte, nu ieşiseră decât de două ori împreună. Pe de alta, îi plăcea cu adevărat de el. Poate că avea legătură cu faptul că şi el era om-pisică…

Până la urmă, cafeaua adusă de Marisol îi acceleră gândirea, dar nu făcu nicidecum ca după-amiaza să treacă mai repede. Nici Prinsă între doi iubiţi, care, nu se ştie de ce, se auzi în difuzoare de cel puţin trei ori pe durata după-amiezii. Şi era ciudat cât de mulţi clienţi chiar fluierau sau fredonau melodia.

Până la urmă, soarele începu să apună şi veni vremea să se închidă magazinul. Chloe îşi sună mama, anunţând-o că vine direct acasă după ce-o ajută pe Marisol să încuie poarta. Doamna King îi mulţumi pentru că-i dăduse de ştire şi-i spuse că ea va ajunge puţin mai târziu: o scoteau în oraş pe o altă avocată, care tocmai aflase că e însărcinată. Chloe nu consideră de cuviinţă să pomenească explicit despre faptul că mâncase cartofi prăjiţi cu Alek; oficial, se aflase în drum spre serviciu, de la şcoală, aşa că fusese mai degrabă un mic ocol, nu o destinaţie precisă.

De data aceasta, refuză cu îndărătnicie banii pe care i-i oferi Marisol ca să meargă cu taxiul, pretinzând că doar avea să traverseze strada până la magazinul alimentar, de unde urma să o ia mama ei. De îndată ce o văzu pe Marisol la o depărtare sigură, totuşi, se săltă pe o bancă, apoi într-un copac şi, în cele din urmă, pe un acoperiş, hotărâtă să ajungă cât mai aproape posibil de casă fără să mai coboare.

Unu! Numără ea, sărind din fugă pe acoperişul unui drăguţ şi lung complex de apartamente. Ţinu aproape treizeci de metri. Doi! Sări de pe marginea lui pe o altă casă, mult mai scundă şi mai depărtată faţă de cât se aşteptase, ceea ce o obligă să se rostogolească puţin, ca să-şi atenueze elanul şi să nu-şi rupă picioarele. Ţâşni, totuşi, la capăt, aterizând ca la olimpiadă; asta dacă facem abstracţie de postura felină, ghemuită, în patru labe.

Trei! Aproape fără pic de ezitare, sări drept pe garajul următoarei case…

…Când simţi o pişcătură în gamba stângă şi ceva sfâ- şiindu-se. Se răsturnă în faţă, însă instinctul preluă controlul şi-şi prinse piciorul cu mâinile în cădere, ratând total acoperişul şi aterizând pe trotuar. Privi în jos şi observă dârele de sânge care i se prelingeau pe piele, spre pământ, şi un obiect metalic, rece şi tăios, cu un vârf înfipt în carnea ei. Îl trase afară, muşcându-şi buza de durere, şi-l ridică la lumina lunii.

O stea de ninja, remarcă, nevenindu-i să creadă. Ca în filme.

Aceasta avea zece vârfuri, cinci mai mari, unul dintre acestea fiind plin de sânge şi de fragmente de piele, iar alte cinci mai mici, printre ele, fie ca ornament, fie ca să contribuie la o mai bună rotire. Era ceva scris pe ea, dar până s-o poată privi mai îndeaproape, Chloe auzi o vibraţie slabă. Îşi lăsă capul în jos, printre braţe: dac-ar fi avut şi urechile ca de pisică, probabil că şi le-ar fi ciulit. O altă shuriken zbură pe deasupra, înfigându-se într-un cauciuc. Şşşşşşt, făcu aerul, ieşind din cauciucul dezumflat.

Chloe sări în picioare, făcu o tumbă şi ateriză pe ca pota automobilului.

— Excelente mişcări, rosti o voce din întuneric. Observ că, în sfârşit, s-a găsit cineva care să te antreneze.

— Cine eşti? Ieşi la lumină!

Iluminatul stradal făcea să sclipească cioburile de sticlă şi fragmentele metalice de pe stradă. Toate casele erau întunecate, sau cu storurile atât de bine trase, încât puteau la fel de bine să fie şi goale. Gropi în care altădată puteau să se fi aflat copaci, sau tufişuri, erau acum pline de cutii de bere şi jucării vechi. Era, aşa cum ar fi spus mama ei, o zonă proastă. O siluetă se ascundea în spatele unei maşini atât de vechi şi de ruginite, încât probabil că s-ar fi putut dezmembra imediat, de la portbagajul încuiat şi până la cauciucul din dreapta faţă.

Vântul începu să bată mai tare şi Chloe adulmecă: nu era omul-pisică din seara cealaltă. Fără să ştie de ce, o străbătu un frison. Ce se-ntâmpla?

Se auzi un nou şuierat, aproape imperceptibil. Chloe se ghemui exact la timp ca să evite o altă stea zburătoare, de data aceasta ţintindu-i gâtul. Se întrebă, înnebunită, câte ar mai putea să aibă, şi se întoarse s-o rupă la fugă.

Dar atunci îşi dădu seama de un lucru: El foloseşte arme pe care trebuie să le arunce… aşa că nu sunt în pericol decât atât timp cât mă aflu departe de el… Aşa că se întoarse la loc şi începu să alerge pe capotele automobilelor spre el. Sări jos chiar în locul în care credea că stătea ascuns, zbierând şi urlând ca să-l sperie şi să-l scoată la lumină.

Îi reuşi: el se aruncă deoparte din calea ei, pe stradă.

— Bine lucrat.

Lumina i-l dezvălui ca fiind înalt şi slab, cu o musculatură ferm conturată la braţe şi picioare. Purta un echipament închis la

culoare, aproape milităresc, cu o centură lată – pentru arme – şi o geacă largă din piele neagră… ca blindaj. Părul îi era de un blond aproape alb, legat la spate în coadă. Ochii aveau o nuanţă de albastru tulbure. Era greu să-i estimezi vârsta, însă un lucru era clar: nu părea întru totul sănătos la cap. Pupilele îi arătau ca două gămălii negre, lucru cu atât mai ciudat dacă te gândeai la cât era de întuneric.

Scoţând un pumnal, se ghemui puţin, ca un luptător de stradă. Ca în jocul Street Fighter.

Ce nebunie, se gândi Chloe. Nimeni nu se comportă aşa. Însă era evident că individul nu glumea… şi nu trebuia nicidecum luat în glumă.

O aştepta să atace ea prima. Cineva azvârli o cutie metalică pe fereastră; aceasta căzu cu zgomot pe caldarâm, înainte de a se rostogoli în şanţ.

— Pot să… pot să-ţi fiu de folos cu ceva? Întrebă Chloe, neştiind precis dacă trebuie să fugă, sau să continue dialogul.

— Care-i problema? Nu simţi nevoia să lupţi? Străvechiul instinct încă nu s-a deşteptat în tine? Rosti batjocoritor individul.

— Eu îmi cam planificasem să beau o cană de cacao şi să mă culc devreme, răspunse ea, dându-i târcoale cu prudenţă şi având grijă să interpună un copac între ei.

— Vorbeşti aproape ca oamenii!

După o fentă a mâinii stângi, aruncă pumnalul spre ea cu dreapta. Chloe sări într-o parte, însă arma îi sfâşie umărul din zbor.

Acum, el avea două pumnale, câte unul în fiecare mână.

— Unde-ţi tot ţii chestiile astea? se interesă Chloe, pi- păindu-şi umărul.

Acum, fuga însemna categoric moartea: de două lame iuţi, una în gât şi cealaltă în spinare.

— Văd că nimeni nu te-a prevenit aşa cum se cuvine în privinţa mea, zise, aproape dezamăgit.

— Nu, nu mi-a zis nimeni despre vreun psihopat aruncător de cuţite…

Abia atunci îşi aminti. Viaţa îţi este în primejdie. Ai grijă cu cine te însoţeşti. Fii pregătită… şi gata de fugă. Ordinul A Zecea Lamă ştie cine eşti…

Ordinul A Zecea Lamă? Se gândi la shuriken. Oare asta să însemne că nu are decât zece lame? Fără să-şi dea seama de

ce, Chloe nu prea credea că ar fi cazul. Nu s-ar fi mirat dac-ar fi avut şi un tanc, ascuns pe undeva, prin haine.

— Mare păcat. Ar fi trebuit să-ţi cunoşti călăul.

Chloe se cutremură din nou: simţi cum firicelele de păr de pe braţe şi de pe spate i se zbârlesc. Chiar dacă era nebun, tot nu glumea.

— Călăul meu probabil că e alcătuit din toate grăsimile nesaturate din prăjiturile Oreos şi alte chestii, ripostă Chloe.

O să atace… o să atace! Dintr-o clipă într-alta…

— Id tibi facio, şopti el, şi se avântă.

Chloe sări într-o parte, dar cu o zecime de secund;! Prea târziu: încă o dată, el o crestă, însă de data aceasl şi mai superficial. Nu avea mişcările omului străzii din cealaltă noapte: era iute şi bine antrenat: un luptător profesionist. Un ucigaş, se corectă singură. El voia s-o ucidă. Sări din nou în timp ce el îşi abătea pumnalul spre ea şi-şi dădu seama că nu mai avea timp să gândească, ci doar să reacţioneze.

Piciorul stâng îi zvâcnea de durere. Sângera încă.

Îi repezi cu putere pumnalul spre abdomen: ea sări în sus şi se agăţă de creanga unui copac, săltându-şi torsul din calea loviturii. El se răsuci, profitând de elan ca s-o lovească în clipa în care va cădea la loc, însă Chloe se facu ghem şi-l evită. Călcâiul lui scrâşni pe trotuar. Ori de câte ori făcea ea un pas înapoi, el se apropia; la fiecare salt lateral al ei, el era acolo, cu pumnalul pregătit.

Trebuie să-l atac eu.

Se lăsă în jos când el îi repezi o lamă pe deasupra capului. Se ridică la loc şi încercă să-i sfâşie vintrele cu ghearele. Nimeri peste ceva metalic.

El începu să râdă.

Fu nevoită să se rostogolească repede din calea unui nou pumnal aruncat de el. Chloe zări mici scântei albastre sărind în timp ce arma ricoşa din pavaj cu o forţă incredibilă. Îşi repezi un picior, lovindu-l drept în pulpă. Impactul fu suficient cât să-i ofere o mică speranţă.

Atacă-l, apropie-te, o sfătui instinctul. Era îngrozită, dar şi-l ascultă. Aşteptă până în ultima clipă, după care ţâşni înainte, reducând distanţa dintre ei, şi încercă să-l lovească peste faţă cu ghearele. Chiar dacă nu nimereşti decât o fărâmă minusculă de carne, sau de ochi, îşi aminti de ce-i spusese instructorul de

autoapărare, durerea va fi suficient de mare încât să-l distragă.

Totuşi, numai dacă-l nimereşti… braţul lui se înălţă imediat şi-i blocă lovitura cu încheietura mâinii. Chloe îşi ridică din nou genunchiul spre vintrele lui, plănuind să izbească foarte tare în sus, fiindcă îşi închipuia că, orice ar fi purtat el, vreun soi de străveche cochilie metalică, sau centură de castitate, sau altceva, tot l-ar fi durut măcar un pic dacă-i intra în carne. În ultima clipă, totuşi, sări în sus şi-şi repezi piciorul în jos, spre testiculele lui, împreună cu celălalt picior, împingând cu toată forţa. Aşa cum încearcă o pisică să-i scoată maţele adversarului.

Fu răsplătită de prima reacţie adevărată din partea atacatorului, care gemu şi-şi ţinu respiraţia. Apoi, el îşi repezi mâinile, una după alta, încercând s-o taie până nu se îndepărta de el. Reuşi să-i sfâşie bluza şi breteaua sutienului, provocându-i sângerarea în partea moale a umărului.

Lupta asta o s-o pierd, îşi dădu seama Chloe, simţind cum îi îngheaţă stomacul. El părea capabil să-i anticipeze orice mişcare: dacă n-ar fi fost exerciţiile la care o supusese omul-pisică în seara aceea, n-ar fi supravieţuit nici atât. Ar fi zăcut acum pe trotuar, cu sângele şiroindu-i din beregată.

— Renunţă, blasfemie a naturii, mârâi el. Demon!

Şi, în timp ce lamele lui spintecau aerul tot mai aproape, încercă să-l spintece la rândul ei cu ghearele, şuierând.

Însă se pare că el tocmai asta aştepta: o lovi cu genunchiul în burtă.

Chloe căzu, neputând să mai respire. Încearcă să-mi provoace reacţiile instinctive; de îndată ce încetez sa gândesc şi doar reacţionez, el ştie cum să mă ia. Iar când se lupta, el putea s-o învingă. Era un bun luptător…

Această din urmă constatare îi dărui un cât de slab fir de speranţă. Se ridică încet, întorcându-şi faţa spre el.

— Aşadar, nu te înspăimânt? îl întrebă.

Întreţine dialogul.

— Cei din neamul tău nu mă înspăimântă, răspunse el, rânjind batjocoritor. Doar mă dezgustaţi.

Chloe aruncă o privire peste umărul lui, spre strada.

— Dar poliţiştii nu te înspăimântă?

El făcu ochii mari şi se întoarse să privească.

De fapt, Chloe nu crezuse că el chiar va reacţiona astfel. Până să-şi dea seama că, în realitate, nu venea niciun poliţist, îl lovi

cât putu de tare în stomac cu călcâiul. Apoi se răsuci şi făcu o voltă înapoi, aşternând pe puţin doi metri distanţă între ei.

După care fugi, fără să privească înapoi şi punându-şi toate sforţările în goana aceea, mulţumită când auzi zgomotul surd al trupului lui în contact cu asfaltul.

Cincisprezece

Se îndrepta spre casă, alegându-şi la întâmplare drumurile, uneori întorcându-se pe unde venise, cale de mai multe cvartale, alteori alergând în cerc. Se gândi daca putea să nimerească peste vreo apă, prin care să treaca şi să-şi ascundă mirosul… după care îşi aminti că ea era animalul; atacatorul ei îşi făcuse în mod evident un titlu de mândrie din faptul că era o fiinţă omenească normală. Doar dacă n-o fi câine, medită Chloe. Cine putea să ştie dacă, într-o lume în care era posibil ca o fată sa aibă gheare, un tip n-ar fi putut avea nări de câine şi o predilecţie către oase?

Fiorii luptei îi alimentară organismul cu energic, o parte din ea şi-ar fi dorit să se întoarcă şi s-o duca la capăt. Să-şi înfrunte moartea.

Însă continuă să alerge.

Când, în sfârşit, se simţi în siguranţă – după ce facu lungi popasuri în locuri publice, de genul micilor magazine universale şi al aglomeratelor staţii ale mijloacelor de transport în comun, aşteptând să-l vadă daca reapare – se duse acasă, încuind cu grijă uşile în urma ei. Apoi, aşteptă în bucătărie, atentă la orice zgomot.

După o vreme, în sfârşit, adrenalina i se scurse din sânge.

Lui Chloe începu să i se facă frică.

Doar pentru faptul că-şi alesese un itinerar labirintic spre casă, asta nu însemna că el nu putea s-o găsească. Era evident că ştia cine şi ce este… cât de greu i-ar fi fost să afle unde locuia? Dar, fiindcă veni vorba: de unde ştia cine era ea?

E posibil să vină după mine chiar acum.

Dintr-odată, o cuprinse groaza. Una era să alerge în voie pe străzi, printre case, într-un spaţiu deschis… până la o secţie de poliţie, sau către un loc public, dacă era nevoită. Acum, însă, era captivă. Ferestrele dădeau spre noaptea neagră, presărată cu pete luminoase dinspre alte locuinţe şi stâlpii de iluminat, ceea ce într-un fel făcea ca noaptea să pară încă şi mai întunecoasă, tocmai potrivită să ascundă monştri, ticăloşi, psihopaţi. Chloe nu crezuse niciodată până acum cu adevărat în existenţa acestora, în oameni care să te atace fără motiv, de afară, în propria ta casă… asta era ceva bun numai pentru filmele de groază şi legendele urbane. Acum, ştia mai bine. Era ceva real.

Aprinse toate luminile, însă ungherele încă i se păreau întunecate şi înşelătoare. Vru să pună muzică, sau să pornească televizorul, însă se temea că astfel nu l-ar mai auzi furişându-se. Se aşeză pe canapea, ca paralizată, convinsă că dintr-un moment în altul îl va vedea făcându-şi apariţia cu un zgomot teribil.

Numai până ajunge mama acasă, îşi zise. Ea ar trebui să fie aici dintr-o clipă în alta. Nu trebuie decât să-ti păstrezi calmul până vine ea.

Gândul acesta o linişti.

Dar apoi îşi reaminti lupta, expresia rece, nebunească din ochii lui, insultele pe care i le aruncase. Ce vecin năravcopilăresc o făcea să creadă că mămica ei ar putea s-o apere? Ea nici măcar nu avea iuţeala, sau ghearele fiicei sale.

Un al doilea gând, încă şi mai înfricoşător decât primul, îi veni în minte.

Dacă el ajunge aici, e numai din vina mea.

Nu numai că mama n-ar fi putut, probabil, s-o apere; Chloe l-ar fi condus drept spre casa ei, dacă nu acum. Atunci altădată… şi dacă mama ar păţi ceva, atunci ar fi numai din cauza lui Chloe…

Dar ce altceva aş putea să fac?

Întinse mâna după telefon. Poate că individul acela i-o cunoaşte el secretul, dar tot un ciudat violent rămânea, iar ea avea ca dovadă vânătăile şi zgârieturile… putea să-l descrie la perfecţie în faţa poliţiştilor şi să-i lase pe ei să se ocupe. Dacă atacatorul bătea câmpii, afirmând despre Chloe că ar fi cine ştie ce soi de „blasfemie” şi pomenind despre ghearele ei – mai ales

dacă pomenea despre ghearele ei – poliţiştii ar trage concluzia ca e un nebun de care ea şi restul societăţii ar trebui să fie apăraţi.

Formă 91…

Dar Xavier?

Se opri. De fapt, ce să se fi întâmplat cu Xavier?

Dacă murise? Nu toate decesele apar în rubricile mortuare.

ADN-ul ei era peste tot, pe buzele, pe spatele şi pe cămaşa lui. Amprentele, pe clanţa uşii şi pe telefon. Dacă se declanşase vreo investigaţie, ea ar fi fost cel puţin interogată, probabil în calitate de suspect principal. Dacă o examinau? Îi cercetau ghearele, îi verificau unghiile, îi făceau radiografii la degete?

Se bodogăni singură pentru vina de a nu fi urmărit ce se întâmplase cu el. Dacă nu murise, probabil că fusese luat la întrebări de cei de la spital: „Mda, a fost fata aia pe care am cunoscut-o la club, a fost ultima persoană care m-a atins înainte să mi se facă rău…” Typhoid Mary. Dungi şi abcese pe spate, acolo unde îl zgâriase ea. Unde-şi înfipsese ghearele, fără să fi ştiut. Ar fi devenit un subiect interesant pentru cercetători…

Lăsă telefonul jos, la locul lui.

Eu am un secret.

Nu suna deloc plăcut, ca o dragoste subită din primul an de liceu, sau un jurnal intim, sau o bârfă savuroasă. Ghearele, simţurile ascuţite, iuţeala, libertatea, noaptea… până atunci, nu-şi dăduse seama de faptul ea avea un preţ de plătit pentru ele. Ca atunci când trăsese un fum dintr-o pipă cu marijuana, când chicotelile se stinseseră şi ea conştientizase că făcuse ceva ilegal… ca, dacă voia, oricare dintre prietenii ei putea s-o denunţe, şi atunci ar fi avut cazier, sau ar fi ajuns la tribunalul pentru minori. Avea un secret, iar acesta putea să atraga o pedeapsă.

Tăcerea copleşi casa. La intervale lungi de timp, mai trecea câte un automobil, şi Kimmy, micuţul shih-tzu lătra; Chloe se gândi să iasă şi să vadă dacă şi acum comportamentul căţelului faţă de ea ar fi la fel de bizar, însă nu suportă gândul de a deschide uşa.

Se auzi un pocnet şi un scrâşnet metalic, când cineva aruncă o sticlă într-un tomberon.

Cu mişcări mai încete decât oricare din viaţa ei, Chloe se îndreptă spre scară şi urcă la etaj. Fiecare pas era forţat, fiecare

clipă stătea în cumpănă. Ascultă eventualele zgomote de paşi prin iarbă sau pe pavajul din dreptul ferestrei. Urcarea celor douăsprezece trepte îi luă doua zeci de minute: abia mai putea să-şi audă bătăile inimii, sau zgomotele respiraţiei.

Când, în sfârşit, ajunse sus, deschise sertarul cu un zgomot care i se păru mult prea puternic.

Chiţ!

Mus-mus fugea de ea. Îşi strecură mâna în sertar, însă el fugi într-un colţ, chircit de spaimă. Chloe se încruntă. Scoase o bucăţică de Cheerios din pungă şi o întinse spre el. Şoricelul rămase în colţişorul lui. Avu nevoie de aproape cinci minute până să-şi adune curajul… dar şi atunci nu făcu decât să se repeadă înainte, s-o în- liaţe în gură şi să fugă la loc, în colţul lui.

— Ce te-a apucat? îl luă la rost Chloe.

În clipa aceea, era singurul ei prieten din toată casa; nu mai avea energia emoţională de a-l vedea şi pe el evitând-o.

— Hai încoace! îl îndemnă, ceva mai iritată deja, vrând să-l ia în mână.

Şi abia atunci observă că avea încă ghearele scoase.

El mă crede acum pisică. Duşmanul.

Se sili să se relaxeze, să-şi calmeze gândurile, aşteptând până când ghearele dispărură.

Dar când întinse mâna spre el, şoricelul iar fugi.

Chloe stătea pe pat, în aceeaşi poziţie, privind fix sertarul închis, când sosi mama ei, câteva ore mai târziu. Nu se mişcă nici când auzi maşina, sau când se deschise uşa de la intrare, sau când veni ea sus.

— Bună, zise doamna King, strecurându-şi pe uşă chipul îmbujorat ca urmare a băuturii şi a distracţiei, încă nu eşti în pat?

— O să mă culc. Chiar acum, îi răspunse Chloe, cu un zâmbet palid.

Lacrimile i se zvântaseră de ceva timp, însă îi lăsa seră pe obraji dâre sărate.

Ştia că nu era mai în siguranţă acum, că-i venise mama acasă… dar, cumva, tot mai avea impresia ca ar fi.

A doua zi, Chloe nu avea niciun chef să se ducă la şcoală, sau la muncă: să zacă în pat, sub pături, i se părea în mod categoric o variantă preferabilă. Dar nu şi cea mai sigură. Locurile publice, ca şcoala, sau ca magazinul în care lucra, erau indiscutabil locurile cele mai sigure, iar în afara lor va avea grijă să se afle în mulţime, sau cu alte persoane.

Dar acasă, diseară?

Nu-şi dorea să mai trăiască vreodată o seară atât de înspăimântătoare. Doar gândindu-se la ea îi venea să vomite. Nu prea dormise, sărind la fiecare zgomot şi rămânând trează ore în şir, urmărind toate sunetele până la totala lor dispariţie: automobile pierzându-se în depărtare, cineva – poate, cu altfel de scopuri duşmănoase – trecând cu paşi mari pe stradă, apoi oprindu-se să facă un pipi, după care văzându-şi mai departe de drum. Un şobolan, sau vreo altă vietate măruntă şi zgomotoasă, împingându-şi hrana pe pământ, tocmai prin dreptul ferestrei ei, până într-o vizuină, timp care i se păru că dură o jumătate de noapte.

Navigă pe internet timp de câteva minute înainte de a se pregăti pentru plecare, căutând sisteme de alarmă şi dispozitive pentru blocarea uşilor şi încuietori electronice… majoritatea preţurilor părând să pornească de la nivelul a cinci sute de dolari. Încercă să găsească o modalitate de a-i bate apropouri mamei sale: „Hm, au fosl cam multe spargeri în ultima vreme, şi mă gândeam…” Cel mai simplu ar fi fost, probabil, să facă rost de o gramadă de jucării pentru copii, dintre cele menite să-ţi păzească dulăpiorul sau camera de un frate neastâmpărul, şi să le presare prin toată casa.

Dar cum rămânea cu ea? Dacă o ataca din nou, de data aceasta mai bine ascuns?

Gândindu-se la încăierare, îşi aminti cum ţintise el spre gât şi spre articulaţiile importante – umeri, genunchi – şi, în cele din urmă, spre pântec. Avea nevoie de un soi de protecţie pentru toate aceste zone: de o armură. Scoase cutia muzicală pe care i-o dăruise tatăl ei la ultimul Crăciun petrecut împreună: locul în care păstra ea toate bijuteriile preferate, dar şi alte obiecte sclipitoare niciodată purtate. Pe fund, încâlcit într-o brăţară scoasă dintr-o cutie de cereale, era un colier din zale, cumpărat la bâlciul Renaşterii la care o dusese cu forţa Amy, acum câţiva

ani. Verigile din oţel alcătuiau un lanţ lat de doar câţiva centimetri, însă dacă-l purta ceva mai larg, măcar putea să-i protejeze jumătatea inferioară a gâtului, venele şi arterele.

Chloe nu avea idee despre ce ar fi de făcut cu genunchii şi cu gambele. Cochetă cu ideea de a le înfăşură cu pansamente elastice Ace, cu ţintele metalice repartizate în zonele cele mai vulnerabile. Pentru abdomen şi pentru umeri, cel mai nimerit mijloc de protecţie de care dispunea era o vestă din piele de la Pateena: extrem de tipică pentru anii şaptezeci şi crăpată pe alocuri. Însă era de motociclist, groasă şi rezistentă. Şi-o scoase din şifonier şi o îmbrăcă.

Unii spun că sunt un cowboy spaţial…

Zău că tot ce-i mai trebuia acum era o pălărie de cowboy, sau o centură imensă, cu catarama dintr-un dolar din argint. De fapt… îşi înclină capul într-o parte. La ciuful ei, o pereche de cercei cu pene nu i-ar sta deloc rău. Poate un contur intens la ochi, cu creionul negru, un rimel mai puternic…

— Bună dimineaţa! strigă, coborând în fugă scara şi ducându-se drept spre ieşire.

Mama ei dezlega cuvinte încrucişate: ea părea să nu sufere niciodată de migrene sau de mahmureală după serile de petrecere.

Chloe îşi dădu seama că încălca o regulă importantă, foarte importantă, a noului lor pact de „sinceritate” şi se simţi vinovată pentru asta… dar ce putea să-i spuna mamei că voia să facă?

— Ai ceva de făcut diseară, după serviciu? o întreba mama ei, încercând să pară nepăsătoare, şi fără să-şi ridice privirea.

Să patrulez prin perimetru? Să instalez mici capcane? Să tremur în papuci?

— Ăăă… nu, nu tocmai…

— Mă gândeam să pregătesc miel diseară, zise mama, lovindu-şi uşor buzele cu creionul. O bucată foarte frumoaşă de carne. Ajungi acasă la opt?

O imagine îi fulgeră lui Chloe prin faţa ochilor, cu ea, ajungând târziu acasă şi găsindu-şi mama moartă pe podea, cu cioburi şi sânge pretutindeni şi miros de grasime arsă de miel dinspre cuptor.

— Mda, fără discuţie, se grăbi să răspundă.

La şcoală, descoperi că putea să aţipească şi cinci minute în şir – iepureşte – în clasă, fără s-o observe cineva. Când simţi

nevoia să se cuibărească şi să doarmă mai mult – mai ales la chimie, în timp ce razele soarelui îi încălzeau banca şi scaunul – Chloe constată că până şi acele scurte cinci minute îi împrospătau forţele. La sport, dădu norocul peste ea: le fu prezentat un film despre conducerea sub influenţa alcoolului. Chloe reuşi sa doarmă patruzeci şi cinci de minute în cap.

La ora de Cultură americană, o treziră vibraţiile telefonului. Încercă să nu se ridice prea repede, iritată cât fusese smulsă dintr-un somn adânc, fără vise. Numărul care-i apăru pe ecran era al lui Brian.

Se întrebă dacă nu cumva el aflase despre ce i se întâmplase aseară. Sau, şi mai important, dacă avea să-i spună cât de mult ţinea la ea în realitate, şi să-şi ceară scuze pentru că se comportase atât de egoist şi de bizar. Sau poate că avea să recunoască, în sfârşit, că el era celălalt om-pisică. Oricare dintre aceste variante ar fi fost bună. Oricare dintre ele. Aşteptă să ajungă pe coridor şi abia apoi îl sună.

— M-ai sunat? îl întrebă, lipindu-şi strâns telefonul de ureche, astfel încât să-l poată auzi prin zgomotul din jur.

— Mda… Chloe, trebuie să stăm de vorbă.

Vocea îi suna disperată, serioasă.

— Sigur! Putem să ne întâlnim înainte să intru la muncă, la cafeneaua din apropiere, de cealaltă parte a străzii?

— N-ai putea să ieşi mai devreme?

Chloe ridică o sprânceană.

— Sunt la liceu, ai uitat? Nu în „lumea reală”. Dacă ies mai devreme, înseamnă telefoane la mama şi consecinţe.

— Aha. Corect. Bine, atunci… două şi un sfert?

— Ajung cât pot de repede, promise Chloe.

Îşi vârî telefonul la loc în buzunar.

— Hei, Chloe!

Alek îi făcea semne cu mâna. Zâmbi şi porni agale spre el, legănându-şi şoldurile într-un stil jumătate cowboy cu pinteni, jumătate tipă sexy.

— Frumoasă vestă. Ia zi, Keira susţine că eşti o paraşută ca la carte. E adevărat?

Chloe deschise gura… şi o lăsă aşa. Era prea buimăcită ca să poată vorbi. Cele mai bune prietene ale Keirei erau cu urechile ciulite, ascultând avide. Alek se descurca de minune să-şi păstreze o expresie neutră, trăsăturile lui nefiind oricum prea

comunicative.

Atunci, Chloe izbucni în râs.

Era un moment atât de perfect, atât de stupid, din viaţa de liceu, cum nu se poate mai depărtat de psihopaţi asasini, de puteri supranaturale şi temeri misterioase. O gură de aer complet curat.

Alek zâmbi, încântat să-i vadă reacţia.

— Eu am auzit că trebuie chiar să faci sex ca să fii aşa ceva, răspunse ea, cu o voce răsunătoare. Ar trebui sa stai de vorbă cu Scott Lefevre, şi cu Jason Buttrick, şi cu… în fine, cu toată echipa de fotbal. Întreabă-i pe ei despre Keira.

Cele două prietene ale numitei fete îşi luară zborul ca două păsări ale nefericirii, nerăbdătoare să-şi dea raportul.

— Arăţi tare dărâmată, zise Alek, trecându-şi degetele sexy prin părul ei.

Ea îşi împinse capul şi mai mult spre el, savurând senzaţia. Sper că n-o să încep să torc, sau mai ştiu eu ce.

— Am… n-am prea dormit azi-noapte.

— Trebuia să mă chemi pe mine. Veneam imediat, şi după, adăugă el, cu un zâmbet diavolesc, ai fi dormit ca un prunc.

— Eşti un mare dobitoc, zise ea, chiar crezând în ceea ce spune.

— Dar ţie aşa îţi place, iubito.

Se aplecă în faţă, ca şi cum ar fi vrut s-o sărute, dar se opri imediat din mişcare, astfel încât între ei abia mai era o distanţă de un milimetru, şi rămase pur şi simplu aşa.

Chloe îi simţea mirosul curat şi cald al pielii. Se simţea de parcă tocmai ar fi dat pe gât o doză dublă de whisky ieftin: o arsură începu să-i străbată stomacul şi, apoi, restul trupului. Întoarse uşor faţa ca să-şi mişte buzele de-a lungul obrazului lui – încă fără să se atingă – aproape copleşită de tulburare şi de dorinţă. Totuşi, se abţinu.

În cele din urmă, Alek se retrase primul.

— Pfiu, un hap cam greu de înghiţit, rosti el, răguşit.

— La revedere, amorezule, îi aruncă peste umăr Chloe, din mers.

E mult prea mare distracţia!

* * *

O zări în vreo două rânduri pe Amy pe coridor. Nu se priviră. Amy chiar avu grijă să-şi întoarcă privirea cât mai ostentativ. Chloe îşi dădu ochii peste cap. Cu astfel de prietene, cine mai are nevoie de asasini aruncători de cuţite?

Când se auzi ultima sonerie, se duse în pas alergător spre cafenea, asigurându-se că merge pe trotuarul cu cei mai mulţi pietoni, încetinind ca să zăbovească pe lânga unele grupuri, sau grăbindu-se să ajungă la altele.

Se trânti, cu respiraţia tăiată, pe scaunul de vizavi de Brian, care stătea, dus pe gânduri, cu o cană cu ceva şi un pişcot în faţă. Arăta chiar mai puţin goth decât de obicei, cu pantaloni militărești kaki şi ghete lustruite şi un ha norac negru cu glugă, cu numărul 10 scris cu roşu în partea din faţă. Căciuliţa cu urechi de pisică nu se vedea pe nicăieri.

— Salut, zise ea.

— Bună.

Aceasta fu întreaga discuţie până când ea îşi dădu comanda, apoi aşteptară amândoi să-i fie adusă cafeaua. Era o tăcere încordată: Brian aproape că batea din picior de nerăbdare. Când, în sfârşit, rămaseră singuri, Brian o privi îndelung, cu ochii căprui tulburaţi. Îşi pipai absent cicatricea de pe obraz.

— Cred c-ar trebui să încetezi să te vezi cu Alek.

Chloe îl privi chiorâş.

Îşi aminti scurta lor conversaţie telefonică, de cât de serios fusese el, şi de tulburat… şi-şi dădu seama că, ultima oară când o văzuse, ea fusese cu Alek. Asta nu avea nimic de-a face cu faptul că şi el era om-pisică…

— Brian, eu credeam că am discutat deja despre asta…

Deodată, se întrerupse, gândindu-se la ce spusese el adineauri. În zilele acestea, nimic ciudat, sau ieşit din comun – indiferent cât de mărunt – nu mai putea fi ignorat, ca fiind inofensiv.

— De unde-i ştii numele? îl întrebă încet.

— Ce? se miră Brian, fâstâcit, fiindcă nu se aşteptase la o astfel de reacţie.

— De unde-i ştii tu numele lui Alek? repetă Chloe, ri- dicându-se. M-ai urmărit? M-ai pândit? Îl luă ea la rost.

Brian îşi roti privirea în jur, agitat ca urmare a zgomotoaselor ei acuzaţii.

— Chloe, ascultă-mă, se rugă apoi. Zău că n-ar trebui să te

mai vezi cu el. Nu e... sigur.

— Nu pot să cred ce spui... ciudatule! Se răsti ea, izbind cu pumnul în masă. Nu vrei să te implici în nimic care să semene a relaţie adevărată, şi după doar câteva întâlniri, începi să-i acuzi pe alţii că sunt periculoşi? Eşti penibil, rosti cu dispreţ. Nu e sigur? Ce ştii tu despre ce-ar fi sigur? Cineva a încercat să mă ucidă aseară, iar tu îţi faci griji pentru un nătărău de şaisprezece ani, şi străin pe deasupra?

Brian se albi la faţă.

— Cineva... te-a atacat?

— Mda! Putea să mă şi omoare. Toată noaptea am fost îngrozită... ştia şi anumite lucruri despre mine, Brian. Aşa că, în viaţa mea, nu am loc decât pentru un singur hărţuitor nebun.

— Eşti bine? se interesă el, în sfârşit.

— La limită!

Apucă de vestă şi o trase într-o parte, împreună cu tricoul. Rana adâncă era curată, dar urâtă.

— Bulangiul avea pumnale şi steluţe zburătoare şi tot felul de chestii ciudate, turui ea.

Era furioasă, dar tot considera că-i datorează mulţumiri.

— Dacă n-ar fi fost mişcările pe care mi le-ai arătat în seara cealaltă, aş fi fost moartă, continuă ea, în silă.

— Ţi le-am arătat eu? întrebă el, nedumerit.

O, nu se poate...

— Tu n-ai... în seara cealaltă...? Hai, că eu vorbesc serios. Te rog...

Însă el clătină din cap şi ridică din umeri.

Când înţelese că era sincer, Chloe se simţi aproape copleşită de disperare. Iat-o, închipuindu-şi că găsise în sfârşit un răspuns la toată demenţa din jurul ei: că Brian nu era numai un tip grozav, ci şi unul care putea să-i fie profesor, putea s-o apere, putea să-i spună cine este.

Şi, când colo, se dovedea că nu e nimic din toate acestea. Ci doar un ciudat posesiv, scrântit.

— Eu trebuie să plec, zise, împingându-şi scaunul.

— Nu, Chloe... nu pleca! Aşteaptă... însă ea ieşise deja pe uşă.

Ieşi ca vijelia din cafenea şi rămase în faţa ei pentru câteva clipe, neştiind sigur ce ar trebui să facă. Cu cât zăbovea mai mult acolo, cu atât avea răgaz Brian să plătească nota şi să-şi adune curaj ca să plece după ea. Ceea ce însemna ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit. Pentru o clipă, o singură clipă, scânci, simţindu-se total pierdută.

Apoi se concentră la ceea ce-i rămăsese: la faptul că Brian era un ticălos desăvârşit. Se simţea într-atât de furioasă, încât îi venea să scuipe. Plecă de acolo: trebuia să facă ceva cu toată furia din interiorul ei. Şi, din moment ce se apropia ora la care trebuia să se ducă la serviciu, porni spre magazin.

Îşi strânse pumnii, îi încleştă şi-i descleştă, simţindu-şi ghearele cum tot ies şi intră la loc. Nu era o senzaţie tocmai liniştitoare, dar o făcu să se simtă mai bine. Umerii îi erau încordaţi, şi-şi dori să fi putut alerga aidoma tigrului din acele reclame la benzină (sau să fi fost motorină?), întinzându-şi la maximum picioarele din faţă, sărind, ţâşnind pe cele din spate. Apoi se gândi la pumele din Los Angeles… ceea ce o duse din nou cu gândul la Brian, lucru ce o făcu să se enerveze la loc.

— Hei, Chloe, auzi o voce în faţa ei, trezind-o din meditaţie.

Era Keira, în ceva care semăna a rochie pentru tenis, cu tot cu ciorapii cu ciucuri. Numai că o purta peste o pereche de blugi Mavi. Până şi mirosul celeilalte fete îi făcea greaţă lui Chloe: duhnea a hormoni în clocot şi a iritare şi a, în fine, a Keira.

Stătea în faţa lui Chloe cu un aer neglijent, ca pentru o simplă conversaţie.

— Despre cine, mai precis, spuneai tu azi că ar fi curvă? Pe coridor?

— Pleacă de-aici, zise Chloe, încercând să treacă pe lângă ea.

De parcă aş mai avea nevoie şi de asta, peste toate celelalte. Simţea că focosul din ea ajunsese la o jumătate de centimetru de detonator.

— Nu, chiar mă interesează, insistă Keira, smu- cindu-şi coama într-o parte şi etalându-i toate nuanţele, rădăcinile şi straturile succesive. Insinuai cumva că eu m-aş fi culcat cu Jason, şi cu Scott… şi cu întreaga echipă de fotbal?

Bomba detonă.

Chloe se întoarse, aruncând fulgere din ochi. Deschise gura. Scoase un sunet, adânc şi gutural şi brut, din fundul gâtului. Nu

tocmai omenesc. Un avertisment.

Keira se albi la faţă şi făcu un pas înapoi.

Chloe trecu pe lângă ea, continuându-şi drumul până la Pateena. Era la un pas de a sfâşia cu ghearele următoarea persoană care ar fi încercat să i se adreseze.

Totuşi, o să plătesc mai târziu pentru asta. Imediat cum îşi va reveni, Keira îi va suna pe toţi şi le va povesti ce monstru era, în realitate, Chloe King, pe lângă că era o bârfitoare şi o colportoare mincinoasă. Însă Chloe era destul de convinsă că ea nu va folosi chiar termenul de colportoare. Era cu câteva silabe mai lung pentru vocabularul unei vedete a hocheiului pe iarbă.

Până să ajungă la magazin, Chloe izbuti să se calmeze în suficientă măsură încât să-şi facă o intrare civilizată şi să înhaţe una dintre gogoşile pe care le adusese, îndatoritoare, Marisol pentru ele, amintindu-şi chiar şi să-i mulţumească. Erau de la Dunkin' Donuts, dintre cele cu tematică de Halloween, plină de minusculi lilieci şi dovleci negri şi portocalii. Chloe uitase de apropierea sărbătorii: era preferata lui Amy.

Simţi din nou tentaţia de a mârâi.

Captivă în magazin, înconjurată de mirosul bumbacului şi poliesterului proaspăt trecute prin spălătorie şi curăţătorie, Chloe descoperi că şi gândurile îi erau la fel de captive. Încă nu ştia nimic despre atacatorul ei, sau despre celălalt om-pisică. Nu cunoştea nicio cale de apărare pentru ea şi mama ei. Nu avea nici cea mai mică intenţie să-i spună mamei despre atac, de asemenea, ceea ce însemna că viola deja acordul dintre ele. Nu avea pe nimeni cu care să vorbească. Nu mai avea.

Se pomeni prinzând etichete cu capsatorul mai energic decât ar fi fost cazul, găurind mai multe perechi de blugi.

Şi aici l-am cunoscut pe Brian.

— Aoleu! Fetiţa de la liceu trece cumva prin sindromul premenstrual? Întrebă Lania, ţuguindu-şi buzele şi privind-o de sus. Care-i şpilul, nu te-au ales regina balului?

Chloe se gândi cât de mult s-ar ameliora înfăţişarea Laniei, dacă i s-ar fi adăugat o etichetă din plastic, fixată permanent în buza ei inferioară.

— Lasă-mă în pace, bombăni.

Sunase aproape ca o rugăminte: de ce, când totul era mai naşpa ca oricând, persoane ca Lania şi Keira se hotărau brusc că tocmai azi e ziua lor de tortură la liber? Nu voia să-şi mai piardă

încă o dată cumpătul. Erau mai multe persoane în magazin şi un răget de leoaică în mod sigur n-ar fi trecut neobservat.

Lania ridică din umeri, lovi cu piciorul teancul de blugi din faţa lui Chloe şi apoi se îndepărtă.

Chloe trase aer adânc în piept, ridică o altă pereche şi o ţinti cu capsatorul… însă îl ţinea prea strâns şi nu nimeri. Fără să se gândească, şi-l ridică deasupra capului, vrând să-l trântească de podea… însă se opri exact la timp.

Trebuia să iasă de acolo. Starea de spirit nu i se ameliora deloc.

Stivui cu grijă blugii, puse capsatorul la loc şi o căută pe Marisol în spatele magazinului.

— Hm, tuşi ea.

Ce să facă, să-şi menţină noua ei politică, a sinceităţii?

— Marisol, zise, nu cred c-o să pot lucra astăzi aici.

Femeia mai vârstnică îşi ridică privirea spre ea, miji ochii, poate căutând semnele fizice ale unei îmbolnăviri, unicul motiv rezonabil pe care l-ar putea invoca un angajat ca să spună aşa ceva.

— Te simţi bine? o întrebă, în cele din urmă.

— Nu… chiar, răspunse Chloe, dar fără să-i dea mai multe explicaţii.

Nu-mi mai pune întrebări…

— OK, zise Marisol, cam fără tragere de inimă.

Ochii îi fugiră spre două monitoare alb-negru legate de camerele de securitate din magazin. Chloe îşi dădu seama că încerca să-i comunice că-i observase comportamentul.

— Îmi place de tine, Chloe, îi zise. Dar nu am vreme pentru adolescenţi nebuni. Aici am de condus o afacere, nu un centru medical.

— Înţeleg, bâigui Chloe.

Măcar dac-ar şti ce se petrece…

— Cred c-o să ne descurcăm: n-a fost chiar atât de aglomerat. Ia-ţi liber tot restul săptămânii. Dar te aştept înapoi miercuri… dacă nu, nu te mai deranja să te întorci vreodată.

— Mulţumesc, zise Chloe, din toată inima.

— Foarte bine. Pe miercurea viitoare, repetă femeia, şi-i întoarse spatele: discuţia era încheiată.

Chloe îşi înşfăcă geaca şi ieşi în fugă, bucurându-se de senzaţia de curăţenie şi de prospeţime pe care i-o dădeau razele

soarelui cu atingerea lor.

Însă tot îşi mai dorea să se descarce, să lovească în ceva. Unde putea să se ducă? Şi ce putea să facă, cum să scape de dispoziţia aceasta nenorocită, de furia aceasta incredibilă?

La Alek.

Poate că n-o fi fost el cel mai bun partener de conversaţie, însă sigur se pricepea să-i distragă mintea de la lucruri neplăcute. Dar de unde să-l ia? Nu-l văzuse niciodată să aibă la el vreun telefon mobil, şi chiar să fi avut, nu-i ştia numărul. Îşi privi ceasul: era numai trei şi douăzeci, ceea ce însemna şanse serioase de a-l mai găsi pierzând vremea cu obişnuita lui gloată de prieteni, undeva prin şcoală, sau în apropierea ei.

Alergă tot drumul până acolo şi se opri abia în faţa intrării principale. Începu să adulmece. Până să-şi dea seama ce face, era deja cu nasul în vânt, încercând să-i prindă mirosul… Iată! Acesta să fie? Aşteptă, în timp ce vântul îşi schimba direcţia, închizând ochii. O mie de diverse… nu tocmai imagini, ci senzaţii şi supoziţii se stre- curară înăuntru. Să fie o pisică? O fi cineva supărat?

Cineva nu mai făcuse baie de o bucată de vreme… Ceva străin, animalic, mărunt… O veveriţă? Un şobolan? Nu putea să lege nume de mirosurile acelea: nu exista un vocabular pentru ele. Însă erau recognoscibile şi le putea învăţa, la fel ca şi chipurile şi sunetele. Ar fi putut să mai rămână multă vreme acolo, lăsându-se umplută de toate acele senzaţii… ca un câine, îşi dădu ea seama, care-şi scoate capul pe fereastră, sau chiar ca tâmpitul acela mic de shih-tzu, care mereu îi adulmeca mâna de la un capăt la celălalt înainte de a o lăsa să-l mângâie, ca şi cum ar fi vrut să-şi dea seama pe unde fusese şi cu cine se întâlnise în ziua aceea.

Iată-l iarăşi! Acesta era al lui! La fel cum îi mirosise pielea azi-dimineaţă, acel bărbătesc şi inconfundabil miros de Alek. Îl urmă, descoperind că-i vine greu să nu-şi urmeze în acelaşi timp şi instinctul şi să-şi tot rotească privirea prin clădire, ba chiar şi pe jos, pe pământ, ca să ia urma. Totuşi, mai erau şi acum elevi prin preajmă, iar reputaţia ei de ciudată se consolidase şi-aşa destul pe ziua de azi.

Se opri la o bifurcaţie, căută mirosul şi fu răsplătită pentru intuiţia ei: o ducea spre sala mai mică, de baschet. Îşi încetini mersul în ultima clipă, auzind şi alte voci, adulmecând semnale

amestecate, de bărbaţi şi femei.

Intră nepăsătoare, de parcă tocmai ar fi trecut întâmplător pe-acolo, ciocănind la uşă din mers.

Alek stătea ca un rege mărinimos în mijlocul admiratoarelor şi prietenilor lui. Toată lumea se strânsese în jurul şi dedesubtul lui, pe gradenele de mai jos, discutând, râzând şi aruncându-şi o minge de baschet. Alek încerca să înveţe cum să şi-o rotească pe deget, la fel ca şi ceilalţi americani, provocând hohote de râs. Keira nu era acolo. Slavă Domnului.

O văzu intrând. Nu avu nici cea mai mică ezitare: se ridică în picioare cu uşurinţa unui om rezonabil de graţios, îi aruncă mingea unei fetişcane simpatice şi sări jos, bătând palma din mers cu ceilalţi.

— Trebuie să plec, ne mai vedem noi.

Cineva începu să cânte: „Alek şi Chloe stăteau în copac…” Nici măcar n-o făcea cu răutate, dar pe Chloe oricum o enervă. Cine se credeau toţi aceşti omuleţi, ca să comenteze şi să discute astfel despre viaţa ei?

— Salut, frumoaso.

Nu-i dărui o sărutare superficială, cum ar fi procedat alţi iubiţi… cum ar fi procedat Brian. La fel ca toate interacţiunile lor, era ca şi cum un astfel de gest ar fi fost prea banal pentru ei doi. Aşa că doar îşi înălţă sprâncenele, aşteptând.

— Vreau să fac ceva rău, zise ea, pe jumătate în glumă.

Alek o examină atent, încercând să-i evalueze starea de spirit. Apoi, o apucă de mână. Pentru o clipă, Chloe se temu că-i înţelesese greşit cuvintele: ultimul lucru din lume pe care şi l-ar fi dorit ar fi fost un contact fizic prietenesc. În clipa de faţă, o astfel de idee o îngreţoşa.

Alek porni cu paşi mari pe coridor, trăgând-o după ea.

— Scoatem noi aburii din tine, îi zise, în timp ce ea se grăbea să ţină pasul. Îţi garantez.

O duse în micuţa parcare din spatele şcolii, spre şi mai micuţul spaţiu rezervat celor din anii mari. Lumina care anunţa apropierea apusului era fenomenală, îndulcind şi accentuând în acelaşi timp, cu grijă, toate contururile şi culorile; căldura făcea ca mirosul de frunze moarte, de smoală şi de metal prăfuit să îmbibe lent atmosfera. El o conduse spre un mic break, de nuanţa aramei mate, vechi şi ruginit.

— Asta e a ta? întrebă Chloe, mirată. Nici măcar nu eşti în anii

mari...

— E maşină grozavă, zise el, într-o engleză stâlcită din cauza entuziasmului. Modificat, cu motor în opt cilindri. Schimbător standard. Foarte curată.

— E a ta? îl mai întrebă o dată, remarcând că nu-i răspunsese.

— Totdeauna mi-au plăcut breakurile vechi, zise el, scoţând o cheie şi descuind portiera din dreptul volanului. Există, desigur, şi unele probleme. Cum ar fi că doar câteva chei ajung să descuie aproape toate modelele.

Îşi scoase un picior din maşină, ca să se echilibreze, şi se aplecă înăuntru, făcându-şi de lucru cu ceva aflat dedesubtul volanului.

— Dar poţi să te sui şi s-o cârpeşti şi chiar să ştii ce faci, înţelegi? Nu sunt computere, sau alte rahaturi de-astea.

Se auziră câteva scurte şi deloc promiţătoare ţăcăneli şi mormăieli, după care se produse un contact, şi motorul porni. Alek se întinse şi descuie portiera din dreapta.

Chloe o deschise, fiind nevoită să tragă mai tare decât ar fi crezut: chiar dacă era o maşină micuţă, parc-ar fi fost fabricată toată din plumb, iar uşa nu se mişca prea uşor în balamale. Se lăsă pe scaunul scund, care-şi păstra încă în mare parte tapiţeria – piele? Vinilin? — originală, peticită ici şi colo cu bandă izolatoare.

Îşi întoarse privirea spre Alek.

— Nu e maşina ta, nu?

El îi zâmbi şi demară în marşarier, ieşind din parcare.

Chloe nu ştia nimic despre automobile, şi prea puţine despre ce însemna cu adevărat condusul: mama ei o lăsa să exerseze, din când în când, în Passat, şi urma să se înscrie la primăvară la şcoala de şoferi. Dar, chiar şi-aşa, erau două amănunte evidente până şi pentru ea: că micul automobil accelera mult mai tare şi mai repede decât ar fi trebuit, şi că Alek sigur nu învăţase să conducă în America.

Erau zguduiţi cu putere înăuntrul maşinii; în afara arcurilor de la scaune, nu părea să existe vreo altă formă de suspensie. Chloe deschise geamul şi se prinse de cadrul lui, căutând un punct de sprijin; deodată, se trezi râzând. Bonnie şi Clyde! Maşină furată, mânie cât cuprinde, drum deschis. Exact ceea ce-i trebuia.

Nu-şi mai bătu capul să-l întrebe unde mergeau: el părea să

urmărească o anume ţintă. Luau virajele atât de strâns, încât Chloe ar fi putut să jure că merseseră pe două roţi şi, cu toate că nu trecuseră de-a binelea pe roşu, văzuse culorile semafoarelor schimbându-se în timp ce treceau pe sub ele.

De fiecare dată când se întâmpla aşa ceva, Alek îşi săruta degetele şi atingea plafonul.

— Câteodată, zbieră el – avea, de asemenea, geamul coborât, iar motorul făcea un zgomot asurzitor – San Francisco e de-a dreptul naşpa. Trebuie să ieşi din el. Rişti să te apuce… claustrofobia.

Huruind din greu, ieşiră de pe autostrada 101 şi trecură vâjâind pe Golden Gate. Era o frumoasă privelişte, de sfârşit de zi: cerul se întuneca spre o nuanţă de albastru curat, nepoluat, iar norii pufoşi şi alungiţi treceau agale, luminaţi în portocaliu de dedesubt. Nuanţele de verde decolorat ale dealurilor din apropiere deveneau mai profunde, iar apa de jos părea violentă şi întunecată. Podul însăşi avea o strălucire aproape ruginie, sângerie.

— Ha! râse în gura mare Chloe, plăcându-i la culme.

Alek zâmbi spre ea şi-şi înfipse piciorul în acceleraţie.

Zburară până în celălalt capăt al podului şi aleseră prima ieşire, îndreptându-se spre Sausalito. Ea şi Amy obişnuiau să se tot ducă pe-acolo la cumpărături şi ca să piardă vremea pe lângă apă… numai că amândurora li se păruse plictisitor în ultima vreme (aşa cum se plânsese totdeauna Paul că ar fi). Oameni bătrâni, turişti bizari şi magazine plicticoase. Însă Alek şerpui pe o şosea pe care ea nu mai fusese şi pe o stradă care nu putea fi descrisă decât ca extrem de bine pavată, ca într-o reclamă: asfalt ascuns sub un strat superficial de pietriş, benzile arcuindu-se frumos dinspre mijlocul drumului, unde străluceau două dungi perfecte, de culoarea lămâii.

— Unde suntem? strigă Chloe.

— Acolo unde locuiesc toţi ticăloşii bogaţi, urlă Alek, ca răspuns.

— Credeam că locul acela se numeşte San Jose.

Alek stătu puţin să se gândească.

— Bătrânii ticăloşi bogaţi, strigă apoi.

Coti la stânga şi-i arătă. Chloe rămase cu gura căscată la vederea casei din faţa lor.

Era ca un conac scos dintr-un film englezesc: un uriaş castel

din piatră şi lemn, înălţându-se cu câteva niveluri în centru. De-o parte şi de cealaltă, era flancat de aripi mai scunde. Acoperişul era din ţiglă. Spaţiosul gazon care cobora în pantă spre şosea avea, probabil, pe puţin câteva pogoane şi era păzit de un gard înalt şi cu ţepi, de modă veche, cu poartă şi gheretă pentru paznic. O alee de pietriş ducea, elegant, spre intrarea principală a casei, sfârşindu-se într-o buclă în mijlocul căreia se afla o fân tână. Fiecare petic de verdeaţă fusese tuns cu migală, peluza era presărată cu arbuşti tunşi ornamental şi chiar, pe alocuri, cu fântâni.

— O, Doamne… e frumos, oftă Chloe. Habar n-aveam că există aşa ceva pe-aici.

— Nu e menţionată nici măcar în House and Country, dacă la asta te refereai, replică Alek, zâmbind strâmb.

Dumnezeule.

— Şi cine e proprietarul? Bill Gates?

Alek scutură din cap.

— Serghei Shaddar. El e cel care a cumpărat vechea piaţă din centru şi a transformat-o în multiplex. Un veritabil porc de capitalist. Şi o rudă îndepărtată, din ramura americană a familiei mele, adăugă, întunecandu-se la faţă pentru câteva clipe. El e cel care n-a vrut să dea banii ca să ne aducă încoace, pe mine şi familia mea

— Ce zgârie-brânză! Nu-mi vine să cred că a preferat să şi-i cheltuiască pe asta, în schimb.

— Da, în sfârşit, cine ştie, răspunse Alek, distrat, într-o zi, poate că toate vor fi ale mele. El nu e „căsătorit cu copii”, cum se spune.

Întoarse maşina şi reveni încet pe şosea, permiţându-i lui Chloe să mai arunce o ultimă şi îndelungă privire spre frumoasa locuinţă. Oftă. Era o lume total diferită, departe de ea şi de necazurile ei, un mic regat de basm cu oameni bogaţi şi lucruri frumoase şi probleme de-ale bogaţilor.

Remarcându-i tăcerea, Alek întinse mâna spre ea şi-i dădu un flacon metalic, cu ceva scris în rusă pe el. Habar n-avea cum de încăpuse în buzunarul blugilor cu care era îmbrăcat acum, extrem de strâmţi pe fese. Totuşi, luă o înghiţitură generoasă. Nu era vodcă, aşa cum se aşteptase, ci ceva sec, adânc şi înţepător.

— Ştii cât de greu e să faci rost de bourbon în Rusia? o întrebă

el, când o văzu că tuşeşte.

Chloe îi răspunse cu un zâmbet, însă unul foarte firav.

— O, te apucă depresia, constată el.

— Aş vrea… începu Chloe, dar se întrerupse, amintindu-şi de tortul ei aniversar. Nu ştiu ce-aş vrea. Aş vrea ca viaţa să fie mai simplă, se hotărî, în cele din urmă. Aş vrea să fi putut sta mai mult timp împreună.

Alek îşi muşcă buza pentru o clipă.

— Mai avem nevoie de un singur lucru care să te înveselească, până să te întorci acasă, declară el, după care se lumină la faţă. Chloe King, ţi s-a întâmplat vreodată să „prinzi aer”?

Optsprezece

Undeva, într-o cameră întunecoasă, se strânsese un cerc de personaje îmbrăcate în mantii.

Nouă erau cei care stăteau în jurul unei străvechi mese din lemn, luminate de felinarele pâlpâitoare care-i marcau marginile. În spatele şi deasupra lor, torţele împrăştiau umbre stranii pe lespezile împodobite ale podelei de dedesubt.

Un monitor alb-negru era aşezat pe masă, adăugându-şi lumina bolnăvicioasă la cea a flăcărilor; personajul principal al filmelor sale mute era o fată implicaţii în tot soiul de întâmplări normale pentru fete… dar şi în unele nu chiar atât de normale.

Una dintre siluetele înfăşurate în mantie de la masa vorbi:

— Aţi văzut? Ea deja a devenit periculoasă… şi n-au trecut decât câteva zile de când şi-a perceput adevărata natură.

— Nu prea-mi vine să cred că faptul că s-a apărat în faţa atacului violent al unui zurbagiu de stradă înseamnă că devine o persoană periculoasă, rosti o altă voce, bătrână, de femeie.

— Dar vedeţi pe cine-şi ţine drept companie, cloncăni o bătrână voce bărbătească.

O mână scheletică se întinse în faţă. Degetele ei puteau la fel de bine să fie numai os, la cât îi mai folosea pielea ei uscată şi zbârcită: se agăţa de fiecare neregularitate. Şi parcă vrând să-i sporească ruina, un inel gros cu o uriaşă piatră neagră tronau peste articulaţia degetului arătător. Toate privirile se întoarseră spre locul în care ciocănea el, pe sticla monitorului.

Un tânăr o săruta pe fată, pe o bancă din faţa unui restaurant fast-food.

— Rusul este în continuare moştenitorul?

— Nu avem motive să credem altceva.

— Totul se pune prea repede în mişcare, rosti primul vorbitor, foindu-se pe scaun. Novice, ne-ai spus doar că ei doi se cunosc. Şi că, în eventualitatea în care se iveşte ceva, vei… interveni imediat.

— Am făcut tot ce mi-a stat în puteri, Preaînalte, rosti surd o voce tânără dinspre bănci.

— Şi, cu toate acestea, ai dat greş. De asemenea, ai eşuat în a determina cu certitudine dacă ea este Aceea care crede Coţcarul că ar fi.

— Mai întâi, vreţi să mă împrietenesc cu ea, după care vreţi să văd dacă moare când îi înfig un cuţit în burtă. Nu cred că aşa ceva făcea parte din misiunea mea.

— Dar ea ţi-a spus ceva? Orice lucru ciudat… despre trecutul ei, despre vreo experienţă din copilărie, despre cine ştie ce supravieţuire miraculoasă, sau întâmplare care s-o fi adus în pragul morţii?

Urmă o tăcere prelungită.

— Nu, domnule, răspunse într-un târziu Novicele.

— Mă tem că eşti mult prea apropiat de situaţie încât să mai fii capabil de reacţii raţionale. Ţi se retrage cazul; îl vom lăsa pe Coţcar să rezolve problema în felul său.

— Dar, domnule… permiteţi-mi să mai încerc o dată. Ea este o fiinţă bună… a fost crescută de oameni. Coţcarul nu va face decât s-o ucidăl Este nebun…

— Alexander Smith este un viteaz membru al Ordinului. Îşi îndeplineşte îndatoririle cu râvnă şi zel… să nu uităm acest lucru. Deasupra şi mai presus de ordinele noastre, el simte că drumul îi este dictat direct de Dumnezeu. Să-l lăsăm în voia lui, şi Dumnezeu îi va hotărî soarta.

— Aici este vorba doar despre crimă, nu despre căile lui Dumnezeu, se răsti tânărul.

— Novice, Ordinul A Zecea Lamă nu şi-a desfăşurat misiunea de a apăra oamenii timp de un mileniu de calamitatea felină, numai ca totul să fie dus de râpă din imboldurile necugetate ale unui adolescent infatuat! M-am exprimat limpede?

O nouă tăcere îndelungă.

— Da, domnule.

Încă un moment de tăcere, în care toată lumea reflectă la cele spuse.

— Aşadar, acţiunea noastră este hotărâtă, zise unul.

— Astfel este consemnată, îl susţinu altul.

— Aşa am procedat din trecutele vremi, aşa vom proceda de-a pururi, intonară în cor siluetele.

Se ridicară încet şi ieşiră, înşiruindu-se tăcuţi, din camera întunecoasă. Toţi, cu excepţia unuia: tânărul care vorbise mai devreme, căruia îi tremurau genunchii şi-şi tot scărpina o cicatrice de pe obraz.

— Totul este pentru binele tău, fiule, spuse cel mai bătrân dintre bărbaţi, rămânând în urmă şi bătându-l pe umăr cu mâna lui scheletică. Ştiu că ţi-este greu… dar aici nu există viitor. Uită-te la bietul băiat grec… doar nu vrei să sfârşeşti ca domnul Xavier Akouri, nu-i aşa?

Nouăsprezece

În realitate, Chloe nu mai „prinsese aer” până acum, chiar dacă îşi trăise aproape toată viaţa în San Francisco. Amy încercase o dată, sau de două ori, folosind maşina pe care Paul o împrumuta de la fratele său uneori, o chestie de-a dreptul de prost gust, cu lumini purpurii peste tot şi cam prea multe eleroane. Dar, oricât s-ar fi pretins Amy de cutezătoare, nu reuşise niciodată să acumuleze curaj suficient… şi nici viteză.

Alek nu-şi făcea astfel de probleme: găsi un deal cumsecade şi, odată aflat pe culmea lui, îşi înfipse talpa în acceleraţie. Numai că, în timp ce goneau, maşina se tot hurduca în sus şi-n jos. Înjurând de mama focului, Alek se hotărî să mai încerce o dată, luând tot felul de viraje strânse şi chiar trecând pe roşu, ca să câştige viteză. Vântul vuia prin ferestre. Oraşul tocmai fusese învăluit de întuneric şi luminile se aprinseseră toate, însă urmele portocalii ale apusului persistau încă. Era o seară sălbatică.

Nu pot să cred că facem una ca asta. Chloe era atât de entuziasmată, încât chiar începu să bată din palme în timp ce se apropiau de intersecţie.

— Şi… acum!

Dintr-odată, se simţi imponderabilă. Senzaţia dăinui numai pentru o clipă, întregul trup i se încordă în centura de siguranţă,

după care urmă o nouă prăbuşire dură pe asfaltul străzii, ceea ce-i făcu gâtul să se smucească necontrolat înainte şi înapoi.

Nu ştia sigur dacă toate cele patru roţi se aflaseră simultan în aer, dar ea precis aşa simţise.

Totul se întâmplă mult mai repede decât la televizor. Oftă, dorindu-şi să fi putut parcurge mişcarea şi cu încetinitorul, ca şi cum ar fi fost la o filmare.

Alek se întoarse în grabă spre Inner Sunset. În timp ce treceau pe lângă parcarea şcolii, cineva – cu o alură de sportiv din ultimul an – tocmai zbiera: „Unde mi-e maşina? Unde mi-e afurisita aia de maşină?" Alek şi Chloe se cufundară în scaunele lor, hlizindu-se, însă proprietarul era întors cu spatele când trecură pe lângă el.

— Unde stai? Te las pe tine şi pe urmă duc chestia asta înapoi.

— Tu nu ştii unde stau, rosti ea tărăgănat, savurând felul în care suna, senzaţia provocată.

El nu ştia prenumele celuilalt iubit al ei, nu ştia ce anume era ea în realitate, şi nu ştia nici unde locuieşte. Era doar un pic mai ţicnit decât obişnuitul adolescent mediu. Simplu. Era ceva drăguţ.

— Nu, de unde-ai fi vrut să ştiu?

— Nu contează, zise Chloe, zâmbind şi arătându-i unde să cotească.

Încetini când ea începu să lovească în parbriz, ară- tându-i care dintre case era a ei.

— Hei, exclamă Chloe, întorcându-se să-l privească. Mersi.

— Nicio problemă. Ai văzut? Nu sunt doar un băiat sexy. Îmi mai place să fac şi lucruri periculoase, sau prosteşti.

— Da? zise ea, zâmbind.

— Da, răspunse el, aplecându-se.

O muşcă, foarte delicat, de partea de jos a lobului urechii drepte, evitându-i îndemânatic găurile pentru cercei. Apoi, o sărută pe gât. Chloe se cutremură.

— Data viitoare, şopti el.

Chloe făcu ochii mari, dar nu zise nu.

Înăuntru, mama ei se lupta cu sfoara măcelarului, legată stângaci în jurul unei incredibil de primitive ca aspect hălci de miel. Tocmai lega un nod, ţinând unul dintre capete în dinţi. Chloe se duse să-şi pună degetul pe nod, ca să-i uşureze

sarcina, însă doamna King scutură din cap cu emfază.

— Nu pan' nu te speli pe maini.

Chloe oftă şi-şi trecu mâinile pe sub jetul de la robinet, după care se întoarse s-o ajute. Într-o vreme – mai ales pe timpul scurtei ei experienţe vegetariene – vederea unei astfel de bucăţi de carne, cu atât mai mult a uneia ciudate, cu atât mai mult a unui pui de animal, ar fi îngreţoşat-o de-a binelea. Cu toate acestea, acum nu se putu stăpâni să nu constate că-i chiorăie stomacul, şi fu nevoită să se împotrivească energic tentaţiei de a culege fărâme apetisante de grăsime crudă şi de a le arunca în gură.

— Gata, anunţă mama ei, punându-şi mâinile în şolduri şi admirându-şi opera.

Îi făcu semn cu bărbia spre cuptor, şi Chloe îl deschise, simţind cum pluteşte afară o căldură foarte plăcută.

— Ar trebui ţinut doar cam trei sferturi de oră. Am cumpărat şi puţin cuşcuş, ca garnitură. Hei, tu te simţi bine?

Chloe îşi ridică privirea, surprinsă de brusca schimbare a subiectului. Dacă se gândea mai bine, acum, că trecuse nebunia goanei cu maşina, se simţea un pic cam istovită.

— S-a întâmplat ceva la serviciu?

Chloe trase aer adânc în piept.

— N-am fost la serviciu. Am… stat cu prietenul meu, Alek. El m-a adus acasă cu maşina.

Doamna King îşi înălţă sprâncenele.

— Marisol mi-a dat liber pentru restul săptămânii, îi explică în grabă Chloe. Nu mă simţeam… nu eram în stare să lucrez.

— Să n-o rasoleşti cu asta, o preveni doamna King. Nu e decât primul tău serviciu. Dacă te plictiseşti de el, şi de următorul, şi…

Chloe o privi doar, aşteptând-o răbdătoare să sfârşească. Şi probabil că totala lipsă a oricărei reacţii din partea fiicei sale – cu atât mai puţin a uneia furioase – combinată cu înfăţişarea istovită a lui Chloe, fu cea care determină vocea doamnei King să se stingă treptat, renunţând la dădăceală.

— Ţi s-a făcut rău cumva?

Nu… îşi dădu seama, însă, că era de preferat să-şi păstreze variantele deschise. Aşa că doar scutură din cap fără să spună nimic, apelând în cel mai bun caz la un protest slab.

Avură o seară liniştită, cu miel şi cuşcuş şi o salată cu brânză feta, completând tematica grecească. Mama ei îi permise să bea

un pahar de vin, un soi fructat, alb, provenit din Orientul Mijlociu. Vinul o făcu pe Chloe să adoarmă imediat când se încovrigă pe canapea lângă mama ei, care tot schimba canalele, oscilând între CNN şi Animal Planet.

Chloe ştia că ar fi trebuit să manifeste mai multă vigilenţă, însă era epuizată, avea burta plină şi se simţea învăluită de confort şi de căldură.

— Ei, ca să vezi, auzi ea ultimele cuvinte înainte de a aţipi. Puii de elefant îşi sug trompele exact la fel cum îşi sug bebeluşii degetul mare…

Când se trezi, în dimineaţa următoare, Chloe era tot pe canapea, însă lungită, cu perna ei sub cap şi învelită cu propria pilotă. Mama se trezise deja şi se pregătea să plece la muncă.

— Ia spune, cum te simţi azi? o întrebă, aplecându-se peste Chloe şi punându-şi dosul palmei pe fruntea fiicei sale. Când te-am învelit aseară, ardeai.

Chloe se simţea perfect.

Mamă, Doamne, chiar l-am ajutat ieri pe Alek să fure o maşină şi am „prins aer” cu el?

Oare de câte ori, se întrebă, avea să se mai minuneze a doua zi de bizareriile pe care le comisese în seara precedentă? Şi, sincer vorbind, dacă se gândea la furtul maşinii, se simţea ruşinată. Oare ce-o apucase ieri? Oare se supărase cu adevărat pe Brian? În definitiv, nu era decât un idiot… De ce făcea ea toate lucrurile acelea ciudate când se găsea în preajma lui Alek?

— Of…

Chloe dădu să se ridice în capul oaselor, după care se lăsă să cadă într-un cot, ca şi cum ar fi fost ameţită.

Doamna King oftă.

— Sun eu la şcoală. Nu trebuia să te las să bei aseară. Sau măcar trebuia să iau un vin roşu. Aşa ceva se zice că ar face bine în cazuri de migrene şi de răceli, îi explică, răvăşindu-i părul. Te sun eu mai târziu. Dacă ai nevoie de ceva, îmi dai telefon… crezi c-o să te descurci dacă te las singură acasă?

Ah, uite că-i pasă. Chloe zări îngrijorarea şi umbra de vinovăţie a mamei singure în ochii hotărâţi ai mamei sale. N-ar fi trebuit să rămână acasă, cu fiica ei suferindă? Aşa ar fi procedat mama ei. E drept că mama ei nu avusese serviciu, dar oricum. Cel puţin, mama lui Chloe avea mereu mare grijă să-şi păstreze îndoielile şi neliniştile şi psihozele de adult numai pentru ea, şi

să nu-şi împovăreze niciodată fata cu ele.

Desigur, nu se putea stăpâni să nu şi le exteriorizeze uneori.

Şi s-ar fi îngrijorat al naibii de mult dac-ar fi ştiut despre tentativa de asasinat asupra fiicei sale.

— Nu-ţi face probleme, o linişti Chloe, întrebându-se ca prin ceaţă dacă întreaga relaţie mamă-fiică se schimbase atât de mult în ultimele câteva săptămâni şi cam când avea să revină cea veche, îndepărtându-le iarăşi pe una de cealaltă. O s-o sun pe Amy, zise ea. Mda, sigur. Poate să treacă pe-aici imediat după şcoală, dacă am nevoie să-mi aducă ea ceva. Eu, oricum, probabil c-o să dorm aici, câteva ore de-acum încolo.

— OK, zise mama ei, deşi pe un ton neconvins.

Se aplecă spre Chloe şi o sărută pe frunte.

— Mă simt mai bine acum.

Şi, în ţăcănitul genţii Coach, a servietei diplomat italieneşti şi a pantofilor Kenneth Cole, plecă.

Chloe mai aşteptă o vreme pe canapea până se hotărî ce să facă. Trecuse ceva timp de la atac, aşa că se mai distanţase puţin: n-o mai îngrozea gândul că e singură acasă, ca în prima seară. Ziua de azi avea să fie un bun test: dacă asasinul avea de gând să-i dea de urmă şi s-o atace la ea acasă, nu putea să găsească un moment mai bun. Era singură, iar în cartier domnea tăcerea.

Dar chiar dacă stătea acasă toată ziua, sigur nu avea să rămână într-o poziţie culcată, vulnerabilă, întinsă pe canapea. Putea să mai încerce să-l caute pe Xavier, poate chiar să-l sune. Şi ce anume era cu Xavier şi cu Alek? Oare aceste imbolduri – mergând de la cele sexuale până la autodistructive şi, pur şi simplu, distructive – erau normale, sau veneau odată cu ghearele, cu iuţeala şi cu brusca dorinţă de a se hrăni cu carne crudă?

Îşi îndoi mâna şi privi cum ghearele îi ies, şuierând. Şi le ridică spre o rază de soare care-şi făcuse loc printre draperii şi plante. Una la mână: ghearele arătau normal, lucioase, albicioase, cu mici frânturi de piele tăbăcită şi moartă în jurul lor, la bază. Doi la mână – sau labă – arătau la fel de înfricoşătoare şi de străine ca prima dată când le văzuse.

— Ce altceva aţi mai adus? le întrebă cu voce tare.

Deocamdată, nu avea şi coadă, slavă Domnului. Ar fi fost mai greu de ascuns, şi nu şi-o putea imagina dispă- rându-i dintr-

odată undeva în interiorul corpului. Îşi privi picioarele: mama ei o descălţase de ciorapi în timp ce dormea. Chloe nici măcar n-o simţise: să fi fost din cauză că dormise buştean, sau fiindcă mirosul mamei, şi atingerile ei, şi micile sunete îi erau familiare, nepericuloase? Oare ştiuse cumva, instinctiv, chiar şi prin somnul ei, că era în siguranţă? Motanul lui Amy îşi petrecea adesea ziua întreagă în vârful patului. Puteai să-l mângâi oricât de apăsat ai fi vrut, iar el se întindea, fără ca măcar să deschidă ochii, fie şi pentru o clipă, şi-şi continua somnul.

Sau, pur şi simplu, am leşinat de-a binelea? Era un gând mult mai înspăimântător.

Îşi răsfiră degetele trandafirii în lumina soarelui. Apoi şi le îndoi. Nu ieşi vreo gheară. Asta să fi fost tot, atunci? Gata cu schimbările fizice?

Se ridică şi se întinse, savurând căldura dimineţii.

Pe urmă, se duse sus, să se spele pe dinţi şi aşa mai departe. Dar, înainte de asta, îşi aminti de o sarcină de care trebuia să se ocupe: Mus-mus.

Intră în camera ei şi deschise sertarul. Mus-mus se repezi înainte, nerăbdător să-şi primească trataţia. Chloe lăsă să cadă înăuntru o bucată de Cheerios. Aceasta căzu şi ricoşă. Zgomotul produs îl sperie pentru o clipă pe Mus-mus, care se obişnuise cu un tratament mai blând. Chloe îşi întinse mâna cu blândeţe, cu un deget îndreptat spre micuţul lui bot. Şoricelul se aplecă înainte, adulmecând. Apoi scoase un chiţăit, lăsă bucata de Cheerios să cadă şi o rupse la fugă.

— Nu-ţi plac pisicile, nici măcar cele prietenoase… şopti Chloe.

Un lucru în plus care venise odată cu schimbările ei, împreună cu violenţa. Îşi muşcă buza, simţind cum îi dau lacrimile.

— OK, Mus-mus, zise, aplecându-se în faţă să pună mâna pe el; era atât de disperat să scape, încât fu nevoită să-şi întindă ghearele şi să le strângă, cu toată delicateţea, în jurul lui, ca o cuşcă.

Ţinu apoi şoricelul la nivelul ochilor, privindu-l pe micul rozător îngrozit care-i fusese cel mai apropiat confident cu doar câteva zile înainte.

— Adio, îi şopti ea. Şi mult noroc.

Pe urmă, se aplecă şi-şi desfăcu palma aproape de picioarele patului. Mus-mus nu ezită absolut deloc, ţâşnind înainte şi

ascunzându-se sub pat imediat cum avu posibilitatea. Chloe oftă din nou şi îşi şterse lacrimile. Aranjă cu grijă o grămăjoară de Cheerios pe podea, pentru eventualitatea în care el ar fi avut nevoie de un ajutor pentru început.

O să-mi lipseşti.

Făcu un duş, încercând să se spele de tot ce simţea şi să-şi reînceapă ziua de la zero. Îşi puse o bluză fără mâneci şi o pereche de blugi, fără să-şi mai bată capul cu chiloţii. Pisicile nu poartă chiloţi, îşi zise, dar nu reuşi să-şi smulgă nici măcar un zâmbet. Îşi aranjă sutienul. Uite că pisica asta, totuşi, trebuie să poarte ceva care să-i susţină pieptul. Nu se putea imagina având şase sau opt mamele, toate de mărimea celor de acum.

Rătăci prin casă, dereticând ici şi colo, făcând curat în frigiderul mamei şi schimbând canalele la televizor. Copleşită de deprimare, se aşeză pe canapea.

Oare aş putea să renunţ la gheare, dacă asta ar însemna încetarea atacurilor demente asupra mea, şi revenirea la o viaţă normală, şi întoarcerea lui Mus-mus? Dar, şi să fi avut posibilitatea alegerii, tot nu ştia precis care ar fi fost răspunsul.

O bătaie şovăitoare în uşă o smulse brusc pe Chloe dintr-un somn lung, fără vise. Privi afară pe fereastră, pipăind cu degetele lanţul din zale de la gât.

Erau Amy şi Paul.

Chloe se încruntă, nefiind convinsă că era pregătită pentru aşa ceva. Totuşi, coborî oricum şi le deschise uşa.

— Bună, Chloe, zise Amy.

Ochii ei şi ai lui Paul începură imediat să examineze bluza sexy pe care o îmbrăcase… după care se concentrară asupra unui anumit amănunt din apropierea umărului ei stâng, care-i surprinse.

— Ăăă… mama ta ne-a sunat. Pe Amy, adică, începu Paul să-i explice, în timp ce Amy se holba încă la rana de alaltăseară.

Chloe o curăţase la duş şi dăduse cu antibiotic, dar încă era enormă, adâncă şi roşie. Se vindeca de minune, însă tot urâtă era.

— Ne-a spus că eşti bolnavă, preciză el.

— Mda, ăăă, intraţi, zise Chloe, deschizând uşa de tot şi întorcându-se să intre prima în cameră.

Cei doi prieteni ai ei o urmară spăşiţi.

— Vreţi ceva? îi întrebă. Cola? Cola dietetică?

— Cola, răspunse Paul, absent.

Nemişcarea din cameră era ca de muzeu: parcă ar fi fost ora amurgului, şi totul era obscur, prăfos, întunecat. Ca într-o casă bătrânească. Zgomotele cădeau şi dispăreau ca picăturile de apă într-un lac întins şi negru, absorbite instantaneu.

— Ce-ai păţit la braţ? întrebă într-un târziu Amy.

Chloe se întoarse de la frigider şi-i aruncă lui Paul cutia de Cola.

— Am fost atacată pe stradă, alaltăseară, răspunse, pe un ton ferm.

— De un vagabond, completă Amy, optimistă.

— Nu, de altcineva. De cineva cu un cuţit. De cineva care pare să mă pândească.

Toţi trei rămaseră tăcuţi o vreme. Amy părea să fi dispărut în gigantica haină pufoasă şi argintie cu care era îmbrăcată: ceva situat între genul de proxenet şi cel de DJ londonez şic. Părul şi-l împletise sus în codiţe şi-şi înfăşurase gâtul cu un fular galben-verzui. Paul arăta mult mai neprotocolar – deşi la fel de puţin în largul lui – în blugi şi o geacă din piele, surprinzător de normal pentru el.

— E cineva cunoscut? se interesă până la urmă Amy.

— Nu.

— Ai sunat la poliţie?

— Încă nu.

Amy probabil că simţise ceva din tonul lui Chloe, aşa că nu continuă cu evidentul „De ce nu?”

— Presupun că noi două avem multe de recuperat, rosti ea încetişor.

— Da? întrebă Chloe, dar pe un ton care arăta că n-o prea interesează.

— Eu nu mi-am dat seama… tu nu mi-ai spus…

Urmă o tăcere prelungită.

— Eu chiar nu ţi-am fost alături, este? întrebă Amy, cu delicateţe.

— Nu tocmai, o aprobă Chloe, însă în felul în care o spusese nu era nici urmă de răutate.

— Paul mi-a spus cum te-ai simţit…

Amy izbucni deodată într-un râs forţat. Paul îşi lăsă ochii în jos, stânjenit.

— Paul mi-a spus mie. Cum te-ai simţit tu. E un început.

Avea dreptate: de obicei, una dintre cele două fete îi cerea celeilalte să stea de vorbă cu impenetrabilul Paul.

— Am feştelit-o, ştiu… şi pe urmă m-am şifonat din cauză că tu umblai cu Alek. Şi cu celălalt tip. A fost de parcă tu ai fi avut, dintr-odată, o întreagă viaţă departe de mine.

— A-lo?

Chloe îi arătă spre Paul.

— Ştiu, ştiu, oftă Amy.

— Eu pot să plec… dacă voi vreţi, propuse iubitul în cauză, un pic sâcâit de faptul că se refereau la el ca la un factor perturbator.

— Eu credeam c-o să fii în culmea bucuriei ştiindu-ne împreună, că o să sărbătorim, şi aşa mai departe, continuă Amy. E, cum să zic… ştii tu, perfect. Cei mai buni prieteni ai tăi, împreună.

— Eu trebuie să… ăăă… mă duc la baie, zise Paul, ridicându-se şi plecând.

— A fost o dovadă de egocentrism din partea ta, zise Chloe, regretând oarecum că nu găsise un echivalent mai scurt, şi oarecum bucuroasă pentru faptul că se exprimase astfel. Eu niciodată n-am ieşit cu cineva, în timp ce tu ai avut un şir întreg de iubiţi… iar acum, tu şi singurul meu alt prieten mai apropiat vă hotărâţi să vă vedeţi numai în particular? Tu cum crezi că m-am simţit?

— De-asta ai început dintr-odată să ieşi cu toţi tipii ăia? întrebă Amy, pe un ton din ce în ce mai înfierbântat.

— Nu sunt „toţi tipii ăia”. E Alek, un tip amuzant şi care sărută nemaipomenit, şi Brian, pe care l-am cunoscut la magazin. A, şi Xavier, unul pe care l-am cunoscut la club în seara de după ce am căzut din turn, când eram absolut singură şi mă simţeam ciudat şi am încercat să te sun peste tot, dar tu erai ocupată cu Paul.

Amy deschise gura, parcă vrând să spună ceva, dar nu scoase un sunet.

— Pe el nu-l pun cu adevărat la socoteală, recunoscu Chloe. Nu l-am mai văzut decât o dată, din seara aia.

Iar atunci, batea la porţile morţii.

— De ce nu mi-ai spus atunci la cină, când…

Amy se întrerupse brusc, amintindu-şi de pizza aniversară şi de cât de nerăbdătoare fusese să-şi relateze povestea ei cu Paul

din seara precedentă.

— Dădeai impresia că ai nevoie de cineva care să te asculte, răspunse Chloe, încet. Şi mie nu mi s-a părut că tot ce-am făcut eu cu Xavier era la fel de important ca relaţia dintre voi doi.

Ochii lui Amy se umeziră şi deveniră sticloşi.

— Îmi pare rău, spuse într-un târziu, străduindu-se să nu plângă. Ştiu că n-am fost deloc alături de tine, şi mă simt vinovată din cauza asta, dar eram supărată, şi ocupată cu Paul, şi cu cât trecea mai mult timp, cu atât sporeau vinovăţia şi supărarea…

— Nu e nimic, zise Chloe, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

Tipic pentru Amy. Exagerându-şi sentimentele, dar sinceră când comitea o greşeală… dacă insistai îndeajuns. Amy o cuprinse într-o puternică îmbrăţişare, ca de urs, ceea ce o făcu pe Chloe să scape un geamăt din cauza surprizei, rămânând fără aer.

— Ia stai, nu ţi se pare cam ciudat că ai fost atacată de două ori într-o singură lună? o întrebă deodată Amy, ştergându-şi lacrimile.

— Tu nu cunoşti nici jumătate din poveste, îi răspunse Chloe, cu un zâmbet crispat.

— Hei, zise Paul, care-şi făcuse apariţia în prag. Ce-ar fi să ne plimbăm pe pod, ca altădată?

Amy şi Chloe se priviră. De ce nu? Îşi zise Chloe, strădu- indu-se să nu acorde atenţie asupra faptului că „altădată” însemna cu mai puţin de o lună în urmă.

Pe drum, în autobuzul care-i ducea spre Golden Gate, Chloe îi puse la curent cu toate amănuntele despre Alek – minus cel cu maşina furată – şi cu Brian, con- centrându-se mai mult asupra celui din urmă şi a cât de dezamăgită fusese ea când constatase că era atât de fraier. Ambii ei prieteni se arătară deranjaţi când le povesti că el îl ştia pe Alek după nume şi că-i ceruse să stea departe de el.

— Nu e foarte ciudat, doi care să te hărţuiască într-un interval atât de scurt? se interesă Paul, făcându-se fără să ştie ecoul precedentei întrebări a lui Amy. Nu crezi cumva…

— Că Brian ar fi angajat un cuţitar maniac, ca să mă bage în sperieţi?

— Sau Alek, se grăbi să adauge Amy.

Ea admisese că băiatul acesta popular poate nu reprezenta

rădăcina tuturor relelor din univers, însă nu-şi pierduse speranţa că ar fi aşa.

Chloe şi Paul n-o luară în seamă.

— Poate că ar trebui să suni la poliţie, îi sugeră Paul, pe tonul lui „serios”.

— E un pic mai complicat decât credeţi, oftă Chloe.

Nu ştia precis cât de multe putea să le destăinuiască, însă deocamdată nu era pregătită să spună şi altceva. Poate, pe pod. Ar fi locul cel mai potrivit.

După ce coborâră, se strecurară prin mulţimea numeroasă şi încet mişcătoare, care stătea să facă fotografii sau zăbovea în grupuri lipsite de ţintă, ca bizonul de pe Golden Gate. Paul se opri la un automat, să-şi ia o sticlă de Cola. Altădată, ar fi terminat-o până ajungeau în mijlocul podului, şi atunci cei trei prieteni ar fi scris un bileţel şi l-ar fi închis înăuntru, după care ar fi aruncat sticla în apele de dedesubt. Când erau şi mai mici, se prefăceau că se află pe o insuliţă izolată şi că podul ducea spre o altă lume, reprezentând punctul de început al unei lungi călătorii şi expediţii pentru ei trei, împreună.

Acum, însă, încercau să pară pe cât posibil mai normali şi inofensivi pentru emblematicii reprezentanţi ai Gărzii Naţionale. Zilele când aruncau obiecte nevinovate de pe pod erau de mult, de mult apuse.

— E ca şi cum am trăi sub efectul legii marţiale, bombăni Amy.

— A, eu cred că sunt aici ca să ne apere, protestă Paul.

— Îmi place fusta ta, zise Chloe, remarcând fusta mini din petice de blugi, creaţă în talie şi înfoiată, pe care o purta Amy.

— Mersi, răspunse Amy, sfioasă. Mi-am făcut-o săptămâna trecută. Mă gândesc să confecţionez un set întreg, ceva la modul „Prinţesa blugilor”.

Îşi întinse piciorul şi scoase la iveală, de sub pufoasa ei haină argintie, un soi de jambiere dintr-un material asortat. Chloe nu era convinsă că ea ar vrea să poarte aşa ceva, însă era indiscutabil o idee şic.

— Mama ta ar trebui să te lase fără discuţie să lucrezi la Pateena, îi zise lui Amy.

— Mie-mi spui, replică prietena ei, lovind cu piciorul într-o piatră.

O lovi apoi şi cu celălalt picior, după care începu să se

ambaleze de-a binelea, tot trimiţând-o ca pe o minge de fotbal de colo-colo, până când o expedie, din greşeală, la vreo şase metri mai încolo. Fugi după ea, cu pulpanele hainei sale pufoase zburând pe lângă corp. Chloe izbucni în râs.

— Marţi a fost aniversarea noastră, zise Paul.

— Da?

— Ea mi-a dat o felicitare. Şi mi-a scris un poem, adăugă el, pe un ton enigmatic şi fără vreo expresie pe faţă.

Chloe îl studie câteva clipe şi abia apoi zâmbi.

— Bine măcar că nu l-a citit în faţa unei mulţimi, îi atrase ea atenţia.

— Mda, fu singurul lui răspuns, însoţit de un oftat adânc de uşurare.

O ajunseră din urmă pe Amy la mijlocul podului. Ea era deja aplecată peste balustradă şi scuipa în apă.

— Doar ţi-am spus că nu e decât un mit, exclamă Paul, punându-şi mâinile în şolduri, exasperat.

— Ba nu, nu e, îl contrazise Chloe, aplecându-se şi scuipând la rândul ei. Dacă nimereşti exact vântul potrivit… chiar zboară înapoi în sus.

— Voi două sunteţi dezgustătoare, zise el, întorcându-se cu spatele spre balustradă.

Îşi scoase o ţigară din buzunar şi-şi strânse mâinile căuş, contra vântului, ca s-o poată aprinde. Un soare roşu îi lumină de jos chipul, ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unui foc.

Din nefericire, când vântul începu să bată din cealaltă direcţie, fumul de ţigară îi copleşi lui Chloe noul simţ olfactiv, atât de ascuţit. Întoarse capul în cealaltă parte, străduindu-se să nu vomite.

— Vrei cumva să sari şi de pe balustrada asta? o întrebă Amy, îndreptându-şi degetul mare spre locul în cauză.

— Nu, nu cred, zâmbi Chloe. Băieţilor în verde de pe-aici nu cred că le-ar face prea mare plăcere.

— Hei, m-am prins! exclamă deodată Paul, desfăcându-şi braţele ca şi cum ar fi fost, literalmente, izbit de o idee. Tu trebuia să fi murit! Din cauza căderii. Iar acum, ca în filmele alea cu Destinaţie finală, moartea face tot posibilul ca să te revendice! Asta explică evident întâmplările cu vagabondul şi cu celălalt care a încercat să te omoare.

— Hm, mersi pentru încurajatoarea interpretare, zise Chloe,

dar, dacă ar fi adevărată, nu m-ar ataca numai oamenii… ci şi alte lucruri, cum ar fi maşinile, şi… în fine, podul ăsta s-ar prăbuşi, încercând să mă dea gata.

— A, da, exclamă Paul, făcând vreo doi paşi în spate şi privind în jos.

— Oricum, aşa cum am mai zis, lucrurile sunt ceva mai complicate decât credeţi.

— Dar ce căutai să umbli noaptea singură, în definitiv? Şi de două ori? Îi ceru socoteală Amy, lovind pietricica aflată la picioarele ei şi mutându-se pe partea cealaltă.

Cei trei se tot plimbară, căscând gura pe pod, lăsând în urmă umbre lungi. Mai erau vreo câteva persoane care se bucurau de amurg, iar din când în când pe lângă ei trecea în viteză şi câte un biciclist. În faţa lor, podul era pustiu: îl aveau numai pentru ei, ca la finalul unui film. Acum era acum. Acesta era momentul. Atunci se hotărî ea cât de multe să le spună.

Inspiră adânc.

O siluetă păşi în faţa lor, dinspre banda automobilelor, blocându-le trecerea.

— Hm, auziţi, vă aduceţi aminte de ciudatul cu cuţitele… nu vagabondul?

— Da? întrebară într-un glas Paul şi Amy, care acum se ţineau de mână.

— El e, le zise, arătându-l.

Coţcarul nu se clinti din loc şi zâmbi.

Douăzeci

— Chloe King.

Ţinea câte un pumnal în fiecare mână, şi astă-seară nu purta haină, ci doar un pulover negru cu guler rulat, care părea să fie din neopren… sau ascundea ceva blindat pe dedesubt. Exact genul de lucruri pe care le-ar purta Brian, remarcă, absentă, Chloe. Pantalonii şi bocancii erau aceiaşi de acum două seri; îi vedea şi părul, des şi blond, prins într-o coadă care se termina la baza gâtului.

— Hei, urlă Paul, reacţionând imediat. HEI! Răcni şi mai tare, făcându-şi mâinile pâlnie în direcţia celor din Garda Naţională.

Însă strigătele lui se pierdură în vânt.

— Tu crezi că prietenii tăi umani te vor ajuta să te salvezi? o întrebă individul, cu o prefăcută mirare. Doar pentru simplul fapt că le ţii companie nu înseamnă că şi eşti de-a lor.

— Ma-ma mă-sii, bâigui Amy, cu gura căscată.

— Hm, mda…

Chloe încercă să estimeze distanţa dintre ei: cam şapte, opt metri. Suficientă pentru un start bun? Dar cum rămânea cu Paul şi Amy?

— Habar n-am despre ce vorbeşti, strigă ea.

— Ei nu-ţi cunosc adevărata natură? o întrebă omul, făcând ochii mari.

— Ce facem, fugim fiecare în altă direcţie? şopti Amy, începând să fie cu adevărat înspăimântată. Sau ce?

— Aşa ar trebui, zise tipul, înaintând cu încetineală şi privindu-i în ochi pe Amy şi pe Paul, când pe unul, când pe celălalt, ca o cobră încercând să se hotărască unde atacă mai întâi. Ea nu vă este în realitate prietenă, continuă el. Nici măcar nu este din neamul vostru. Din neamul nostru, preciză, disperat să-i facă să înţeleagă. Poporul ei nu-şi doreşte altceva decât totala distrugere a omenirii. Stăpânirea asupra lumii. Sfidarea lui Dumnezeu însuşi.

— Chloe…? rosti Paul, întrebător.

Nu se referea la discursul ucigaşului: la fel ca Amy, se întreba ce era de făcut. Fără să se mai gândească, fără să se sfătuiască între ei, începură toţi să bată lent în retragere, în acelaşi ritm în care înainta individul.

— Fugiţi, şuieră Chloe. Fugiţi acum'.

Paul şi Amy fugiră.

Coţcarul izbucni în râs, întorcându-se să-i privească prietenii care fugeau.

— Ce drăguţ… îi protejezi? Sau protejezi doar adevărul despre tine însăţi?

Chloe simţi că sosise momentul. Şi avu dreptate: până să-şi întoarcă el faţa la loc şi să-şi azvârle pumnalele, ea se lăsă deja în patru labe şi se avântă în direcţia lui. Auzi lamele vâjâindu-i cu o precizie letală pe deasupra capului: dac-ar fi rămas în picioare, acum i-ar fi fost ferm implântate în abdomen.

După alte două volte, se aruncă spre pieptul lui, scoţând un urlet, fără să-şi gândească propriu-zis atacul, ci doar folosindu-şi inerţia, elanul şi efectul surprizei, ca să câştige o poziţie

favorabilă, fie şi numai pentru o clipă.

Chiar înainte ca ghearele ei să-i poată pătrunde în carne, asasinul se aplecă sub ea, căutând să apuce şi să împingă, folosindu-şi propria greutate ca s-o azvârle, pe deasupra capului, în spatele său. Ea însă aterizează cu bine, fără ghemuiri sau rostogoliri, ci în patru labe.

Pumnalele zburătoare nu omoară oameni, se gândi Chloe, făcând un salt în lateral în ultima clipă ca să evite o astfel de armă şi apucându-se de balustrada pentru pietoni. Oamenii îi omoară pe oameni.

— N-are importanţă, strigă el. Chiar dacă tu ai fi Aceea, am cuţite suficiente pentru voi toţi.

Asta ce naiba mai însemna? Şi, mai la subiect: de ce nu foloseşte o armă de foc, ca oricare psihopat normal? Chloe se săltă astfel încât să ajungă în picioare pe balustradă şi alergă uşor de-a lungul ei, până când ajunse la un stâlp subţire, albastru, de iluminat. Sări şi se agăţă de margine, ridicându-se în mâini pe el. Un zăngănit răsunător îi indică faptul că o lamă tocmai îi trecuse pe lângă picior, izbind în schimb stâlpul.

Chloe sări fără să mai stea pe gânduri pe următorul punct de sprijin, traversând trei metri prin aer chiar peste capul ucigaşului. O shuriken şuieră pe cer în urma ei. Se întoarse, dându-i impresia că vrea să sară înapoi, că se simte dezorientată şi înfricoşată şi nu mai gândeşte.

Numai că, în ultima clipă, plonjă drept spre el.

În sfârşit, ghearele ei îi nimeriră carnea, alunecând peste vesta Kevlar, sau ce-o fi purtat pe dedesubt, afundându-se în locul în care aceasta nu-l mai proteja. Se luptară corp la corp preţ de câteva clipe, izbindu-se amândoi de asfalt cu un bufnet zguduitor. Chloe se concentra doar să-şi înfigă ghearele oriunde putea să ajungă şi să izbească în permanenţă cu picioarele, sperând să-i producă răni cât mai serioase. El încercă s-o cuprindă cu picioarele şi s-o imobilizeze: erau foarte puternice, cu musculatura ca de piatră. Dar, chiar înainte ca puterile s-o lase, Chloe sări din nou înapoi. Imediat cum se puse pe picioare, se întoarse să-l înfrunte, pregătită pentru următorul lui atac.

Se auzi un şuier ucigător, care-i trecu milimetric pe lângă urechi, urmat de zăngănitul metalului în contact cu metalul. O stea zburătoare îi vâjâi pe lângă cap şi ricoşă din montantul parapetului, chiar deasupra Coţcarului, care deja se ridica în

picioare. Chloe se răsuci pe călcâie.

Dincolo de Coţcar, la vreo şase metri distanţă, stătea Brian. Avea o expresie de suferinţă pe chip şi ţinea în mână o altă stea zburătoare.

Brian…? Lui Chloe îi venea greu să înţeleagă ceea ce vedea, însă n-avea cum să se înşele în privinţa armei din mâna lui.

Suferinţa, disperarea şi furia se abătură asupra ei. Ştia că trebuia de acum să se concentreze asupra faptului că avea de-a face cu doi atacatori, însă se simţea brusc epuizată ca urmare a acestei neaşteptate trădări. Atât de multe căpătau noimă acum… Biletul îi reveni în minte: Ai grijă cu cine te însoţeşti.

El începu să înainteze spre ea.

— Stai departe de mine… monstrule, ţipă Chloe. Tu mă vânai. Nu-mi vine să cred cât de adevărat mi se părea totul… Nimic din ce-am avut împreună n-a însemnat… nimic!

— Chloe, nu! Eu…

Se auzi un râcâit în spatele ei. Cuprinsă de panică, făcu stânga-mprejur. Asasinul era deja pe picioare şi pornise spre ea. Văzându-l pe Brian, individul zâmbi.

Era prinsă în capcană între ei doi.

Privi disperată în jur: unica ei scăpare era să sară de pe pod. Se apropie de balustradă.

— Nu! strigă Brian. Chloe!

Însă altcineva sări pe Brian, cu braţele larg desfăcute şi ghearele scoase. Chloe zări ca o străfulgerare a doi ochi albaştri de gheaţă şi o claie de păr ca mierea, înainte de a se rostogoli amândoi într-un vălmăşag furios, zvârcolindu-se.

Alek. Alek era celălalt om-pisică. Interpretase greşit toate indiciile referitoare la ei doi. Cumva, ar fi trebuit să ştie…

— L-am prins, urlă Alek. Tu doboară-l pe nemernicul ăla…!

Chloe se simţi invadată de o energie reînnoită. Acesta era partenerul ei; el îi ţinea spatele. Acum, îi venea ei rândul. Se întoarse să-l înfrunte pe Coţcar.

Puloverul lui cu guler rulat era sfâşiat în jumătatea dreaptă a corpului; zdrenţe negre şi sânge îi curgeau pe piele. Pe braţ avea un tatuaj bizar, însă nu prea reuşi să-l distingă. Sângele îi picura şi din colţul gurii, probabil de când se lovise cu capul de asfalt. Se şterse şi scuipă.

Ea îl aşteptă să-i servească vreo nouă replică profundă, ca în filme, însă în loc de aşa ceva, îl văzu azvârlind deodată ceea ce i

se părea că ar fi zeci de stele zburătoare, care-i apăreau între degete ca trandafirii în mâna unui iluzionist.

Parcă dansând, Chloe sări şi făcu volte, izbutind să se ferească de majoritatea stelelor ucigătoare.

— Un alt membru al Ordinului meu a venit să vegheze şi să ajute cauza! strigă Coţcarul, aruncând cu şi mai multă forţă.

Chloe se răsuci şi căzu, când o stea zburătoare i se înfipse între coaste.

— Tu ce credeai că ţi-este… iubit? El doar te vâna, la fel ca mine, strigă asasinul, izbucnind în râs.

În timp ce Chloe se lupta să se ridice în picioare, el se aplecă spre un crac al pantalonilor şi scoase de-acolo o armă mai mică decât o macetă, dar mai mare decât pumnalele lui de până atunci. Durerea din coaste o ardea ca focul: la orice mişcare, avea impresia că se rupe în bucăţi.

El porni încet spre ea.

Vântul îi şuiera prin păr lui Chloe. Îl privi înaintând lent, durerea amorţindu-i auzul şi gândirea. Îi auzea vag pe Brian şi pe Alek strigându-şi cuvinte dure şi, din când în când, câte o bufnitură înfundată, semn că unul dintre ei reuşise să-şi nimerească adversarul cu o lovitură.

Chiar exista pericolul ca, dacă n-o ajuta nimeni, să moară.

Şi atunci, ceva din ea explodă.

Cum îndrăzniţi?

— Cum îndrăzniţi? se răsti ea, smulgându-şi steaua dintre coaste şi aruncând-o pe jos, cutremurată de durere. Ce naiba v-am făcut eu vouă? Sau altcuiva? Eu n-am căutat nimic din toate astea!

După care se repezi spre Coţcar, cu o furie oarbă care-i eclipsa durerea fizică.

El îşi repezi tăişul în jos, însă Chloe plonjă în lateral şi-l pocni cu mâna peste braţ, trăgându-şi ghearele de-a lungul lui. El urlă din rărunchi şi se văzu silit să-şi mute arma în mâna cealaltă. Cu toate acestea, Chloe nu-şi încheiase manevra: se răsuci şi-l izbi cu piciorul în ceafă, zdrobindu-i carnea cu gulerul rigid al vestei Kevlar.

— Du-te în mă-ta! ţipă. Dispari din viaţa mea!

Fierbinţeala acelei furii oarbe începea să dispară, lăsând în loc ceva mai rece şi mai raţional. Vedea limpede dinainte fiecare lovitură de pumn, de picior sau de tăiş… şi riposta cu

contraatacuri imediate. Nu-i mai dădea răgaz să scoată vreo altă lamă.

Îl obligă să se retragă, încetul cu încetul, până ajunse lipit de balustradă.

— Câţi… alţii… ai… mai… asasinat? Îl întrebă.

Şi, odată cu fiecare cuvânt, îi mai expedia câte un picior în burtă.

În ultimul moment, el izbuti să se salte peste balustradă, astfel încât aceasta ajunse acum între ei.

— Psihopat nemernic, îi strigă în faţă Chloe.

Tumefiat şi însângerat, el tot reuşi să zâmbească.

— Eu sunt în slujba Domnului. Şi se va face voia Lui.

— Mda, sigur, spune-i asta…

Şi atunci, el alunecă.

Pe moment, Chloe fu descumpănită; era ceva la care nu se aşteptase.

— Chloe! Nu-l omorî! Urlă Brian.

Încercă să alerge spre ea, ca s-o împiedice, însă Alek îl trase din nou în jos.

Ea se aplecă peste balustradă, privindu-l pe asasin cum se leagănă în bătaia vântului, încercând să se ţină.

Dă-l gata! Fiecare fibră din ea ar fi vrut să-l calce peste degete, să-i brăzdeze faţa cu ghearele, să-l privească, zâmbind, cum îşi pierde puterile cu încetul, alunecă şi cade.

El a încercat să te omoare! Te-a hăituit, ca pe un vânat!

Până şi latura ei umană se declara de acord: avea în faţa ei un psihopat care era preferabil să nu facă parte din zestrea genetică a colectivităţii.

Şi atunci, ea îi întinse mâna.

Nu pot. În luptă e cu totul altceva: nu pot să omor pe cineva cu sânge rece.

— Voi de colo! Cei de pe pod! Îndepărtaţi-vă de balustradă!

Portavocea amplificată electronic îi făcu pe toţi să se întoarcă. Un elicopter se înălţa de dedesubt, îndreptându-şi reflectorul către pod.

Chloe îşi ridică, la rândul ei, privirea…

Şi Coţcarul căzu.

— Nu! ţipă ea, încercând să-l prindă.

Dar nu dădu decât de aer.

— Uite-i că vin, zise Brian, fără să se adreseze cuiva în mod special.

Chloe era încă aplecată peste balustradă, privind în jos, spre apă, şocată şi nevenindu-i să creadă. Se îndoia că el ar putea să se mai întoarcă, aşa cum se întâmplase cu ea, după căderea din turn. Era ca o carte care s-a închis brusc, şi ea nu va mai putea s-o deschidă vreodată şi s-o citească… să afle de ce era atât de plin de ură. În loc de uşurare, simţi lipsa unei încheieri, chiar şi o oarecare pierdere.

— Trebuie s-o ştergem de-aici, zise Alek, prinzând-o de braţ şi trăgând-o deoparte.

Şi fugiră amândoi.

Deşi era istovită de pe urma luptei şi-şi simţea o parte din energie scurgându-se odată cu sângele din rana de la coaste, Chloe tot găsi în alergare o bucurie. În timp ce sărea peste balustrada din capăt şi ieşea de pe pod, alergând ca pe sârmă pe alunecoasa suprafaţă metalică, Alek era imediat în urma ei.

Alese să se îndrepte spre Promontoriul Marin; sări peste maşinile aflate în trecere, peste garduri, parcă zburând. Alek era lângă ea, ţinând pasul, grăbindu-se să urce dealul, sărind peste bolovani cu o extrem de familiară graţie felină.

Când îşi întoarse privirea spre el, îl văzu zâmbind.

Celălalt om-pisică.

Un prieten.

Trecură peste coama dealului şi începură să coboare de cealaltă parte. Cerul la apus avea încă nuanţele acelea de roz şi portocaliu, ca în desenele animate; mai multe perechi şi familii împestriţau promontoriul, privind apusul, cuibărite în pături şi bând ceva cald din termosuri.

Îi lăsaseră de mult în urmă pe urmăritorii pedeştri din Garda Naţională, însă elicopterul continua să survoleze podul în lung şi-n lat, căutând personajele cu probleme. Toată această poveste avea limpede înscrise pe copertă numele lui Amy şi Paul: ei tot încercaseră s-o salveze, după ce-i făcuse să plece.

Chloe sări. Nu mai avea importanţă. Elicopterul nu era capabil să le dea de urmă, ei şi lui Alek. Erau mult prea iuţi. Îi venea să urle de bucurie.

În schimb, urlă Alek – dar de durere – şi căzu într-un genunchi, rostogolindu-se în ţărână.

Chloe se opri imediat şi dădu fuga să vadă ce e cu el. Se ţinea de un picior, din care se vedea ieşind o stea zburătoare.

— Rahat, mormăi el, smulgând-o şi cutremurându-se de durere.

— Ce mama…?

Chloe se întoarse, căutându-l pe atacator.

Brian era la şase metri de ei, cu o altă stea în mână.

Începu să alerge spre ei.

— Nenorocitul ăsta! mârâi Alek, ridicându-se destul de greu.

Chloe se postă în faţa lui, interpunându-se între el şi Brian.

— El cine e? Şi de ce vrea să mă omoare?

— E membru al Ordinului A Zecea Lamă, se stropşi Alek. Trebuia să-mi fi dat seama mai devreme, de prima dată când l-am văzut.

— Stai… Chloe…

Brian ajunsese între timp la ei. Chloe se încordă, gata să se repeadă.

— Ai venit să mă dai gata? îl repezi ea.

— Eu nu încercam să te omor! protestă Brian. Eu voiam să-l dobor pe Alexander.

— Mhî, rânji Chloe, cu dispreţ.

Şi totuşi… ea chiar ar fi vrut să-l creadă. Voia să creadă că o persoană de care se apropiase atât de repede n-ar fi capabilă s-o hăituiască şi s-o omoare.

— Dar cu Alek cum rămâne? îl întrebă ea. E doar unul din „rasa” mea, pe care… prietenul tău şi cu tine vreţi să-l nimiciţi?

— Eu n-am vrut să vă fac rău, dar trebuia să vă opresc.

— N-ai vrut să…? repetă Alek, arătând spre sângele care-i şiroia pe picior.

— Trebuia să vă opresc, insistă Brian.

Ochii lui căprui se făcură mari, parcă implorând să fie crezut.

— Dacă vă continuaţi drumul în josul apei… sunt alţii, cel puţin o duzină, poate chiar mai mulţi, de-ai… noştri, care vă aşteaptă, pentru eventualitatea în care aţi scăpa. Şi sunt dotaţi cu arme mai… convenţionale.

— Şi ce naiba e aia, A Zecea Lamă? vru să ştie Chloe. Şi tu ce legătură ai cu ei?

— Unicul lor scop este să-i ucidă pe cei ca noi, răspunse Alek.

— Nu pe toţi; nu e adevărat…

— Spune-i asta Coţcarului!

— Numai pe cei periculoşii

— Şi Chloe cum e? Periculoasă? Mârâi Alek, strecurându-se pe lângă ea şi aruncându-se asupra lui Brian.

Avea ghearele complet scoase: erau mai scurte şi mai groase decât ale lui Chloe. Şi le îndreptase spre gâtul lui Brian.

— STAI, îi ceru Chloe, împingându-l deoparte şi plantându-şi o mână fermă pe umărul lui, ca să-l ţină pe loc.

Însă el era furios, turbat, scăpat de sub control.

Fără să se gândească, ea îşi luă mâna de pe umărul lui şi-l apucă de ceafă, ca să-l smulgă din starea aceea.

Exact cum îşi ia pisica de ceafă pisoii, îşi dădu seama, abia după ce o făcuse.

Alek scutură din cap, ameţit, însă se retrase, împleticindu-se.

— De-asta umblai cu mine? îl luă ea din nou la rost pe Brian. Ca să mă ţii sub observaţie, iar ei să mă poată omorî?

Îl privea drept în ochi. Atâtea căpătau acum o logică… şi erau de o mie de ori mai rele decât crezuse.

— Nu! Adică, aveam rolul de a te ţine sub observaţie, de a afla mai multe despre tine, de a sta de vorbă cu tine. De a… deveni prieteni.

Îşi susţinură reciproc privirile preţ de câteva clipe: era evident că el gândea cu totul altceva. Brian îşi lăsă capul în jos.

— Apoi am aflat despre Coţcar, că pornise să te vâneze, şi am vrut să stau lângă tine şi să te apăr… când n-am reuşit să-i conving să renunţe.

— Nu-l crede! maimuţoi tâmpit, interveni Alek.

— Sunt aici şi vorbesc cu voi, nu-i aşa? strigă Brian la el. De ce aş minţi acum?

— Nu pot să cred, zise Chloe, dându-se înapoi din faţa lui. Nu pot să cred că faci parte dintr-un grup care vrea să mă omoare.

— E mai complicat decât atât, Chloe, replică Brian, istovit. Chiar şi Alek poate să-ţi confirme asta.

— Şi-atunci, de ce m-ai avertizat că trebuie să stau departe de el? vru să ştie Chloe. Pentru că nu voiai să aflu adevărul?

— Nu. Pentru că Alek este un renumit… generator de probleme. N-am vrut să atragi atenţia asupra ta, intrând într-un grup nepotrivit.

— Se pare că, până la urmă, am intrat în grupul potrivit,

replică, dezgustată, Chloe. În sfârşit!

Se lăsă în jos şi-şi petrecu braţul lui Alek pe după umeri, ca să-l ajute să meargă.

— Şi, cum e, lucrezi vreo doi ani în „lumea reală”, ca să-ţi poţi lua specializarea în zoologie?

Brian se îmbujoră de ruşine.

— Chloe, mie chiar mi-a plăcut… chiar mi-a plăcut de tine.

— Cum zici tu, răspunse Chloe, îndepărtându-se împreună cu Alek.

Epilog

Alek stătea lungit pe canapeaua ei, cu piciorul rănit ridicat. Nu era o rană prea mare, însă steaua îi retezase tendonul, făcând ca el să nu mai poată merge. Şi rana lui Chloe din coaste încetase să sângereze, dar tot o durea.

Ameţită, epuizată de pe urma luptei şi neştiind ce altceva ar avea mai bun de făcut, Chloe scoase câţiva taquitos din congelator şi-i introduse în cuptorul cu microunde. Mai avea, poate, o oră la dispoziţie până la întoarcerea mamei şi a unor explicaţii dificile, dacă Alek nu pleca până atunci.

— Ce naşpa, rosti Alek, privindu-şi supărat rana.

Rezemându-se de cuptor, Chloe îşi acoperi faţa cu palmele, începând, în sfârşit, să plângă.

— Hei, nu face asta, zise Alek, ridicându-se în picioare şi şchiopătând până la ea.

O cuprinse cu braţul.

— E foarte derutant, ştiu… Dar nu-ţi face griji! Totul îţi va fi explicat. Sunt atât de multe lucruri pe care trebuie să le afli… despre cine eşti, şi de unde provii. Şi vei fi în siguranţă, ţi-o garantez. Acum, va trebui să-i cunoşti pe oamenii aceştia; cred c-o să-ţi placă de ei…

Chloe îi dărui un mic zâmbet. Ştia, cumva, că el nu se referă la vreunul dintre prietenii de la şcoală. Şi, din punctul ei de vedere, era perfect.